

HÀN HÀNH GIỚI THIỆU TỚI BẠN CUỐN SÁCH ĐẦU TIÊN
TRONG TÙ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21

★ THE PRINCESS DIARIES ★

MEG CABOT Nhật kí Công chúa

"Chỉ một phút thôi, để tôi biến nên bất thường. Chỉ một phút sau đó,
mọi thứ lại trở lại bình thường. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ lại được
trở lại bình thường nữa... và đây là lý do?"

"Mọi sự 'Công Chúa' là được phát hành 2/12/2006, khi đó tôi mới 1
tuổi. Tôi nhớ rằng tôi đã gặp nó trong một lần đi dạo cùng mẹ tôi.
Tôi nhớ rằng nó đã nói với tôi."

#1'S

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Giá: 38.000 đồng

Ra mắt độc giả ngày
Thứ Sáu

9/11/2007

Mỗi cuốn một poster khổ lớn (40x60 cm)

do họa sĩ họa sĩ Hồng Anh Truong vẽ

trên giá 480 giá bán lẻ.

HÂN HẠNH GIỚI THIỆU TỚI BẠN CUỐN SÁCH ĐẦU TIÊN
TRONG TỦ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21

★THE PRINCESS DIARIES★

MEG CABOT Nhật kí Công chúa

"Chỉ một phút thôi, để tôi biến bạn thành công chúa. Chỉ một phút sau đó, vì tôi đã là người bạn tốt nên tôi sẽ biến bạn trở lại thành người bình thường. Bạn có muốn thử không?"

"Nhật ký Công chúa" là cuốn đầu tiên trong bộ ba, kể về một cô gái mới chuyển đến một trường học mới, và cô đã biến thành công chúa trong một phút.

#1'S

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Giá: 38.000 đồng

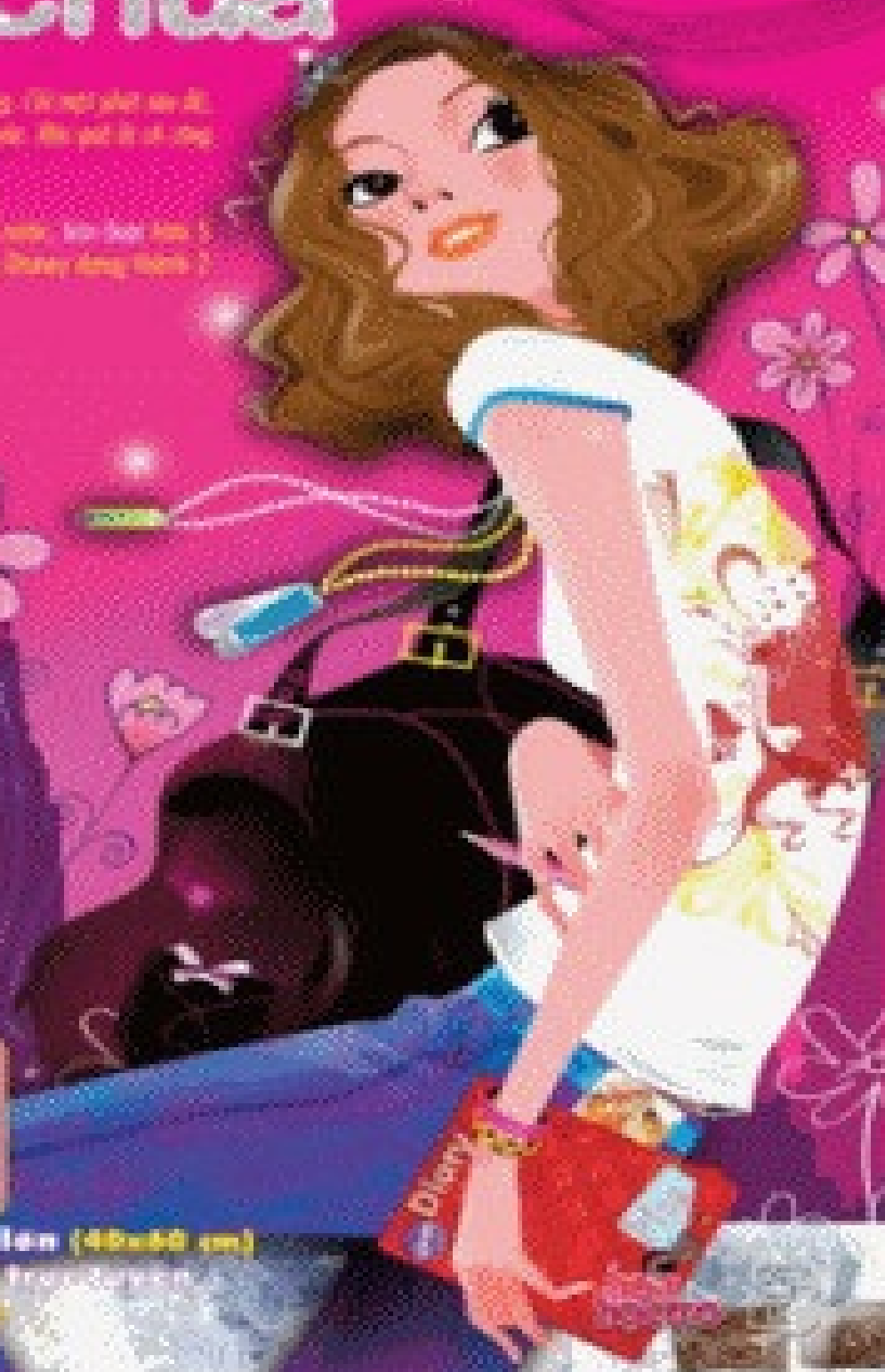
Ra mắt độc giả ngày
Thứ Sáu

9/11/2007

Mỗi cuốn kèm poster khổ lớn (40x60 cm)

và một thẻ học tiếng Anh từ vựng

trị giá 500 gói học tiếng Anh

NHẬT KÍ CÔNG CHÚA TẬP 1

MEG CABOT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

“Dù điều gì xảy ra” - Cô ấy nói - “cũng không thể thay đổi một điều. Nếu tôi là một nàng công chúa ăn mặc rách rưới tả tơi, thì tôi có thể là một nàng công chúa từ bên trong con người tôi. Sẽ thật là dễ dàng để là công chúa nếu tôi được mặc quần áo bằng vàng bạc, nhưng luôn luôn là một nàng công chúa ngay cả khi chẳng ai biết điều đó mới là chiến thắng tuyệt vời hơn nhiều”.

Trích từ **“A Little Princess”** Tác giả Frances Hodgson Burnett

Thứ Ba ngày 23 tháng 9

Đôi khi, tất cả mọi việc mình làm hình như chỉ là giả dối.

Mẹ khẳng khái rằng mình đang cố kiềm chế cảm xúc về “cái chuyện ấy”. Mình thì đã nói với mẹ rồi:

- Không. Con chẳng sao cả. Rõ ràng là chỉ cần mẹ thấy vui thì con cũng sẽ vui.

- Mẹ không tin là con nói thật.

Và thế là mẹ đã đưa cho mình cuốn tập này. Bà muốn mình nhét vào đây tất cả những suy nghĩ trong đầu mình, bởi vì, như mẹ nói, bà không muốn mình tiếp tục tỏ một thái độ duy nhất lờ tịt đi mỗi khi nhắc đến “cái chuyện ấy”.

Tức là mẹ muốn con viết ra tất cả những cảm xúc của con, phải không? Được thôi, con sẽ viết đây.

KHÔNG THỂ TIN NỔI LÀ MẸ LẠI NỮ LÀM NHƯ THẾ VỚI CON!

Cứ như thế mẹ nghĩ mình chưa đủ lập dị vậy. Ừ, thực sự mình là người lập dị nhất trường đấy: học sinh mới, cao 1m77 và ngực lép. Mức độ kỳ dị này đủ cho mình dùng đến tận năm học cuối cùng rồi.

Thế mà vẫn còn chưa đủ, nếu mọi người ở trường mà biết thêm được “cái chuyện ấy”, mình sẽ chết chắc. Xin thề là mình sẽ chết mất.

Ôi chúa ơi, nếu Người thực sự tồn tại, làm ơn đừng để họ biết được.

Có 4 triệu người ở Manhattan. Trong đó hẳn phải có 2 triệu người là đàn ông. Vậy tại sao trong số 2 triệu người đó mẹ lại phải hẹn hò với chính thầy Gianini. Mẹ không thể đi chơi với mấy người mà mình không quen, hoặc những người mẹ gặp ở D'Agostino. Hay bất cứ nơi nào khác được sao? Ôi không.

Đáp số cuối cùng của mẹ lại là đi chơi với thầy giáo dạy Đại số của mình.

Cảm ơn mẹ. Cảm ơn rất nhiều.

Thứ Tư, ngày 24 tháng 9. Tiết 5.

Lilly nói, “Thầy Gianini thật là tuyệt vời”.

Đúng thế. Ông ấy thật là tuyệt vời nếu như bạn là Lilly Moscovitz. Ông ấy sẽ càng tuyệt đỉnh hơn nếu như bạn giỏi Đại số như Lilly Moscovitz. Còn nếu như bạn trượt Đại số như mình thì ông ta sẽ chẳng hề tuyệt vời chút nào đâu.

Ông ấy sẽ không hề tuyệt vời nếu bắt bạn ở lại trường mỗi ngày từ 2 giờ 30 đến 3 giờ 30 để luyện tập cái phương pháp Phép nhân phá ngoặc, trong lúc bạn đáng ra có thể tí tởn tung tăng với lũ bạn. Ông ấy sẽ không hề hay ho nếu gọi điện mời mẹ bạn đến họp phụ huynh để nói về việc bạn trượt môn Đại số, và sau đó lại lịch thiệp tặng thêm cho bà ấy một cái hẹn đi chơi.

Và càng chẳng ra làm sao khi người đánh trượt mình môn Đại số lại đi hôn mẹ của mình.

Tất nhiên mình chưa được tận mắt chứng kiến điều đó. Hai người còn chưa có buổi hẹn hò đầu tiên luôn. Và mình cũng không nghĩ rằng mẹ sẽ để một người đàn ông (và lại như thầy Gianini) hôn trong ngày hẹn đầu tiên.

Dù thế nào mình cũng hy vọng họ sẽ không làm vậy.

Mình trông thấy Josh Richter hôn Lana Weinberger tuần trước. Mình còn tình cờ được zoom cận vào cái cảnh ấy, bởi họ dựa vào tủ của Josh, ngay cạnh tủ của mình. Và nó đã làm mình thấy khó chịu.

Dù vậy, cũng không thể khẳng định rằng mình sẽ thấy khó chịu nếu Josh hôn mình như thế. Có một hôm khi Lilly và mình đang ở tiệm Bigelow để lấy alpha hydroxy cho mẹ của Lilly, mình đã thấy Josh ở quầy thu tiền. Cậu ấy cũng thấy mình, và rõ ràng Josh đã cười và nói “Hey” với mình.

Cậu ta đang mua Drakkar Noir, một loại nước hoa dành cho nam. Mình cũng nhận được một mẫu dùng thử loại này từ cô bán hàng. Và thế là từ nay mình có thể cảm nhận Josh phảng phất quanh mình bất kỳ lúc nào mình muốn, ngay tại nhà mình.

Lilly cho rằng dây thần kinh của Josh ngày hôm đó đã gặp tí vấn đề, vì say nắng hay làm sao đó. Cô ấy nói có thể cậu ta nghĩ mình trông quen quen, nhưng không thể nhớ khuôn mặt của mình mà không nhờ đến mấy bức tường xi-măng của trường Albert Einstein ngay phía sau mình. Nếu không thì tại sao mà người nổi nhất trong trường trung học lại nói “Hey!” với Mia Thermopolis, một học sinh vừa mới, vừa tầm thường, lại vừa kỳ cục như mình?

Nhưng mình biết rõ ràng đó không phải là say nắng. Sự thực là khi Josh cách xa Lana và đám bạn của mình thì cậu ta là người hoàn toàn khác. Một người sẵn sàng dẹp phẳng chuyện một cô

gái ngực phẳng hay đi giày cỡ 8. Một người có thể quét sạch những thứ bụi phủ tầm thường để nhìn sâu bên trong tâm hồn của cô ấy. Mình biết điều đó khi nhìn vào trong mắt của cậu ấy, mình đã thấy trong đó một con người đầy thông cảm, và đang cố gắng thoát ra ngoài.

Lilly thì nói mình có một trí tưởng tượng quá sức là phong phú, và đang đạo diễn hẳn một vở kịch cho chính cuộc đời mình, và chuyện mình khó chịu quá mức cần thiết vì chuyện của mẹ và thầy G là một ví dụ điển hình.

“Nếu bạn không thích chuyện đó đến như vậy, thì hãy nói với mẹ bạn”. Lilly nói. “Nói là bạn không muốn bà đi chơi với thầy G. Mình không hiểu bạn, Mia. Bạn luôn luôn trốn tránh, luôn nói dối về những gì bạn cảm nhận. Tại sao bạn không thay đổi. Những cảm xúc của bạn rất xứng đáng được đối xử tử tế mà”.

Ồ đúng. Và có lẽ những cảm xúc của mẹ cũng xứng đáng được đối xử tử tế. Mẹ đang rất hạnh phúc với cuộc hẹn này. Điều đó cũng đủ làm mình muốn từ bỏ. Tối hôm qua mẹ đã làm món mì ống, lần đầu tiên sau hàng tháng trời. Mình đã mở thực đơn thức ăn mang về của cửa hàng suzie’s chinese ra rồi đấy chứ, nhưng mẹ lại nói: “Ôi, sẽ không phải ăn món mì vùng tối nay nữa, con yêu. Mẹ đã làm mì ống”.

Mì ống! Mẹ mình đã làm mì ống.

Mẹ thậm chí tôn trọng việc mình là một người ăn chay và đã không cho thịt viên và trong nước súp.

Mình không thể hiểu được những chuyện này.

Những việc cần làm:

1. Mua ổ cho mèo.
2. Hoàn thành nốt bài Phép nhân phá ngoặc cho thầy G.
3. Ngừng kể cho Lilly tất cả mọi chuyện.
4. Đến tiệm Pearl: lấy bút chì mềm, bìa phun, khung căng cho mẹ.
5. Bài tập lịch sử thế giới về Iceland (5 trang giấy đúp).

6. Không nghĩ quá nhiều đến Josh Richter.
7. Lấy đồ giặt.
8. Tiền thuê nhà tháng 10 (kiểm tra xem mẹ lấy séc của bố chưa).
9. Quyết đoán hơn nữa.
10. Đo vòng 1.

Thứ Năm, ngày 25 tháng 9

Trong giờ Đại số hôm nay, điều duy nhất mình có thể nghĩ đến là chuyện thầy Gianini sẽ hôn mẹ vào tối ngày mai, trong buổi hẹn của họ. Mình ngồi đó, nhìn chăm chặp vào mặt thầy. Thầy ấy hỏi mình một câu hỏi rất dễ - và mình thề rằng thầy G luôn dành những câu dễ nhất cho mình, có lẽ bởi không muốn mình cảm thấy bị bỏ quên – thế mà mình thậm chí đã không nghe thấy nó. ‘Cái gì cơ ạ?’.

Thế là Lana Weinberger lại diễn cái trò cọt nhả mà nó vẫn thường làm với mình, ngả vào mình để bộ tóc vàng của nó lê lết trên bàn học của mình. Mình bị văng vất vì cái mùi nước hoa sặc sụa của Lana. Nó đã rất ti tiện khi gọi mình là:

“LẬP DỊ”

Đã thế, nó còn cố tình kéo dài hai chữ đó ra, cho cả thiên hạ nghe thấy LẬPPPP-DDDỊ.

Tại sao những người tốt như công nương Diana lại chết trong một vụ tai nạn xe hơi, còn những “sản phẩm hỏng” như Lana thì vẫn cứ sống nhăn ra? Mình không hiểu Josh Richter thấy gì ở cô ta. Một con bé nhỏ mọn và nhỏ nhẻ. Nó đã làm gì khiến cậu ấy mờ mắt?

Có thể Lana tốt với Josh. Mình cũng sẽ tử tế với Josh. Cậu ấy là người đẹp trai nhất trường trung học Albert Einstein. Tất cả bọn con trai trường này trông đều rất quái gở trong bộ đồng phục của trường, quần màu ghi, áo sơ mi trắng và áo len đen, áo tay dài hay vest. Nhưng Josh thì khác hẳn. Cậu ấy trông như một người mẫu (bánh bao và vạm vỡ, tất nhiên!) trong bộ trang phục của trường. Thật đó!

Dù sao hôm nay mình cũng phát hiện ra rằng lông mũi của thầy Gianini thò ra ngoài rất rất nhiều. Bạn có muốn đi chơi với một người mà lông mũi thò ra như thế không hả? Mình đem chuyện này hỏi Lilly vào buổi trưa. Cô ấy nói: “Mình chưa bao giờ để ý đến mũi của thầy ấy. Bạn có ăn cái bánh táo này không?”.

Lilly nói mình bị mắc chứng ám ảnh. Mình đang để sự lo âu của mình che mất sự thực rằng: đây mới chỉ là tháng đầu tiên của mình ở trung học, mình đã bị điểm F một môn nào đó, và biến nó sang thành sự lo lắng về thầy G và mẹ. Lilly gọi đó là phép dịch chuyển.

Thật khủng khiếp khi bố mẹ của đứa bạn thân nhất của mình lại là những nhà tâm lý học.

Hôm nay, sau khi ở trường về, bác Moscovitz đang tâm ịn vào mặt mình một câu hỏi rất móc máy. Lilly và mình đang ngồi chơi Boggle. Và hầu như cứ năm phút: “Các con có muốn ăn Snapple không? Các con, có một bộ phim tài liệu rất hay trên kênh Discovery. Tiện đây, Mia, cháu cảm thấy như thế nào khi mẹ của mình bắt đầu hẹn hò với thầy Đại số?”.

Mình đã trả lời: Cháu thấy ổn.

Tại sao mình lại không thể nói thẳng ra điều mình thực sự nghĩ (là cháu đang phát ốm lên đây)?

Nhưng nhớ ba mẹ của Lilly gặp mẹ mình ở chợ Jefferson, hay ở đâu đó thì sao? Nếu mình nói cho họ sự thật thì chắc chắn họ sẽ nói lại với mẹ. Mình không muốn mẹ biết mình cảm thấy chuyện của bà kỳ quặc thế nào, nhất là khi bà đang rất hạnh phúc với nó.

Nhưng đây mới là phần u ám nhất, anh trai của Lilly - Michael - đã nghe lén được toàn bộ câu chuyện. Anh ấy đã ngoạc mồm ra, cười toang toác, mặc dù mình chẳng thấy chuyện đó có gì đáng cười.

“Vậy mẹ em đang hẹn hò với thầy Frank Gianini hả? Há há há”.

Tuyệt thật. Giờ thì anh của Lilly, Michael, cũng đã biết.

Thế là mình bắt đầu cầu xin anh ta không nói cho bất kỳ ai. Anh ra cũng có mặt trong lớp học sinh giỏi, cùng với mình và Lilly. Đó đúng là câu chuyện khôi hài nhất trong lớp vì cô Hill, người phụ trách chương trình học sinh giỏi của trường AE. Cô không hề quan tâm chúng mình làm gì, chỉ cần bọn mình không mất trật tự là được. Cô ấy rất ghét phải ra khỏi phòng nghỉ của giáo viên để la mắng chúng mình.

Dù thế nào thì Michael cũng sẽ dùng thời gian ở lớp mày để làm tờ báo điện tử của anh ta, Crackhead, còn mình sẽ làm nốt bài tập về nhà môn Đại số.

Nhưng dẫu sao cô Hill cũng chả buồn ngó ngang xem chúng mình đang làm gì. Điều đó cũng

tốt. Thường thì những gì chúng mình làm chỉ là tìm cách tống tên học sinh người Nga mới đến, người được coi là thiên tài âm nhạc, vào trong tủ quần áo. Vì thế mà sẽ không phải căng tai nghe thêm bất cứ bản Stravinsky nào với cây đàn violon ngu độn của nó.

Mình không dám tin rằng chỉ vì Michael và mình cùng đứng trên một chiến tuyến chống lại Boris Pelkowski và cây violon của nó mà anh ra sẽ nín thinh về chuyện của mẹ và thầy G.

Michael liền thoáng: “Thế em sẽ làm gì cho anh nào, bé Thermopolis”.

Mình thì chẳng biết có thể làm gì được cho Michael Moscovitz. Mình không thể làm bài tập về nhà cho anh ta, hay bất cứ thể loại việc gì. Michael là học sinh cuối cấp như Josh Richter. Từ trước đến nay mọi thứ với anh ta đều ổn thoả và tốt đẹp. Và như Josh Richter, Michael có thể vào Harvard hay Yale vào năm sau.

Vậy mình có thể làm được gì cho một tên như thế?

Nhưng Michael không thể hoàn hảo/đáng yêu/hấp dẫn hay gì đó tương tự thế. Không như Josh Richter, Michael tuyệt đối-không ở trong đội đua thuyền cũng chẳng ở trong đội tranh luận. Michael không tin vào những môn thể thao có tổ chức, tôn giáo có tổ chức hay bất cứ thứ gì có tổ chức. Thay vào đó anh ta dành hầu hết thời gian của mình để ngồi lì trong phòng. Đã có lần mình hỏi Lilly anh ta làm gì trong đó, và nhận được câu trả lời rằng cô ấy và bố mẹ thực hiện “chính sách” “không hỏi, không nói” với Michael: Họ sẽ **không hỏi** nếu như Michael **không nói**.

Mình có rằng, cái ngữ như anh ta thì ắt hẳn đang chế tác một quả bom. Chắc anh ta sẽ làm nổ tung trường AE mất.

Thỉnh thoảng Michael cũng ra khỏi phòng và bắt đầu cong cớn mĩa mai. Nhiều lúc anh ta không mặc áo. Mặc dù Michael không chơi thể thao, nhưng mình cũng thú thật rằng anh ta có bộ ngực rất đẹp. Cơ bụng của anh ta rất săn chắc.

Tuy nhiên mình chưa bao giờ nói chuyện này với Lilly.

Dù sao mình cũng đoán là Michael đã mệt mỏi với việc bắt mình làm vài việc nhà của anh ta, như đi dạo với con Pavlov, hay lấy tiền đặt cọc cho mẹ anh ta ở tiệm Gristedes. Bởi cuối cùng, Michael bỗng nói bằng một giọng cáu bẳn: “Quên chuyện đó đi, OK, Thermopolis” rồi quay ngoắt vào phòng của mình.

Mình có hỏi Lilly tại sao anh ta lại cáu bẳn như vậy. Cô ấy nói đó là vì Michael đã quấy rối mình, nhưng mình lại không hề biết.

Trời, thật là xấu hổ! Cứ tưởng tượng xem, giả sử Josh Richter quấy rối mình (ước gì!) mà mình lại không hề biết, không hề hiểu, không hề để ý? Chúa ơi, đôi khi mình thật ngu ngốc!

Lilly bảo mình không cần lo chuyện Michael có thể ti toa chuyện của mẹ và thấy G với ai đó, đơn giản vì Michael không hề có bạn. Rồi cô ấy muốn biết tại sao mình lại phải quan tâm đến cái lỗ mũi của thầy Gianini. Bởi vì mình không phải là người phải nhìn vào đấy, người đó là mẹ mình cơ mà?

Đâu phải thế! Mình đang phải nhìn chúng từ 9 giờ đến 10 giờ 55 và từ 14 giờ 30 đến 15 giờ 30 mỗi ngày trừ thứ Bảy và Chủ nhật, ngày lễ và mùa hè.

Còn nếu như họ kết hôn, mình sẽ đối mặt chúng từng ngày, 7 ngày 1 tuần, bao gồm cả ngày nghỉ.

Định nghĩa về tổ hợp: đó là tổ hợp các đồ vật, nhân tố hoặc thành viên; nằm trong một tổ hợp.

A= (Gilligan, Skipper, Mary Ann)

là các nhân tố

A= (x:x là một trong những nạn nhân còn sót lại trên Hòn đảo của Gilligan)

Thứ Sáu, ngày 26 tháng 9

Danh sách các hot bot của Lilly.

(được soạn ra trong giờ lịch sử thế giới, với lời nhận xét của Mia Thermopolis).

1. Josh Richter (đồng ý - tóc vàng, mắt xanh đẹp tê điếng, nụ cười có tiêm thuốc mê. Điểm trừ duy nhất: hẹn hò với Lana Weinberger).
2. Boris Pelkowski (hoàn toàn không đồng ý. Chỉ vì kéo cái đàn violon ngu ngốc ở Carnergei Hall năm 12 tuổi không thể làm nó trở nên nóng bỏng. Cộng thêm một việc ngớ ngẩn: đút áo len vào trong quần thay vì để nó ra ngoài như những người bình thường).
3. Pierce Brosnan, James Bond hay nhất (đẹp! đẹp! - mình thích Timothy Dalton hơn).
4. Daniel Day Lewis trong Người Mohican cuối cùng (đồng ý - vẫn sống dù bất cứ chuyện gì xảy

ra).

5. Hoàng tử Williams nước Anh (Hiển nhiên rồi!).

6. Leonardo trong Titanic (Giống những năm 1998).

7. Thầy Wheeton, huấn luyện viên đội đua thuyền (hot, nhưng đã có chủ. Đã từng thấy mở cửa cho *Mademoiselle* Klein vào phòng nghỉ giáo viên).

8. Anh chàng trong quảng cáo quần jeans trên cái bảng to dùng ở quảng trường Thời đại (Hoàn hảo! Anh ấy là ai nhỉ? Lẽ ra người ta phải thưởng cho anh ấy cả một bộ phim hài – tình cảm dài tập).

9. Tiến sĩ Quinn, bạn trai của cô y tá (mình không bận tâm bất cứ ai đang phong toả Quinn! Anh ta khắc ra lửa! Quá hot!).

10. Joshua Bell - tay chơi violon (ĐỒNG Ý! Mình sẽ bắn thẳng lên thiên đường nếu được hẹn hò với một nhạc công, TRỪ Boris Pelkowski).

Cuối ngày thứ Sáu

Mình đang đo vòng 1 của mình, hoàn toàn không nghĩ đến mẹ đang đi chơi với thầy Đại số, thì bố gọi đến. Mình không hiểu tại sao lúc đó mình lại cuống cà kê và nói rằng mẹ đang ở phòng tranh. Thật kỳ lạ, vì bố chắc chắn biết mẹ đang hẹn hò, nhưng chẳng hiểu vì sao mình lại không thể nói với bố về thầy Gianini.

Chiều nay trong giờ ôn tập với thầy Gianini, khi mình đang thực tập phương pháp nhân phá ngoặc (đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng, đầu tiên, bên ngoài, bên trong, cuối cùng - lạy Chúa khi nào thì mình mới sờ đến những cái của này trong đời mình?? KHI NÀO???) thì bất ngờ thầy Gianini cất giọng: “Mia, thầy hy vọng em sẽ không cảm thấy bất tiện khi thầy gặp mẹ em, chỉ là xã giao thôi mà...”.

Trong giây lát, mình nghĩ thầy ấy đang nói đến một mối quan hệ thực sự, chứ không phải chỉ là xã giao thông thường. Mình có thể cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Ý mình là hoả bốc từng cơn.

-Ồ không, thầy Gianini. Em không hề thấy phiền.

- Bởi vì nếu như phiền đến em thì chúng ta có thể nói về chuyện này.

Chắc rằng thầy ấy cũng biết là mình đang nói dối vì mặt mình trông đỏ lừ.

Nhưng tất cả những gì mình nói chỉ là: “Thực sự là em không phiền. Ý em là chỉ một chút thôi, nhưng em vẫn ổn. Đó chỉ là một cuộc hẹn. Và tại sao thầy lại phải bận tâm vì một cuộc hẹn hò vớ vẩn”.

Thầy Gianini nói: Mia, thầy không nghĩ đó là hẹn hò vớ vẩn. Thầy thực sự thích mẹ em.

Rồi không hiểu tại sao đột nhiên mình nghe thấy miệng mình phát ra những tiếng thế này: “Nếu như thầy làm cho mẹ em khóc thì em sẽ đá cho thầy một cái!”.

Lạy Chúa. Mình không thể tin được mình đã phóng ra một câu như vậy với thầy giáo của mình. Mặt mình thậm chí còn đỏ hơn. Tại sao lần duy nhất nói thật lại là lần khiến mình phải gập rắc rối.

Mình đang suy nghĩ hơi kỳ quặc, về mọi chuyện. Có vẻ như bố mẹ của Lilly đã nói đúng.

Thầy Gianini, dù vậy, quả thật thật tuyệt vời. Thầy chỉ cười vui vẻ và nói: “Thầy không có ý định làm mẹ em khóc, nhưng nếu thầy làm vậy, em được quyền đá thầy!”.

Ổn rồi.

Giọng bố nghe trên điện thoại rất lạ lẫm. Nhưng lúc nào mà chẳng vậy. Những cú điện thoại xuyên đại dương luôn luôn tồi tệ bởi mình có thể nghe được cả tiếng sóng bom bốp, và chúng làm mình thấy bồn chồn như thể là lũ cá, hoặc thứ gì đó tương tự thế, đang tốn lên nghe mình. Nhưng bố, thậm chí không muốn nói chuyện với mình. Bố muốn nói chuyện với mẹ. Mình chắc rằng ai đó đã qua đời, và bố muốn mẹ nói với mình điều đó.

Có thể là bà nội đã...Hmmm...

Vòng 1 của mình vẫn vậy, vẫn tí hìn, chẳng lớn thêm chút nào, kể từ mùa hè năm ngoái. Mẹ đã hoàn toàn lằm. Mình đã không hề tăng trưởng nhanh khi bước vào tuổi 15 như mẹ. Và có thể mình cũng sẽ không bao giờ lớn vồng lên, ít nhất là bộ ngực của mình vẫn chưa nâng lên được trạng thái “cầu vồng”. Mình chỉ cao lên chứ không hề to ra. Trong lớp mình cũng là cô gái cao nhất.

Giờ đây nếu có ai hỏi mình về vũ hội đa văn hoá vào tháng sau, thì câu trả lời của mình không hy vọng có thể mặc được chiếc váy quây, vì vòng 1 của mình quá bé, chẳng có gì để giữ nó.

Thứ Bảy ngày 27 tháng 9

Tối hôm qua, khi mẹ về sau buổi hẹn hò thì mình đã lăn ra ngủ. (Mình đã cố gắng thức muộn nhất có thể để biết được mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhưng chuyện vòng 1 đã làm mình quá mệt mỏi). Vì thế phải đến sáng nay khi cho con Louie Mập “nạp” bữa sáng mình mới hỏi được mẹ chuyện tối qua. Mẹ lúc nào mà chẳng dậy muộn sau mình. Trong khi mình đang lớn, và đáng ra phải là người ngủ suốt ngày chứ.

Nhưng mẹ đã rất đau khổ kể từ khi biết ông bạn trai sau cùng của mẹ là một người theo đảng Cộng hoà.

Dù sao thì mẹ cũng đã ở đó, âm ỉ với mình một cách rất hạnh phúc, và đang làm bánh ngọt. Mình tỉnh cả ngủ khi thấy mẹ lui cui nấu nướng thứ gì đó vào buổi sáng sớm, chứ chưa nói gì đến chuyện đó là mấy món ăn chay.

Dĩ nhiên là mẹ đã có được một khoảng thời gian tuyệt vời. Họ đi ăn tối ở Monte's (cũng không quá tệ, thầy G ha), sau đó đi dạo ở West Village, tới vài người bar, yên vị ở vườn sau đến gần 2h sáng và chỉ nói chuyện. Mình cố gắng hỏi dò, tìm hiểu xem có nụ hôn nào không, nhưng mẹ chỉ cười và nhìn có vẻ ngượng ngùng, bẽn lễn.

Tốt thôi. Họ sẽ lại đi chơi với nhau vào tuần này.

Mình không quan tâm, miễn điều đó làm cho mẹ hạnh phúc.

Ngày hôm nay Lilly xướng lên một đoạn phim, bắt chước “Kế hoạch phù thuỷ Blair”, cho chương trình TV của cô ấy, có tên là “Lilly chỉ nói lên sự thật”. “Kế hoạch phù thuỷ Blair” nói về mấy cô cậu đi vào trong rừng tìm phù thuỷ, và rồi một đi không trở lại. Tất cả còn lại của họ là một đoạn phim và mấy cái gậy. Thay vì “Kế hoạch phù thuỷ Blair”, phiên bản của Lilly mang tên “Kế hoạch phù thuỷ nhà Green”. Lilly định mang theo một máy quay phim cầm tay, xuống công viên quảng trường Washington và quay lại hình ảnh của những du khách, những người lại gần và hỏi chúng mình đường đến làng Greenwitch (thực ra đó là làng Greenwich, bạn sẽ không phát âm w trong Greenwich nhưng những người không ở đây thì luôn luôn nói sai).

Khi có du khách nào tiến lại và hỏi đường đến làng Green Witch (Phù thuỷ xanh) thì chúng mình sẽ ré lên kinh hoàng, và bắt đầu chạy cuống cuồng. Cuối cùng tất cả những gì còn lại và một vài cái thẻ Metro. Lilly nói sau khi bộ phim được chiếu thì mọi người sẽ không còn nghĩ về thẻ Metro như trước nữa.

Thật tệ vì không bóí ra được một mụ phù thuỷ thật. Mình nghĩ ngay đến Lana Weinberger để vào vai phù thuỷ, nhưng Lilly lại cho rằng cô ta đã quá khớp với vai đó. Thêm nữa chúng mình không muốn ở quá gần Lana cả ngày, và chẳng ai muốn thế cả. Cô ta sẽ điên lên xấu hổ, cứ thử nghĩ đến chuyện cô ta coi hai đứa bọn mình là những cô gái bị ghét nhất trong trường mà xem.

Mà có lẽ Lana cũng chẳng muốn làm xấu đi danh tiếng của nó vì ở cùng với chúng mình.

Nhưng nó quá tự phụ, quá vênh váo! Nó chắc hẳn sẽ vồ lấy cơ hội được xuất hiện trên TV, dù đó chỉ là một kênh truyền hình công cộng.

Sau khi quay phim xong, chúng mình trông thấy “gã mù” đang qua phố Bleecker. Hẳn ta lại có một nạn nhân mới, một nữ du khách Đức nom vô cùng ngây thơ và thánh thiện, không hề biết rằng người đàn ông bị mù mà cô đang giúp qua đường kia đang chuẩn bị sò soạng mình khi sang đến đường bên kia rồi giả như không cố tình làm chuyện đó.

Mình thật là may mắn, người duy nhất từng động vào mình (mà làm gì có gì để sò), lại bị mù.

Lilly nói sẽ báo cáo chuyện Gã Mù lên phân khu số 6. Cứ như là họ sẽ quan tâm ấy. Họ còn bao nhiêu thứ quan trọng khác để lo, như bắt cướp chẳng hạn.

Những việc cần làm:

1. Lấy ổ của mèo.
2. Đảm bảo là mẹ đã gửi séc chuyển tiền thuê nhà.
3. Không nói dối nữa.
4. Suy nghĩ về bài tập tiếng Anh.
5. Lấy đồ giặt.
6. Không nghĩ đến Josh Richter nữa.

Chủ Nhật ngày 28 tháng 9

Hôm nay bố lại gọi điện và lần này thì mẹ thực sự đang ở phòng tranh. Vì thế mình thấy không còn tội lỗi tí nào về việc “lờ đi sự thật” tối hôm qua, và im đi chuyện thầy Gianini. Giọng bố vẫn tràn ngập sự phấp phồng, buộc mình phải tò mò hỏi: “Có phải bà nội qua đời không ạ”. Bố rất ngạc nhiên và nói: “Không, Mia, sao con lại nghĩ thế?”.

Mình đành nói thật với bố rằng đó là do giọng bố có vẻ rất kỳ lạ. Bố trả lời mình là “Bố không

khác thường tí nào”. “Đó đúng là một lời nói dối, bởi bố thực sự rất khác thường”. Nhưng mình đã quyết định bỏ qua, và nói với ông về Iceland. Chúng mình đang học đến nước này trong môn Các nền văn minh thế giới Iceland là nước có tỷ lệ biết chữ cao nhất thế giới, và suy ra ở đó thực sự chẳng có gì để làm ngoài việc đọc. Ở đó có cả những suối nước nóng tự nhiên, và tất cả mọi người đều tung tăng tới đó để ùm oạp, vùng vẫy. Một lần, có một vở diễn opera đáp xuống Iceland và vé thì cháy chợ, mình loáng thoáng nhớ rằng cái gì như 98% dân số Iceland đã tới xem buổi diễn ấy. Lại suy ra tiếp là mọi người biết tất cả các từ liên quan đến opera và hát chúng suốt ngày.

Mình cũng muốn thăm thú, cũng có thể là định cư ở Iceland một ngày nào đó. Đó hẳn là một nơi thú vị, chắc hẳn là hơn đứt Manhattan, nơi thỉnh thoảng mọi người lại xô toẹt ra một lời phỉ báng bạn mà không cần bất cứ lý do nào.

Nhưng bố có vẻ không thiết tha gì Iceland cho lắm. Bằng so sánh thì Iceland có thể làm cho bất cứ quốc gia nào trở nên khủng khiếp. Bố cũng đang sống ở một nước nhỏ. Nếu opera mà có đến đó thì chắc 80% dân số cũng sẽ tới xem. Đó hẳn sẽ là một điều đáng tự hào.

Mình chỉ tâm sự điều này với bố, bởi bố là một chính trị gia. Mình nghĩ chúng có thể giúp bố cải thiện đời sống ở Genovia, nơi ông đang sống. Nhưng thực sự thì Genovia cũng chả cần phải tốt hơn. Thứ quan trọng nhất ở Genovia chính là khách du lịch. Mình biết điều đó và đã làm một bài tập về từng nước ở châu Âu vào hồi lớp 7. Genovia ngang ngửa với Disneyland nếu xét theo thu nhập của quốc gia này từ khách du lịch. Đó có thể là lý do mà người dân Genovia không phải đóng thuế, vì chính phủ đã có đủ tiền. Cái này gọi là công quốc. Còn một nơi cũng như thế là Monaco. Bố nói mình có rất nhiều anh chị em họ ở Monaco, nhưng mình chưa gặp ai trong số họ, thậm chí là cả những người anh em họ của bà nội.

Mình đánh tiếng với bố rằng mùa hè năm sau, thay vì ở với bố và ở lâu dài tại Pháp, chúng mình sẽ tới Iceland. Dĩ nhiên là sẽ phải để bà ở lại Miragnac. Bà ghét Iceland. Bà ghét tất cả những nơi nào không thể gọi được thức uống Sidecar yêu thích của bà vào tất cả các giờ trong ngày.

Tất cả những gì bố nói là: “Chúng ta có thể bàn chuyện này vào lúc khác” vào cốc máy. Mẹ quả không sai tí nào về bố.

Thứ Hai, ngày 29 tháng 9, môn Hình học Lượng giác

Hôm nay mình tia rất kỹ thầy Gianini xem có dấu hiệu nào cho thấy thầy có thể không vui với buổi hẹn. Nhưng đúng là thầy đang rất vui vẻ. Trong lớp, trong khi chúng mình đang làm công thức bậc 2 (chuyện gì đã xảy ra với phép nhân phá ngoặc? Mình mới vừa bắt đầu làm quen với nó thì đã ngay lập tức phải học sang cái mới. Bảo sao mình trượt thì đột nhiên thầy quay ngoắt sang hỏi xem có ai định tham gia vở nhạc kịch “My fair lady” không.

Rồi thầy vừa cười toe ra và hỏi: “Các em có biết ai đóng vai Eliza Dolittle là hợp nhất không? Mia, thầy nghĩ đó chính là em”.

Mình gần như chết đứng. Mình thừa biết là thầy Gianini đang làm điều tử tế. Vì thầy đang hẹn hò với mẹ mình. Nhưng lần này thì thầy ấy đã đi qua xa rồi. Thứ nhất, dù có tổ chức thử giọng và mình có thể tham gia (nhưng sự thực là không thể, em đang trượt môn Đại số đó, thưa thầy Gianini) thì mình cũng không thể giành được vai gì dù là nhỏ nhất, chứ đừng nói đến vai chính. Mình không biết hát. Mình chỉ biết nói.

Ngay cả Lana Weinberger - người luôn xúng xính với những vai chính từ khi còn học phổ thông, cũng không được sắm vai này. Nó được dành cho mấy chị học ở lớp cuối cấp. Lana sẽ tha hồ đua đòi với những vai người hầu, vai khán giả ở Ascot Races và vai gái gọi ở Cockney. Lilly đóng vai người quản lý nhà hát. Nhiệm vụ của cậu ấy là bật, tắt đèn cuối giờ nghỉ.

Mình cảm thấy vô cùng bất ngờ trước những gì mà thầy Gianini nói. Thậm chí không nói được gì, chỉ biết ngồi đó và mặt thì đỏ rực lên. Có thể đó là lý do tại sao mà lúc Lilly và mình đi qua tủ đồ của mình vào bữa ăn trưa thì Lana (đang đứng đợi Josh) thườn thượt giọng ra gọi: “Ôi Amelia” mặc dù không có ai gọi mình là Amelia từ hồi còn đi nhà trẻ (trừ bà nội) vì mình rất ghét cái tên đó.

Lúc mình cúi xuống lấy tiền trong balô chắc hẳn Lana ti tiện đã nhìn thấy gì đó bên trong áo sơ mi của mình vì đột nhiên nó giãy đành đạch lên cười “Ôi, dễ thương ghê chưa! Có người vẫn chưa mặc vừa áo con kìa. Cậu nên mặc áo lá thì hơn!”.

Mình chỉ muốn lao thẳng vào mặt nó và “bịch” nó một phát - nhưng mình đâu dám làm thật đâu. Bác Moscovitz nói đúng, mình gặp vấn đề khi phải đối đầu với người khác. Giá như Josh Richter đừng xuất hiện NGAY LÚC ĐÓ. Nhưng chắc chắn anh ấy đã hiểu được toàn bộ câu chuyện rồi, và anh ấy chỉ nói “Làm ơn cho qua” với Lilly, vì cậu ấy đang đứng chặn trước ô tú của anh Josh.

Lúc đó mình chỉ muốn lao thật nhanh vào quán nước và quên hết đi mọi chuyện. Trời ạ, việc mình ngực lép có cần bị bêu rếu ngay trước mặt anh Josh thế không! Nhưng Lilly đâu có để yên. Cậu ấy mặt đỏ gay quay ra đáp trả Lana “Sao mày không biến đi hả Weinberger?”.

Chưa ai dám nói Lana Weinberger biến đi, chưa một ai từ xưa tới nay. Vì chẳng ai muốn tên mình bị bôi trát toe toè toẹt đầy tường toilet nữ. Chuyện đó cũng không ghê gớm gì lắm, vì bọn con trai có thập thò vào toilet nữ bao giờ đâu mà lo. Nhưng dù sao thì mình cũng chẳng ước ao cái tên mình xuất hiện trên đó.

Nhưng Lilly thì không mất thời gian về mấy chuyện như thế. Cậu ấy tuyệt đối bỏ ngoài tai việc bản thân cậu ấy vừa lùn vừa mập. Còn gì nữa nữa, cậu ấy sở hữu riêng một chương trình truyền hình, bọn con trai suốt ngày gọi điện cho cậu ấy (dù là chỉ để chê ông chê eo rằng cậu ấy trông

rất xấu) và ngực của cậu ấy không hề “màn hình phẳng” như mình (Lilly chỉ mặc áo cỡ C rồi đó).

Lilly chẳng sợ cái gì thì phải.

Vì thế lúc Lana gầm lên mắng nhiếc, nạt nộ Lilly vì tội dám kêu nó biến đi, Lilly chỉ vênh mặt lên nói “Có giỏi thì đánh đi!”.

Tình hình lúc đó có vẻ như sẽ đánh nhau to. Lilly là fan trung thành của các tập phim Xena, Chiến binh công chúa...lại còn biết chơi kick-box. May mà đến lúc đó Josh sập cánh cửa thật mạnh và nói “Anh đi đây” với giọng rất khó chịu. Lana lập tức như một con cún con cụp đuôi, cun cút chạy theo, “Anh Josh ời, đợi em với!”.

Lilly và mình đứng đó nhìn nhau không tin vào mắt mình nữa. Đến giờ mình vẫn không tin nổi. Loại người gì không biết nữa, tại sao mình phải học chung với nó cả ngày cơ chứ?

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 1-12, trang 79.

Tiếng Anh: viết thư đề nghị.

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi ở cuối trang 4.

Hình học và lượng giác: không có.

Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ định, đọc bài 1 đến bài 3, dùng pas de plus.

Sinh học: không có.

$B = \{x : x \text{ là số nguyên}\}$

$D = \{2, 3, 4\}$

4ED

5ED

$E = \{x : x \text{ là số nguyên lớn hơn 4 nhưng nhỏ hơn 258}\}$

Thứ Ba ngày 30 tháng 9

Có một chuyện bất thường xảy ra. Vừa từ trường về đến nhà thì đã thấy mẹ ở nhà (thường thì mẹ ở phòng vẽ tranh tất cả các ngày trong tuần). Nét mặt mẹ trông rất lạ và rồi mẹ nói, “Mẹ có chuyện này nói với con”.

Mẹ ngồi yên trên ghế, chưa hề nấu nước gì, chứng tỏ chuyện mẹ muốn nói khá là nghiêm túc.

Mình đã nghĩ mẹ sẽ thông báo là bà nội vừa mất tuy nhiên có vẻ như tình hình còn tồi tệ hơn thế. Hay có chuyện gì xảy ra với Louie Mập chẳng, chẳng nhẽ nó lại nuốt chửng thêm một chiếc tất nữa? Lần trước nó đã nuốt một chiếc tất vào bụng khiến mẹ phải tốn mất 1000\$ cho ông bác sĩ thú y để lấy chiếc tất khỏi cái dạ dày bé xíu của nó. Trong suốt một tháng sau đó, nó lại tung tẩy khắp nhà với điệu bộ rất nhăng nhít.

Mình đang nói về Louie Mập chứ không phải ông bác sĩ thú y.

Hoá ra chuyện chẳng liên quan gì tới mèo cưng của mình, mà là liên quan tới bố. Bố liên tục gọi điện thoại trong mấy ngày qua là vì bố muốn báo cho mẹ con mình biết rằng, bố vừa phát hiện ra rằng căn bệnh ung thư của bố sẽ khiến ông không thể có con được nữa.

Ung thư thật đáng sợ. Cũng may là loại ung thư của bố có thể chữa trị được. Bác sĩ chỉ cần cắt bỏ phần bị ung thư, sau đó bố tiếp nhận hoá trị, và một năm sau đó thì không còn dấu hiệu ung thư nữa.

Ôi, mình thật chẳng muốn viết cái từ đó ra.

Ung thư tinh hoàn

Eo !

Thì ra khi bị cắt bỏ “một bên đó” đi và tiếp nhận hoá trị thì khả năng bị vô sinh rất cao về nhiều thứ, mà một trong số đó là khả năng sinh người nối dõi tông đường.

Chẳng hiểu, chuyện đó có gì quan trọng chứ? Bố cần sinh thêm con làm gì cơ chứ? Bố đã có mình rồi mà! Tuy chỉ gặp bố vào mùa hè và Giáng sinh nhưng vậy cũng là đủ rồi. Tức là thế ànày, bố bận rộn như vậy, phải điều hành cả Genovia thì lấy đâu ra nhiều thời gian. Đúng vậy, chẳng dễ dàng gì điều hành cả một đất nước, dù chỉ dài có một dặm, một cách trơn tru. Thứ duy nhất mà bố có thời gian để dành cho, ngoài cô con gái này, là những người bạn gái của ông. Ông luôn có một cô bạn gái mới nào đó lượn lờ bên cạnh. Bố còn đi cùng họ mỗi lần cả nhà đến biệt thự của bà nội tại Pháp để nghỉ hè. Họ quần quít bên nhau ở khắp nơi, lú lú ở bể bơi, phòng

khách, vườn nho đến đường băng sân bay...

Và thông thường bố sẽ đá mấy cô này chỉ sau có một tuần.

Mình thì luôn gái trong đầu một chế độ mặc định rằng: bố không muốn kết hôn và sinh con với ai trong số đó.

Như mẹ đó, bố chưa từng bao giờ kết hôn với mẹ. Theo mẹ thì đó là vì mẹ không chịu nổi các quy định ngu ngốc của một cái xã hội bất bình đẳng giữa nam và nữ, không công nhận các quyền của phụ nữ như là một quyền cá nhân.

Nhưng mình thì nghĩ rằng đó là vì bố chưa bao giờ cầu hôn mẹ.

Dù sao thì ngày mai bố cũng sẽ bay tới đây để gặp mình, rồi sau đó bay qua New York. Thật khó hiểu. Mình thì liên quan gì tới mấy việc này chứ? Nhưng khi mình hỏi mẹ, “Tại sao bố lại phải đi một quãng đường xa đến vậy chỉ để nói với con về việc bố không thể có con được nữa?”, thì gương mặt mẹ hiện lên những nét rất buồn cười, mẹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Và rồi mẹ bảo, “Con đi mà hỏi bố”.

Đấy, lại thế! Mẹ luôn sử dụng mẫu câu “Đi mà hỏi bố” mỗi khi mình chất vấn những câu mà mẹ không muốn trả lời. Ví dụ như tại sao có người lại nở làm hai con mình và tại sao người Mỹ ăn nhiều thịt hơn và đọc sách ít hơn người Iceland.

Ghi chú với bản thân: Tra từ điển các từ vô sinh, sỹ diện và tập tục.

Tính chất phân phối: $5x + 5y - 5 = 5(x + y - 1)$

Phân phối: CÁI GÌ? PHẢI TÌM HIỂU RÕ TRƯỚC KÌ THI TỚI!!!

Thứ Tư, ngày 1 tháng 10

Bố đang ở đây. Tất nhiên là không phải ở trên mái nhà. Ông đang tĩnh dưỡng ở khách sạn Plaza như mọi khi. Mai mình sẽ phải đi gặp bố, sau khi bố đã có đủ thời gian “nghỉ ngơi”. Bố nghỉ ngơi hơi bị nhiều, vì giờ ông đang bị ung thư. Bố đã phải ngừng chơi polo, nhưng mình nghĩ lý

do chính là vì có lần bố bị một con ngựa đâm phải.

Dù sao thì với mình cái khách sạn Plaza đó cũng chẳng ra gì. Lần trước khi bố ở đó, họ đã cương quyết không chịu cho mình vào gặp bố chỉ vì mình mặc quần soóc. Nghe nói cái bà chủ khách sạn đó cũng chẳng lấy làm thích thú gì khi thấy người ta mặc quần ngắn cùn cộn trong hành lang khách sạn trắng lệ của mình. Mình đã phải tắt tả gọi điện cho bố từ bộ điện thoại và nhờ bố mang xuống cho một cái quần dài. Nhưng bố nói mình đưa máy cho người giữ cửa, và sau đó bọn họ cuống hết cả lên, xin lỗi mình rối rít. Họ còn tặng mình cả một lẵng to đựng đầy hoa và kẹo sôcôla. Thật là tuyệt vời. Nhưng mà mình chẳng thích ăn hoa quả mấy nên mình đã đem hết tặng cho ông lão ăn xin trên phố. Mình nghĩ ông ý cũng chẳng thiết tha với cái lẵng hoa quả vì ông ta đã đổ hết tất cả vào một cái máng, chỉ giữ lại cái lẵng để đi xin tiền.

Mình đã kể cho Lilly nghe về chuyện của bố, về việc ông không thể có con được nữa. Khi Lilly ôn tồn nhận xét rằng điều đó chứng tỏ bố đang có nhiều khúc mắc với ông bà, mình đã thốt lên rằng “Rõ ràng rồi. Bà nội tớ ghê cực kỳ”.

Lilly lại đảm chiêu bảo rằng sẽ không đưa ra lời nhận xét gì về bà nội mình vì cậu ấy chưa gặp bà nội bao giờ. Bao năm nay mình luôn hỏi xin bà có thể mời Lilly tới Miragnac nghỉ hè không? Nhưng lúc nào cũng chỉ là một chữ không. Bà nói “sốt ruột”, tội trẻ ranh thường làm bà nhức đầu.

Lilly còn phán rằng có lẽ bố mình đang sợ rằng bố sẽ mất đi những nét nam tính. Đáng ra Lilly học ở lớp trên, nhưng cậu ấy lúc nào cũng thích tự nhận là học sinh mới. Và như vậy Lilly sẽ có tới 4 năm để quan sát về tình hình thanh thiếu niên tại nước Mỹ thời kỳ hậu chiến tranh lạnh.

Hôm nay học luỹ thừa ba – các số âm không có căn bậc 2.

Kể từ ngày hôm nay mình sẽ:

1. Đối xử tử tế với mọi người bất kể có thích họ hay không.
2. Chấm dứt việc giấu giếm cảm xúc thật của mình.
3. Không để quên vở Đại số.
4. Có lẽ mình cần luôn đánh giá và nhìn lại bản thân.
5. Dừng luôn việc viết các công thức Đại số vào trong nhật ký.

Đoạn đối thoại với cô bạn thông minh của mình.

- Lilly, mình không chờ được đâu. Bao giờ thì cậu ấy mới từ chỗ cô giáo về chứ?

- Có lẽ không bao giờ. Tớ nghe nói họ đang cọ thăm trải sàn ngày hôm nay. Chúa ơi, cậu ấy trông thật **ĐẸ THƯƠNG**.

- Ai dễ thương cơ?
- BORIS!
- Cậu ta trông chẳng dễ thương chút nào. Trông khiếp đi được. Nhìn xem cậu ta làm cái trò gì với áo len kia. Tại sao cậu ấy lại LÀM vậy?
- Cậu thật là nông cạn.
- KHÔNG HỀ nhé! Cần có người tiết lộ cho cậu ấy biết rằng ở Mỹ người ta không dắt áo len vào quần cái kiểu ấy.
- Có lẽ ở Nga họ làm thế.
- Nhưng đây đâu phải là Nga. Còn nữa, cần thêm một người nói với cậu ta là nên học bài hát mới đi chứ. Nếu mình mà còn nghe thấy cái bài hát cầu hồn cho ông Vua quá cố gì gì đó thêm một lần nữa thôi...
- Cậu đang giở thói ghen tỵ vì Boris là một thiên tài âm nhạc, còn cậu thì trượt chổng gọng môn Đại số.
- Lilly, chỉ vì mình trượt môn Đại số KHÔNG có nghĩa là mình ngu dốt nhé.
- Được rồi, được rồi. Hôm nay cậu bị làm sao thế?

KHÔNG SAO CÁ !!!!!

Góc nghiêng: góc nghiêng của đường thẳng m là
 $m = (y_2 - y_1) / (x_2 - x_1)$

Viết phương trình đường thẳng có góc nghiêng = 2.

Tìm độ nghiêng của mũi thầy G.

Thứ Năm ngày 2 tháng 10
Tại Phòng vệ sinh nữ khách sạn Plaza

Hừm.

Mình đã biết tại sao bố lại lo lắng đến như vậy về việc không thể có con.

BỞI VÌ BỐ LÀ MỘT HOÀNG TỬ!

Chúa ơi! Mọi người tính giấu mình sự thật này đến bao giờ?

Thực tế là bí mật này đã giữ được khá lâu. Đúng vậy còn gì, mình đã từng ĐẾN Genovia. Miragnac là tên căn nhà của bà nội tại Pháp, nơi mà bố và mình thường đến nghỉ vào mỗi mùa hè và Giáng sinh. Nó yên vị tại biên giới nước Pháp, ngay cạnh Genovia, giữa Ý và Pháp. Từ lúc chào đời tới giờ năm nào mình chẳng tới đó. Nhưng không bao giờ có mẹ đi cùng. Chỉ có bố thôi. Bố mẹ mình chưa bao giờ sống cùng nhau. Thật ra thì mình hoàn toàn hài lòng với cuộc sống như thế, không giống như nhiều đứa trẻ có bố mẹ bỏ nhau lúc nào cũng cầu mong bố mẹ quay lại. Bố mẹ chia tay nhau từ trước khi mình ra đời nhưng họ vẫn đối xử với nhau rất tốt. Ngoại trừ khi bố trở nên buồn vu vơ, kiểu “tâm trạng” hoặc mẹ nổi cơn đồng bóng. Mọi thứ sẽ hỏng bét nếu để hai người sống cùng với nhau.

Genovia là nơi bà nội đưa mình đi mua sắm vào cuối mỗi mùa hè, khi mà bà cảm thấy cách ăn mặc của mình càng lúc càng nhố nhăng. Nhưng chẳng ai nói gì về việc bố là một HOÀNG TỬ cả.

Nghĩ lại mới nhớ, hai năm trước mình đã từng làm bài tập về Genovia, và phải chép lại toàn bộ gia phả của một hoàng tộc có cái tên Renaldo. Nhưng dù có thế mình cũng chẳng thể nàp liên hệ cái tên đó với bố được. Bố tên là Phillope Renaldo. Trong khi tên của vị hoàng tử Genovia trong bách khoa toàn thư lại dài ngoằng Arthur Christoff Gerand Grimaldi Renaldo.

Còn nữa, bức ảnh của bố trong đó chắc phải cũ lắm rồi. Bố đã bị hói từ trước khi mình ra đời (hoặc là có thể khi bố phải điều trị hoá chất, chẳng ai biết được vì bản thân bố vốn đã hói rồi). Trong khi bức ảnh hoàng tử Genovia lại là một người đàn ông có RẤT NHIỀU tóc, tóc mai dài và có râu quai nón.

Chắc hẳn đây là lý do mẹ thích bố khi hai người còn học đại học. Hồi đó có lẽ bố được các cô trong trường duyệt vào hàng ngũ HOT BOY của trường.

Nhưng bố là HOÀNG TỬ ư? Của cả một ĐẤT NƯỚC? Thực ra mình cũng biết công việc của bố liên quan đến chính trị, bố cũng rất là giàu nữa – có bao nhiêu đứa trong lớp mình có biệt thự ở Pháp cơ chứ? Có thể nhà Martha có vườn nho riêng, nhưng không phải ở nước Pháp. HOÀNG TỬ ư?

Vậy nếu bố là hoàng tử, thì tại sao mình cứ phải học môn Đại số cơ chứ?

Thật đấy, tại sao chứ?

Đáng ra bố không nên chọn vườn cộ tại khách sạn Plaza để nói cho mình biết về sự thật này.

Thứ nhất, bọn họ suýt nữa lại lặp lại vụ quần soóc lần trước: người gác cổng không cho mình vào. Ông ta nói “Cấm trẻ em nếu không có người lớn đi kèm”. Nói như ông ta thì chẳng ai thèm xem bộ phim “Ở nhà một mình” cả.

Mình đã phải cố nài nỉ là “Nhưng cháu cần phải gặp bố cháu...”

“Cấm trẻ con”, ông ta nhắc lại một lần nữa “nếu không có người lớn đi kèm”.

Thật bất công. Mình đâu có mặc quần soóc đâu. Mình mặc đồng phục trường Albert Einstein cơ mà. Váy xếp li và tất cao tới gối đó. Cuối cùng sau gần nửa giờ đứng đó phân bua “nhưng bố cháu...nhưng bố cháu...nhưng bố cháu...” rồi người quản lý cũng lỏng thông bước tới hỏi “Thế bố cháu là ai?”. Ngay khi mình nói tên bố, họ cho vào ngay lập tức. Bây giờ thì mình biết tại sao, vì họ đã BIẾT bố là hoàng tử. Còn đứa con gái duy nhất này thì chẳng hề biết cái mô tê gì.

Bố đang ngồi ở bàn đợi mình. Uống trà ở khách sạn Plaza là thú vui xa xỉ. Cứ nhìn cách mọi người dè bửu mấy du khách Đức đang túm tụm vào chụp ảnh hộp kẹo sôcôla ở đây thì rõ. Còn mình thì từng bị đá veo ra khỏi khách sạn khi còn bé. Và bố thì không chịu hiểu là 14 tuổi không còn nhỏ nữa. Vì thế mỗi lần đến bố vẫn quen với việc hẹn gặp mình ở đây. À, bố con mình cũng đi chơi vài chỗ khác nữa. Cả hai bố con đều thích xem “Người đẹp và ác thú”, vở nhạc kịch Broadway hay nhất mọi thời đại của mình. Mình mặc xác Lilly nói gì về Walt Disney và quan điểm chống lại phụ nữ của ông ta. Mình đã xem “Người đẹp và ác thú” tổng cộng bảy lần rồi.

Bố cũng thế, bố thích nhất cảnh khi mà vũ đoàn bước ra.

Quay lại chuyện chính, bố con mình đang ngồi uống trà và bố bắt đầu kể về việc ông là hoàng tử của Genovia bằng một giọng hết sức nghiêm túc, Rồi điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Mình bị nấc cục.

Điều này chỉ xảy ra khi mình uống cái gì thật nóng hoặc là ăn bánh mì. Không biết tại sao nữa. Mình chưa bao giờ bị nấc ở Plaza cả. Bỗng nhiên bố nghiêm nghị: “Mia, bố nghĩ là con đã đủ lớn để biết sự thật. Bố là hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con hoàng tử của Genovia, bây giờ bố không thể có con được nữa, việc này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con rất nhiều. Bố cần phải cho con biết bố là hoàng tử của Genovia”.

Còn mình thì chỉ biết thốt lên một câu, “Thật sao bố?” rồi “đệm” thêm vào hức...hức...

“Mẹ con cho rằng chẳng có lý do gì phải cho con biết việc này. Và bố cũng đồng ý với mẹ. Bố đã có một tuổi thơ...không được hạnh phúc cho lắm”.

Đúng là bố chẳng đùa tí nào. Sống với bà nội thì không thể như một chuyển dă ngoại thích thú được. Hức...hức...

“Bố cũng đồng ý với mẹ là cung điện không phải là nơi để nuôi dạy một đứa trẻ”. Và rồi bố bắt đầu chuyển sang chế độ lẩm bẩm một mình, y như lúc mình nói với bố là mình ăn chay, hoặc là khi nói về mẹ. “Tất nhiên bố không hề nghĩ mẹ sẽ nuôi dạy con trong một gác xép của một họa sĩ Bôhêmiêng tại thị trấn Greenwich. Nhưng thú thực là điều đó chẳng hề ảnh hưởng xấu đến con. Thực tế là sống ở New York đã giúp con có một cái nhìn khá tự do và đầy lạc quan về con người ...”.

Hức...hức...Đó là vì bố chưa bao giờ từng gặp Lana Weinberger thôi.

“...những cái đó phải vào tới Đại học bố mới được học. Và bố tin rằng đó là một phần lý do tại sao bố không thể nào duy trì được mối quan hệ lâu dài với phụ nữ”.

Hức...hức...hức...

“Bố muốn con hiểu rằng, bằng cách không nói cho con biết sự thật, bố mẹ đang bảo vệ con. Sự thật là mẹ không bao giờ nghĩ một lúc nào đó con sẽ là người thừa kế ngai vàng. Bố mới chỉ 25 tuổi khi con chào đời. Bố chắc chắn là mình sẽ gặp một người phụ nữ khác, cưới cô ấy và sinh thêm những đứa con khác. Nhưng bây giờ, thật là không may, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Mia, giờ đây con chính là người thừa kế cho ngai vàng của Genovia”.

Mình vẫn tiếp tục nắc cù. Ngượng chết mất thôi. Tiếng nắc của mình nghe chẳng nữ tính một chút nào. Nó cừ ì oạp hết sức thô lỗ và lại còn làm cả người mình nảy tung tung trên ghế. Trông mình cứ như một con cóc cái cao 1m77. Tiếng nắc của mình QUÁ to. Mấy du khách Đức cứ quay lại nhìn mình và cười khúc khích với nhau. Mình biết là những gì bố đang nói siêu nghiêm túc, nhưng mà nắc thì không thể ngừng nắc được. Mình đã cố nín và đếm đến ba mươi nhưng rồi mới đếm tới 10 thì đã lại nắc tiếp. Mình còn ngậm cả một cục đường ở dưới lưỡi. Chẳng ích gì. Mình đã cố hù dọa bản thân bằng việc hình dung ra cảnh mẹ và thầy Gianini hôn nhau – nhưng đến chuyện kinh khủng hãi hùng như vậy cũng chẳng có tác dụng.

“Mia, Mia, con làm sao thế? Con có nghe bố nói không đấy” - bố hỏi.

“Bố, bố chờ con một tí nhé”. – mình vội vàng nói.

Nhìn bố méo xẹo như thể bị đau bụng vậy. Thế rồi bố ngao ngán tựa lưng vào ghế một cách bất lực. “Con đi đi”. Bố còn đưa mình 5 đô la cho người phục vụ ở toilet nữa chứ. Này, những 5 đô la cho người phục vụ toilet! NÀY, trong khi tiền tiêu vặt cả tuần của mình chỉ có 10 đô.

Toilet của khách sạn Plaza là nơi oách xì dầu nhất ở Manhattan. Ở đây tất cả đều màu hồng, gương và ghế ngồi ở khắp nơi, cứ như thể họ sợ bạn soi gương và sẽ lặn ra ngấy vì sắc đẹp của mình. Mình xông vào, nắc hồng hộc. Tất cả mọi người đều quay lại cau mày, chu môi với một vẻ khó chịu rất dài dặc. Họ đều ăn mặc rất đẹp, tóc được làm cầu kỳ. Và có lẽ sự góp vui bởi dàn đồng ca “hức hức” phát ra từ cổ họng của mình đã làm họ đánh son lên cả má.

Mình tiến đến cái bồn rửa cạnh phòng tắm, cái mà có một cái gương to trước mặt và một cái bàn trang điểm, bên dưới là một dãy ghế. Mình ngồi thụp xuống cạnh dãy ghế và cố gắng KHÔNG nấc nữa, trong đầu bỗng nhá lên những gì bố nói.

Bố là hoàng tử của Genovia.

Mình bắt đầu lần mò theo trí nhớ, lục lọi những chuyện đã xảy ra. Như là lần mình bay đi Pháp, mình lên máy bay bằng cầu thang bay. Nhưng khi đến một đội cảnh sát lại sầm sập xông đến, hộ tống mình xuống sân bay, đưa mình đến gặp bố trên một chiếc xe limo bóng nhoáng, ở Miragnac.

Mình cứ đinh ninh rằng đó là vì bố là khách hàng thường xuyên nên được hưởng ưu đãi.

Bây giờ thì mình biết đó là vì bố mình là một hoàng tử.

Và rồi mỗi khi bà nội đưa mình đi shopping ở Genovia, mình luôn phải đến khi các cửa hàng đóng hoặc trước khi mở cửa. Bà nội gọi điện thoại trước để đảm bảo rằng mình sẽ được vào, và không có một ai từng từ chối chúng mình. Ở Manhattan nếu mà mẹ mình làm điều tương tự như thế, nhân viên ở cửa hàng Gap sẽ phá lên cười như còi xe tải mất.

Và khi mình ngồi ở Miragnac, mình để ý rằng chúng mình KHÔNG bao giờ ăn tối ở bên ngoài. Chúng mình luôn ăn tối ở đó, hoặc là biệt thự của nhà hàng xóm Mirabeau. Chủ của nó là một vài gia đình người Anh xấu bụng, và một lũ trẻ con khinh khỉnh lúc nào cũng chực để quăng vào mặt nhau một câu: “Thật là kinh tởm”. Một trong số những đứa con gái, tên là Nicole, thỉnh thoảng chơi với mình. Một buổi tối nó kể cho mình nghe về việc nó cưa một thằng con trai thế nào, mà mình thì không biết “cưa” là cái gì. Lúc ấy mình mới 11 tuổi và đã cho rằng chẳng có món ăn gì ở Anh có thể kỳ cục như món súp bột trứng. Mình vui vẻ chia sẻ ý kiến này trong bữa ăn tối, có cả bố mẹ của Nicole ở đấy và kể từ đó, bọn họ không thêm nói chuyện với mình nữa.

Mình băn khoăn không hiểu những người này có biết bố mình là hoàng tử hay không. Mình cá là họ biết. Chúa ơi, chắc hẳn họ đã nghĩ là thần kinh mình không bình thường.

Phần lớn mọi người đều chưa bao giờ nghe nói đến Genovia. Khi mình làm bài tập về Genovia, không có đứa bé nào biết cả. Mẹ mình cũng thế, tất nhiên là trước khi mẹ gặp bố. Không một người nổi tiếng nào sống ở Genovia. Không một nhà phát minh nào được sinh ra ở đây, kể cả nhà thơ, nhà văn, hay một ngôi sao điện ảnh cũng không nổi. Nhiều người Genovia, trong đó có ông nội, từng phản đối quân đội Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai, nhưng ngoài việc đó ra, không ai biết gì hơn về Genovia.

Tuy nhiên, những ai đã biết đến Genovia thì rất thích đến đây vì đất nước này rất đẹp. Trời lúc nào cũng nắng vàng rực rỡ, đỉnh núi Alpo phủ tuyết trắng đàng sau, và biển Địa Trung Hải như pha lê ở phía trước. Nhiều dãy núi ở Genovia cao dựng đứng như ở San Francisco và rất nhiều cây ôliu mọc ở trên đó. Genovia xuất khẩu dầu ôliu là chính, thứ mà mình nói là chỉ dùng để

trang trí salad.

Có một cung điện rất nổi tiếng ở Genovia. Nó nổi tiếng là vì họ đã từng quay bộ phim về ba chàng lính ngự lâm ở đây. Mình chưa bao giờ được vào cung điện nó, nhưng hai bà cháu đã từng lái xe qua rồi. Cung điện đó có mấy cái mái màu đỏ và cột chống và còn nhiều thứ khác nữa.

Thật là buồn cười vì bà nội cứ lơ lớ lơ, chẳng thém đoái hoài đến việc bà sống ở đó mỗi lần đi qua.

Hết nấc rồi, Giờ quay ra gặp bố được rồi.

Mình sẽ đưa cho người phục vụ ở toilet 1 đô la, mặc dù cô ta chỉ trợn tròn mắt nhìn mình nấc và chẳng phục vụ gì.

Mình có đủ tiền trả chứ: bố mình là một hoàng tử mà.

Cuối ngày thứ Năm, tại Chuồng chim cánh cụt, Vườn thú Trung tâm.

Lo lắng chết đi được, viết không nổi nữa. Trong này đã tối mà mọi người lại cợn cứ huých vào cùi chỏ mình nữa chứ, thôi kệ. Mình cứ phải viết chính xác tất cả những gì đã xảy ra, nếu không sáng mai thức dậy lại tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đó không phải là ác mộng mà là sự thật.

Mình sẽ không kể cho ai nghe chuyện này hết, kể cả Lilly. Lilly sẽ không thể hiểu nổi. Không ai có thể hiểu được chuyện này. Bởi vì không người nào mình biết lại gặp phải hoàn cảnh như mình. Chẳng có ai tối nay đi ngủ còn là một người sáng hôm sau thức dậy đã trở thành một người hoàn toàn khác hẳn.

Khi mình quay trở lại gặp bố ở khách sạn Plaza, các khách du lịch nước Đức đã đi khỏi, thay vào đó là các du khách Nhật. Mấy người này có vẻ yên tĩnh hơn. Lúc mình quay lại thì bố đang nói chuyện điện thoại. Mình biết chắc là bố đang nói chuyện với mẹ. Trông bố luôn thế này mỗi khi phải nói chuyện với mẹ. Bố nói “Ừ, anh vừa nói với con rồi. Không, nó chẳng có vẻ gì là buồn cả”. Bố chợt quay sang mình, “Mia, con có buồn không?”.

Mình trả lời “Không”, bởi vì lúc đó mình không thấy buồn – lúc đó thì chưa.

Bố nói, “Con nó nói là hông”. Bố im lặng trong khoảng 1 phút rồi lại nhìn mình “Mia, con có

muốn mẹ đến đây và giúp giải thích mọi chuyện không?”.

Mình lắc đầu “Không. Con nghĩ là mẹ cần phải làm cho xong mấy cái quảng cáo của phòng tranh Kelly Tate. Họ cần gấp vào tuần tới”.

Bố nhắc lại cho mẹ nghe. Mình nghe thấy phàn nàn cái gì đó. Mẹ luôn khó chịu mỗi khi mình nhắc mẹ hạn nộp tranh. Mẹ chỉ thích làm việc khi có cảm hứng. Bố là người thanh toán các hoá đơn của mẹ con mình nên công việc vẽ tranh đó cũng không cần thiết lắm. Nhưng rõ ràng đó không phải là cách cư xử có trách nhiệm cho lắm của một người lớn, dù cho mẹ là một họa sĩ đi chăng nữa.

Cuối cùng bố cũng cúp điện thoại và quay sang hỏi mình, “Con đã cảm thấy khá hơn chưa?”.

Hoá ra bố cũng để ý thấy là mình bị nấc. “Con ổn rồi” – mình nói.

“Thế con có hiểu những gì bố vừa nói lúc nãy không, Mia?”.

Mình gật đầu. “Có. Bố là hoàng tử của Genovia”.

“Hừm, đúng thế...” bố nói như thể còn có cái gì khác nữa.

Mình không biết phải nói gì nữa. Vì thế mình cố hỏi thêm, “Trước bố, ông nội là hoàng tử Genovia ạ?”.

Bố trả lời, “Tất nhiên rồi”.

“Thế ông nội là ai ạ?”.

“Hoàng tử Dowager (Người thừa kế)”.

Mình nhú mày. Cho nên bà nội mới như thế.

Chắc chắn bố biết là mình đang bối rối. Bố cứ nhìn mình chăm chăm bằng ánh mắt đầy hy vọng. Cuối cùng đến nụ cười đầy ngây thơ của mình cũng không có tác dụng, mình đã chồm qua bàn và hỏi “Vậy chứ thực ra còn chuyện gì nữa ạ?”.

Bố có vẻ thất vọng, “Mia, con không biết thật sao?”.

Mình gục mặt xuống bàn, mặc dù mình biết không nên làm thế ở trong khách sạn Plaza. “Không, con không biết, cái gì cơ ạ?”.

“Con không còn là Mia Thermopolis nữa, con yêu ạ” bố nói. Bởi vì mình là con ngoài giá thú, còn mẹ thì lại không tin vào mấy cái phong tục cha truyền con nối nên đã cho mình theo họ của

mẹ, thay vì theo họ của bố.

Nghe thấy vậy mình vội ngẩng đầu lên, “Con không phải á?”, mình vừa nói vừa chớp mắt liên tục, “thế thì con là ai?”.

Giọng bố có vẻ buồn buồn, “Con là Amelia Mignonêtt Grimaldi Thermopolis Renaldo, công chúa của Genovia”.

CÁI GÌ CHỨ? CÔNG CHÚA SAO? MÌNH Á?

Đúng vậy đấy.

Mình chẳng ra dáng một công chúa tẹo nào cả. Mình không thể là một công chúa được. Mình gần như bắt đầu khóc. Mình có thể nhìn thấy qua cái gương to dùng trước mặt, mặt mình đang tím lại, giống như lúc chơi bóng ném trong giờ thể dục và mình bị ị một quả to dùng vào giữa mặt ấy. Đây là khuôn mặt của một công chúa sao?

Xem mặt mình lúc đó này. Trông chẳng liên quan gì đến chức danh công chúa cả. Tóc thì xấu, không thẳng mà cũng chẳng xoắn, trông như cái hình tam giác vậy. Vì thế mình đã phải cắt tóc ngắn, nếu không trông mình chẳng khác nào cái biển báo dừng lại mất. Màu tóc cũng chẳng ra vàng cũng chẳng ra nâu, mà là cái màu nhè nhằng giữa hai cái đó - mọi người gọi màu nâu sọc hay còn gọi là màu vàng của nước rửa bát. Nghe có hấp dẫn không? Còn nữa, miệng thì to, ngược thì lép, chân mình lại to như giày trượt tuyết. Lilly nói là điều cuốn hút duy nhất trên khuôn mặt mình là đôi mắt xám, nhưng mà ngay lúc này, đôi mắt đó đang xéch ngược lên và đỏ ngầu, vì mình đang cố không muốn khóc.

Công chúa thì không được khóc, đúng không?

Bố mình nắm lấy tay mình và xoa nhẹ nhẹ. OK, mình rất yêu bố, nhưng mà bố thật là buồn cười. Cứ luôn mình nói xin lỗi mãi. Mình không thể mở miệng vì mình sợ nếu nói cái gì bây giờ chắc chắn mình sẽ khóc mất. Bố vẫn tiếp tục an ủi rằng mọi chuyện không tồi tệ như mình nghĩ, rằng mình sẽ thích khi về ở trong cung điện tại Genovia với bố, và mình vẫn có thể quay trở lại thăm các bạn bất cứ khi nào mình muốn.

Đến đây thì mình không hiểu mọi chuyện nữa.

Không những là một công chúa mà mình còn phải chuyển đi sao???

Mình gần như ngừng khóc ngay lập tức. Giờ thì mình nổi giận thực sự. Mình rất ít khi nổi giận như thế, nhưng một khi mình đã nổi điên thì hãy coi chừng.

“Con sẽ không chuyển đến Genovia đâu”, mình gào toáng lên. Mình biết là đã nói to vì toàn bộ du khách Nhật đều quay lại nhìn mình rồi quay ra thì thầm với nhau.

Còn bố thì có vẻ sốc. Lần cuối cùng mình to tiếng với bố đã lâu lắm rồi, khi mà bố đồng ý với bà nội là mình phải ăn gan ngỗng. Mình không cần biết đấy có phải là cao lương mỹ vị của Pháp hay không: chỉ biết là mình kiên quyết không ăn mấy thứ thích chạy qua chạy lại và kêu toang toác tán loạn cả lên.

“Mia” bố nói bằng cái giọng hầy - suy - nghĩ - một - chút - đi - con. “Bố tưởng là con đã hiểu rằng...”.

“Tất cả những gì con biết là bố đã nói dối con từ trước đến nay. Tại sao con lại phải đến sống với bố cơ chứ?”.

Mình đứng phắt dậy, hất đổ cả cái ghế đang ngồi và chạy ra khỏi khách sạn, suýt nữa làm ông gác cửa ngã lăn quay.

Hình như bố có đuổi theo mình, nhưng mà khi cần thì mình có thể chạy khá nhanh. Thầy Wheeton luôn muốn mình vào đội tuyển chạy của trường nhưng chuyện đó thật vô bổ, vô duyên, vô cớ, tự dưng sao phải chạy. Lại còn phải đeo trên áo một con số to đùng nữa chứ. Mình không quan tâm.

Mình đã chạy dọc con phố, qua mấy cỗ xe ngựa lóc cọc ngu ngốc dành cho khách du lịch, rồi qua cả cái đài phun nước to đùng có gắn tượng vàng ở trên, vượt qua làn xe ở FAO Schwartz, và chạy vào trong công viên trung tâm. Lúc đó trời bắt đầu tối và hơi lạnh, nhưng mà mình chẳng sợ. Sẽ chẳng ai muốn tấn công một đứa con gái cao 1m77 đi giày khủng bố, trên vai còn đeo một cái balô to đùng chi chít chì chịt sitcker “Ủng hộ hoà bình thế giới” và “Hãy phanh lại những đường cho động vật”. Đặc biệt khi cô bé lại là người ăn chay nữa chứ.

Chạy một hồi thì mình bắt đầu thấy mệt. Mình nghĩ xem là mình nên đi đâu, bởi vì mình không thể về nhà bây giờ được. Rõ ràng mình cũng không thể đến nhà Lilly. Bạn ấy luôn lớn tiếng phản đối bất cứ chính phủ nào mà không phải do người dân bầu lên gián tiếp hoặc trực tiếp. Theo Lilly thì nếu quyền cai trị một đất nước được trao cho một cá nhân đơn lẻ nào đó chỉ vì anh ta được hưởng quyền thừa kế thì mọi công bằng xã hội và những lợi ích của cộng đồng đều bị tước đoạt hoàn toàn. Điều đó lý giải vì sao ngày nay, quyền lực thực sự đã được chuyển từ tay các gia đình hoàng tộc sang hội đồng hiến pháp, khiến cho các hoàng tộc như Nữ hoàng Elizabeth chỉ còn là biểu tượng thuần túy của sự đoàn kết dân tộc.

Ít nhất đó cũng là những gì Lilly đã nói trong bài phát biểu của giờ Văn minh thế giới mấy hôm trước.

Mình cũng khá là đồng ý với Lilly, đặc biệt là khi nghĩ về việc nước Mỹ đã phải đấu tranh giành độc lập thoát khỏi ách nô lệ của thực dân Anh – nhưng mà bố mình thì không nghĩ như thế. Bố có chơi mấy môn thể thao của người Anh, như môn pôlô chẳng hạn, nhưng ông không bao giờ nghĩ tới việc bắt ai đó phải đóng thuế một cách phi lý.

Nhưng mà đảm bảo chuyện người dân Genova không phải đóng thuế cũng sẽ chẳng làm xê dịch tí gì quan điểm của Lilly đâu.

Chắc chắn việc đầu tiên bố sẽ làm là gọi cho mẹ, mẹ sẽ rất lo lắng cho mà xem. Mình không muốn khiến mẹ phải lo lắng. Mặc dù đôi lúc mẹ có hơi vô trách nhiệm một chút, với mấy thứ như hoá đơn thanh toán và rau quả tươi. Nhưng mẹ không bao giờ vô trách nhiệm với mình. Bố mẹ mấy đứa bạn lớp mình thỉnh thoảng còn quên cho con tiền đi tàu điện ngầm nữa cơ. Có đứa nói với bố mẹ rằng nó đến nhà bạn này bạn kia, nhưng thực ra là đến quán bar đàn đúm, vậy mà chẳng bao giờ bị phát hiện. Vì bố mẹ tụi nó chẳng buồn gọi điện kiểm tra với các phụ huynh khác.

Mẹ thì không bao giờ như thế. Bà LUÔN có cách để kiểm tra.

Thật không ngoan chút nào khi chạy đi như thế và khiến mẹ phải lo lắng. Lúc đó mình chẳng buồn quan tâm đến việc bố nghĩ gì. Sao lúc đó mình thấy ghét bố thế không biết. Nhưng bây giờ mình cần có khoảng không gian yên tĩnh một lúc đã. Cái gì cũng cần có thời gian thích nghi chứ, nhất là khi phát hiện ra việc mình là một công chúa. Nhiều người chắc rú lên sung sướng vì điều này, nhưng mình thì không. Mình rất ít năng khiếu trong mấy chuyện điệu đà con gái, ví dụ như trang điểm, hay là mặc quần tất khi mặc váy. Tất nhiên nếu bắt buộc thì mình cũng có thể làm được, nhưng mình mong là không.

Không muốn một chút nào.

Dù sao thì mình cũng đã bước vào công viên trung tâm trước khi kịp xác định là mình đang đi đâu. Mình đang ở trong vườn bách thú.

Ngay từ khi còn bé mình đã rất thích vườn bách thú trung tâm. Chỗ này tuy nhỏ hơn vườn Bronx, nhưng không khí ở đây rất ấm áp và bọn thú cũng có vẻ thân thiện hơn, nhất là mấy con hải cẩu và gấu bắc cực. Mình rất thích gấu bắc cực. Ở đây có một chú gấu bắc cực rất đặc biệt, cả ngày nó chỉ có biết bơi ngựa! Mình thề là con gấu này đã từng được lên tivi, vì theo mấy ông bác sĩ tâm lý động vật thì nó đang bị chịu quá nhiều áp lực. Cái cảm giác suốt ngày bị dân tình dòm ngó chắc khủng khiếp lắm. Nhưng mà khi mọi người cho nó ít đồ chơi thì nó lại tỏ ra bình thường. Nó sẽ đá vào hàng rào - ở vườn bách thú trung tâm không có chuồng mà chỉ có hàng rào - và nó sẽ theo dõi cách mọi người đang ngắm nghía mình. Thỉnh thoảng mình thấy nó vừa ôm quả bóng vừa theo dõi nhìn mọi người. Sao mình yêu con gấu đó thế không biết.

Việc đầu tiên sau khi mua vé vào cổng - à quên, một ưu điểm nữa của sở thú này là giá vé rất rẻ - là mình chạy ngay đi xem chú gấu yêu thích của mình. Hôm nay cu cậu có vẻ rất khoẻ mạnh. Ít nhất là khoẻ hơn mình lúc này. Ít ra bố nó không nói gì về việc thừa ế ngại vàng ở nơi nào đó. Mà không biết chú gấu này từ đâu đến nhỉ. Chắc từ Iceland.

Một lúc sau, mọi người kéo đến xem đông quá nên mình đi vào khu nhà chim cánh cụt. Trong này mùi tuy hơi kinh và nồng nặc, nhưng được cái vui. Có thể qua mấy cảnh cửa sổ để nhìn

xuống nước, xem lũ chim cánh cụt bơi qua bơi lại, chơi trượt trên đá. Có mấy đứa nhóc cứ thích ịn mặt mũi lên kính mà ngắm, nhưng khi thấy lũ cánh cụt bơi về phía mình thì lại hét lên, đập cả đầu vào nhau trong khi bỏ chạy tán loạn, làm mình cũng hết hồn theo. Ở đây có một băng ghế cho khách ngồi nghỉ, và mình đang ngồi trên đó viết những dòng nhật ký này đây. Sau một lúc, cũng quen được với cái mùi nồng nồng trong này. Mình nghĩ chúng ta có thể thích nghi với mọi thứ.

Chúa ơi, không thể tin được là mình lại viết những câu này. Mình sẽ KHÔNG BAO GIỜ quen được với chuyện mình là công chúa Amelia Renaldo! Mình thậm chí còn không biết con người này. Cái tên đó nghe nghe tên một dòng mỹ phẩm ngu xuẩn nào đó, hay như là một nhân vật trong bộ phim của Walt Disney bị mất tích và vừa hồi phục lại trí nhớ. Đại loại thế.

Mình phải làm gì bây giờ? Mình KHÔNG THỂ chuyển đến Genovia được. Ai sẽ trông nom Louie Mập bây giờ? Mẹ thì không thể rồi. Nhiều lúc chính mẹ còn quên chuyện ăn uống, hướng chỉ là lo cho một CON MÈO.

Chắc hẳn họ sẽ không cho mình nuôi mèo trong cung điện đâu. Nhất là với con mèo như Louie, nặng tới 25 pounds, lại còn ăn bít tất nữa chứ. Nó sẽ là nỗi kinh hoàng của tất cả các quý bà ở đó.

Chúa ơi, mình phải làm gì bây giờ?

Nếu mà Lana Weinberger biết chuyện này thì chắc nó hả hê lắm, mình tiêu rồi.

Tối muộn thứ Năm

Tất nhiên là mình không thể trốn trong cái nhà chim cánh cụt ấy mãi. Cuối cùng họ cũng tắt hết đèn, và thông báo vườn thú chuẩn bị đóng cửa. Mình cất cuốn nhật ký vào túi, đi ra cùng mọi người rồi lăm lăm bắt xe buýt về nhà. Mình biết chắc sẽ gặp phải RẮC RỐI TO với mẹ.

Nhưng mình không lường trước được là phải giáp mặt với CẢ HAI bố mẹ. Đây mới chỉ là điểm khởi đầu.

“Con đã ở đâu vậy?” mẹ hỏi. Bà đang ngồi trong bếp với bố, điện thoại giữa hai người.

Bố nói gần như gần như cùng lúc với mẹ “Bố mẹ rất lo cho con”.

Mình đã nghĩ sẽ bị cấm túc suốt đời mất, nhưng tất cả những gì bố mẹ quan tâm là xem mình có ổn không. Mình đã trấn an bố mẹ là mình hoàn toàn bình thường và xin lỗi vì đã bỏ đi. Mình nói khi đó chỉ muốn ở một mình.

Cứ tưởng bố mẹ sẽ lên lớp cho mình một bài, nhưng không hề có một tiếng quát tháo nào. Mẹ chỉ cố bắt mình ăn một ít mỳ, nhưng mình không ăn vì nó có vị bò. Còn bố thì hỏi có muốn ăn cá vược đen không để bố kêu người lái xe tới Nobu mua cho. “Bố ơi con thực sự chỉ muốn đi nằm” - mình nói. Nghe vậy mẹ vội sờ trán xem mình có bị ốm không. Mẹ làm như thế càng làm mình muốn khóc oà lên. Hình như bố nhớ ra vẻ mặt lạnh lùng của mình lúc ở khách sạn cũng giống như thế nên đã bảo mẹ “Helen, cứ để cho con một mình đi”.

Thật ngạc nhiên là mẹ đã để yên cho mình đi. Mình vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước ấm một lúc lâu, rồi chui vào bộ đồ ngủ yêu thích màu đỏ chót và ôm Louie Mập đi ngủ (mình tìm thấy nó chui rúc dưới đồng đệm ghế sa lông, nó không thích bố cho lắm).

Trước đó, mình có nghe thấy bố mẹ nói chuyện ở trong bếp một lúc lâu. Giọng của bố sang sảng như tiếng sấm, làm mình nhớ tới nhân vật thuyền trưởng Picard trong STAR TRE, tập phim Thế hệ mới.

Bố quả là có khá nhiều điểm giống thuyền trưởng Picard. Cả hai cùng trắng, cùng bị hói, và đều trị vì một đất nước be bé.

Điểm khác nhau là cuối mỗi tập phim thuyền trưởng Picard đều xử lý mọi việc tốt đẹp, còn mình thì nghi ngờ là điều đó khó có thể mà xảy ra với mình.

Thứ Sáu ngày 3 tháng 10 - Ở nhà

Sáng nay lúc mình ngủ dậy, mấy chú chim bồ câu vẫn đậu ở cửa sổ phòng mình đã kéo nhau bay đi hết (Louie Mập thì đang ở bệ cửa sổ, nhìn theo lũ chim). Trời nắng to. Mình dậy kịp lúc, đỡ phải tắt cái chuông báo thức. Mình đi tắm và đã không làm sứt da khi cạo lông chân. Chọn cái áo sơ-mi được là phẳng phiu để dưới đáy tủ, thậm chí còn rẽ ngôi tóc ra làm đôi. Tâm trạng sáng nay của mình rất tốt. Hôm nay là thứ Sáu. Ngoài thứ Bảy và Chủ Nhật thì đây là ngày mình thích nhất trong tuần. Thứ Sáu có nghĩa là ngày xả hơi và chơi bời thoải thích – không phải lo nghĩ vì môn Đại số.

Khi mình bước vào phòng ăn, ánh nắng chiếu vào làm khuôn mặt mẹ ửng hồng. Mẹ đang mặc bộ kimono đẹp nhất và làm bánh mỳ nướng kiểu Pháp. Mẹ dùng bột trứng chứ không phải quả trứng thật. Mặc dù mình ăn chay thật, nhưng mình vẫn có thể ăn trứng, vì theo mình trong trứng không hề có gà con.

Mình đang tính cảm ơn mẹ vì đã lo lắng cho mình thì nghe thấy tiếng giấy sột soạt.

Bố đang ngồi ở bàn ăn (thực ra thì đó cũng không hẳn là bàn ăn, vì mẹ con mình làm gì có

phòng ăn riêng, nhưng mà kệ), đọc Thời báo New York, và mặc vét.

Một bộ vét. Vào lúc 7 giờ sáng.

Và rồi mình nhớ ra một chuyện. Không thể tin nổi là mình đã quên nó.

Mình là một công chúa.

Giờ thì tất cả mọi dự định tốt đẹp cho ngày hôm nay của mình đã bay hết ra ngoài cửa sổ theo đàn chim rồi.

Ngay khi nhìn thấy mình, bố thốt lên “A, Mia”.

Lại có chuyện rồi. Bố chỉ nói “A, Mia” khi sắp lên lớp thuyết giảng cho mình một bài dài.

Bố cẩn thận gấp tờ báo lại và đặt xuống bàn. Bố lúc nào cũng gấp báo rất cẩn thận để giữ cho các mép luôn bằng nhau. Mẹ thì chẳng bao giờ, lúc nào cũng để các trang báo bèo nhèo và quăng lá tả mỗi nơi một tờ, từ sa lông tới kệ toa lét. Bố rất ghét điều đó, và có lẽ đó là lý do vì sao họ không bao giờ kết hôn.

Mẹ đã dọn bàn xong. Đó là những chiếc đĩa K-Mart đẹp nhất của nhà mình có kẻ sọc màu xanh da trời ở chính giữa. Ở bên cạnh mẹ mấy cái cốc nhựa màu xanh lá cây hình xương rồng mua ở Ikea. Ở giữa bàn là một bình hoa giả màu vàng. Mẹ chuẩn bị như vậy là muốn mình vui, nhưng trái lại chúng chỉ khiến mình thấy buồn hơn mà thôi.

Bởi vì mình cá là họ sẽ không dùng cốc hình xương rồng màu xanh trong bữa ăn sáng ở Genovia.

“Chúng ta phải nói chuyện, Mia ạ”, bố luôn có một câu mở bài chán ngắt ngay như thế. Nhưng vừa thấy mình bố đã bật cười hỏi: “Tóc con làm sao thế/”.

Mình sờ tay lên đầu hỏi lại “Sao ạ?”, tóc mình nhìn khá đẹp khi mình đổi sang kiểu này đó chứ.

“Tóc con bé chẳng làm sao hết cả, anh Phillipe” mẹ đang muốn đánh trống lảng bài thuyết trình của bố với mình, nếu được. “Lại đây và ngồi xuống ăn đi Mia. Mẹ hâm nóng cả mứt để phết lên bánh mỳ cho con đấy”.

Mình thực sự rất biết ơn mẹ vì hành động này. Nhưng không có chuyện mình sẽ ngồi xuống và bàn bạc về tương lai của mình ở Genovia. Không đời nào. “Con cũng muốn ăn lắm nhưng con phải đi học đây. Con có bài kiểm tra về các nền văn minh thế giới. Con đã hứa sẽ đến sớm để ôn bài với Lilly”.

“Ngồi xuống”.

“Trời ơi, với cái giọng đó bố giống như một thuyền trưởng tàu viễn dương vậy.

Mình đành phải ngồi xuống. Mẹ để mấy miếng bánh mì nướng vào trong đĩa cho mình. Đành phải phết ít mứt lên trên rồi cắn một miếng cho nó có. Cứ như cắn phải bìa vậy.

“Mia, mẹ biết con không vui vẻ về mấy chuyện vừa xảy ra. Nhưng mọi chuyện không hề xấu như con đang cố tạo ra đâu”. Mẹ vẫn đang muốn tránh cho mình bài thuyết giáo của bố.

Vậy đó, tự dung nói với mình rằng mình là một công chúa và bắt mình phải cảm thấy hạnh phúc về điều đó sao??

Mẹ nói tiếp “Ý mẹ là hầu hết mọi người sẽ thấy rất hạnh phúc khi biết bố của họ là một hoàng tử”.

Mình chẳng biết đứa nào như thế cả. Thực ra thì cũng không hẳn thế. Lana Weinberger chắc chắn sẽ mừng hóm nếu được làm công chúa. Thì hiện giờ nào nó vẫn mặc định nó là công chúa rồi mà.

“Hãy nghĩ về những thứ tốt đẹp mà con sẽ có nếu đến sống ở Genovia”. Mắt mẹ sáng loé lên như vừa được bật công tắc, nhưng mà giọng nghe cứ khác khác, không giống mẹ chút nào. Nghe cứ giống mấy bà mẹ trên tivi vậy. “Ví dụ như là một chiếc xe ô tô chẳng hạn! Nếu sống ở đây thì khó mà mua được ô tô vì sẽ rất bất tiện. Nhưng mà ở Genovia, khi nào con đủ 16 tuổi, thì bố sẽ mua cho con một chiếc”.

Mình học hặc rằng Châu Âu đã đủ ô nhiễm vì xe cộ rồi không cần thêm cái ô tô của mình. Chất thải dầu diesel là một trong những nhân tố gây hại nhất đến tầng ozone.

“Nhưng mà con luôn muốn có một con ngựa phải không? Ở Genovia, con có thể có một con. Một con ngựa lông xám có đốm chấm trên lưng rất xinh...”.

Sao mình thấy đau lòng đến vậy.

Nước mắt mình đột nhiên trào ra. “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Mẹ muốn con đến sống với bố thật sao? Mẹ không muốn ở cùng con à? Có phải mẹ muốn con đến sống với bố để mẹ và thầy Gianini có thể...có thể...”.

Mình không thể nói thêm từ nào nữa, và bắt đầu khóc thút thít. Mẹ cũng khóc và đứng bật dậy khỏi ghế đi về phía góc bàn ôm choàng lấy mình nói, “Con yêu, sao con có thể nghĩ thế cơ chứ?”. Giờ nghe mới giống mẹ chứ. “Mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con thôi”.

“Bố cũng vậy”, bố nói, trông bố có vẻ bức mình. Bố ngồi khoanh tay trước ngực và tựa lưng vào ghế, nhìn hai mẹ con với vẻ mặt nhăn nhúm và khó chịu.

“Điều tốt nhất cho con là ở đây và học xong trung học” – mình nói – “sau đó con sẽ tham gia Tổ chức Hoà bình xanh, và đi cứu bọn cá voi”.

Nghe thấy vậy bố có vẻ càng bức mình hơn. “Con sẽ không được tham gia cái tổ chức Hoà bình xanh đó”.

“Con còn...” lúc đó mình nói không ra tiếng nữa bởi vì đang khóc nức nở, “con còn phải đi Iceland để cứu bọn hải cẩu biển con nữa”.

“Con sẽ không được đến đó”, giờ bố không còn khó chịu nữa mà là đang nổi điên lên: “Con sẽ phải đi học Đại học, trường Vassar hoặc là Sarah Lawrence gì đó...”.

Câu nói đó của bố càng làm mình khóc to hơn.

Đúng lúc đó mẹ đã giơ tay ra hiện với bố “Anh Philippe, đừng thế. Chúng ta sẽ chẳng giải quyết được gì đâu. Mia phải tới trường. Muộn rồi”.

Mình bắt đầu nhìn quanh để tìm balô và áo khoác, rồi cố nói với “Con còn phải đi đăng ký lại thẻ Metro nữa”.

Bố cầu nhàu gì đó bằng tiếng Pháp, nghe như Pfuit rồi nói “Chú Lars sẽ đưa con đến trường”.

Mình đã nói là không cần, vì ngày nào cũng hẹn Lilly ở Astor để cùng đi tàu điện lúc 6 giờ, nhưng bố chốt hạ một câu “Chú Lars sẽ đưa cả bạn con đi cùng”.

Mình quay sang nhìn mẹ. Mẹ quay sang nhìn bố. Lars là tên chú lái xe của bố. Bố đi đâu cũng có chú ấy đi cùng. Kể từ khi biết bố - tức là từ khi mình sinh ra tới giờ - lúc nào cũng thấy bố có lái xe riêng, thường là một ông béo bệu từng làm việc cho tổng thống Israel, hay ai đó tựa tựa như thế.

Bây giờ nghĩ lại mới biết hoá ra họ chẳng phải là lái xe mà là vệ sĩ.

Chứ sao nữa.

Bị vệ sĩ của bố tháp tùng tới trường là điều không bao giờ mình mong muốn. Làm sao mình có thể giải thích điều này cho Lilly được? “Ồ, đừng để ý đến ông ta Lilly ạ, đó là quản gia của bố tớ í mà”. Đúng rồi, cứ nói thế đi. Đứa duy nhất của trường trung học Albert Einstein có tài xế riêng là một đứa con gái người Ả Rập Xê Út tên là Tina Hakim. Bố nó sở hữu một công ty dầu hoả lớn. Mọi người luôn cười nhạo Tina vì lúc nào bố mẹ nó cũng lo là nó sẽ bị ai đó buộc lại, cho vào túi rồi đem đi một nơi thật xa (bị bắt cóc đấy!) trên đường từ nhà tới trường. Nó còn có một vệ sĩ riêng, lúc nào cũng lừng lững đi theo nó từ lớp học này sang lớp học khác và liên lạc qua bộ đàm với viên tài xế. Thật hơi thái quá.

Bố vẫn nhất quyết không chịu thay đổi ý kiến về việc xe cộ. Cứ như thể bây giờ mình đã chính thức là một công chúa và cần phải được bảo vệ vậy. Ngày hôm qua mình còn là Mia Thermopolis, thoải mái tự do đi học bằng tàu điện ngầm. Ngày hôm nay, mình đã là công chúa Amelia và không được phép bước chân lên đó.

Mình mặc kệ, không hơi đâu cãi nhau với bố về cái chuyện cởn con này. Còn ối chuyện tồi tệ hơn cần phải lo.

Mình sẽ sống ở đâu trong thời gian sắp tới.

Bố còn kêu chú Lars lên gác xếp đưa mình xuống nữa chứ, thật xấu hổ! Rồi mình nghe thấy bố hỏi mẹ, “Helen, Mia vừa nói đến tay Gianini nào thế?”.

Úi, lỗ miệng rồi.

$$\begin{aligned}ab &= a + b \\ \text{Tìm } b \\ ab - b &= a \\ b(a - 1) &= a \\ b &= a / (a - 1)\end{aligned}$$

Lại một ngày thứ Sáu với môn Đại số.

Vừa thấy mặt mình, Lilly đoán ngay ra là có chuyện.

Cậu ấy không hề nghi ngờ gì câu chuyện mình kể về chú Lars: “Này, bố mình đang ở trong thành phố đấy, đây là lái xe riêng của bố...”.

Nhưng mình không thể kể cho cậu ấy nghe về chuyện công chúa. Mình có thể hình dung ra sự phẫn nộ của Lilly qua cái cách cậu ấy cứ nháy chồm chồm lên khi nói về mấy ông vua người Cơ Đốc giáo tự coi mình là người được Chúa trời lựa chọn để thực hiện các ý nguyện của Người. Vì thế họ chẳng có nghĩa vụ gì với nhân dân của mình mà chỉ phục tùng duy nhất một người – đó là đức Chúa. Nói thế chứ bố mình hầu như chẳng bao giờ đặt chân đến nhà thờ, trừ khi bà nội bắt phải đi.

Tuy có tin vào câu chuyện về chú Lars, nhưng Lilly vẫn chau mày hoài nghe về chuyện mình

khóc. Trong giờ học cậu ấy cứ hỏi choanh choách, “Sao mắt cậu đỏ thế? Cậu khóc à? Chuyện gì thế? Cậu lại bị điểm F môn gì à?”

Mình chỉ nhún vai, và giả vờ nhìn ngắm mấy ngôi nhà cũ nát của khu phố Đông: “Chả có chuyện gì đâu. Mình đang trong “ngày ấy” thôi”.

“Không phải. Cậu vừa “bị” tuần trước rồi cơ mà. Mình nhớ sau giờ thể dục cậu đã hỏi xin mình ít khăn ướt và sau đó còn ăn hết hai gói Yodel lúc trưa”. Nhiều lúc mình ước Lilly đừng có nhớ dai đến thế. Cậu ấy vẫn không chịu buông tha cho mình: “Cậu nói đi. Hay Louie lại nuốt thêm cái tất nào nữa à?”.

Trời ạ, nói mấy cái chuyện “nguyệt san” ngay trước mặt vệ sĩ của bố thật chẳng hay ho chút nào. Mặc dù chú Lars vẫn đang tập trung lái xe, nhưng không biết liệu chú ý có nghe thấy câu chuyện của bọn mình không nữa. Ngượng chết đi được.

“Chả có gì cả” - mình thì thầm. “Vẫn là chuyện của bố mình thôi, cậu biết rồi đấy...”.

“Ồ” – cái giọng cậu ấy lúc nói chuyện bình thường sao to thế nhỉ - “Ý cậu là cái chuyện vô sinh đó hả? Bố cậu vẫn rầu rĩ về chuyện đó à? Có cần phải nghiêm trọng hoá vấn đề lên đến thế không?”.

Lilly bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái thuyết gọi là cây Tâm lý nhận thức về bản thân. Theo đó thì bố vẫn chỉ đang ì ạch ở phạm vi mấy nhánh câu phía dưới gốc mà thôi. Ông sẽ không bao giờ “trèo” lên được tới ngọn cây, chừng nào còn chưa chịu chấp nhận con người thực của mình, và hết ám ảnh về sự bất lực của mình trong việc sinh con nối dõi.

Mình nghĩ đó cũng chính là vấn đề của mình. Có khi mình còn nằm tít ở dưới gốc cây ý chứ.

Mình đang trong giờ Đại số. Nghĩ ra thì mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Mình đã suy nghĩ suốt buổi học và cuối cùng nhận ra một điều:

Không ai có thể biến mình thành công chúa được.

Không thể nào. Đây là nước Mỹ tự do cơ mà. Bạn có thể trở thành bất kỳ ai mà bạn muốn. Chỉ ít thì đó cũng là những gì cô Holland luôn nói với lớp mình hồi năm ngoái khi học về lịch sử nước Mỹ. Vì thế nếu mình có thể tự do lựa chọn thì mình sẽ không chọn làm công chúa. Không ai có thể ép uống mình trở thành công chúa được, kể cả bố, một khi mình đã không muốn.

Đúng không nhỉ?

Vì thế, khi mình về nhà tối nay, mình sẽ nói lời cảm ơn bố và từ chối ngôi vị đó. Mình chỉ muốn là một Mia như trước thôi.

Oái, thầy Gianini vừa gọi mình xong, có biết thầy nói gì đâu mà trả lời. Mình còn đang mải viết mấy dòng nhật ký này, đâu có nghe giảng gì đâu. Mặt mình đỏ ửng và chín bừng. Lana thì lập tức bật giọng cười hô hố lên để nhạo báng mình rồi. Đúng là đồ con bò!

Nhưng mà sao thầy ấy lúc nào cũng chỉ chực gọi tên mình thế nhỉ? Thầy ấy nên hiểu rằng mình không quan tâm tí gì về mấy phương trình bậc hai đó cả. Chắc hẳn thầy ấy gọi mình lên là vì mệ thôi, để tỏ ra là không hề phân biệt đối xử với mình so với các bạn khác trong lớp.

Rõ ràng mình khác với mọi người trong lớp này mà.

Mà học đại số để làm gì cơ chứ? Trong tổ chức Hoà bình xanh người ta đâu có cần dùng tới môn Đại số.

Nhất là khi đã là công chúa thì càng không cần dùng đến môn Đại số. Dù có chuyện gì xảy ra thì mình cũng sẽ chẳng bị làm sao!

Tuyệt!

$$\begin{aligned} &\text{Giải phương trình } x = a + aby \\ &x - a = aby \\ &(x - a)/ab = aby/ab \\ &y = (x - a)/ab \end{aligned}$$

Tối muộn ngày thứ Sáu, trong phòng ngủ của Lilly Moscovitz

Hôm nay mình đã trốn buổi học thêm sau giờ học với thầy Gianini. Đúng ra mình không nên như thế. Chính Lilly cũng khuyên mình không nên thế. Mình biết thầy tổ chức ra mấy lớp học thêm đó là để giúp những đứa thi trượt như mình một cách tự nguyện mà không kì kèo một đồng lương ngoài giờ nào. Nhưng công việc của mình sau này không cần dùng đến Đại số thì mình học làm gì cơ chứ?

Mình đã hỏi Lilly có thể ngủ ở nhà cậu ấy tối nay không, và cậu ấy bảo chỉ đồng ý nếu mình chịu hứa không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Tất nhiên là mình đã hứa, nhưng mình chẳng hề thấy có vấn đề gì trong cách xử sự của mình cả.

Lúc gọi điện về nhà xin mẹ cho ngủ lại ở nhà Moscovitz thì mẹ chỉ nói “Ừm, thực ra Mia ạ, bố con thực sự hy vọng con sẽ về nhà tối nay để chúng ta có thể nói chuyện với nhau”.

Ồi giời, hay thật!

Mình nói lại với mẹ là mặc dù mình cũng rất muốn có thêm một buổi nói chuyện với bố mẹ, nhưng giờ mình đang lo lắng cho Lilly, vì cái gã chuyên theo dõi cậu ấy mới được thả từ Bellevue. Kể từ khi Lilly bắt đầu chương trình cấp truyền hình, một gã tên là Norman cứ liên tục gọi cho cậu ấy và đề nghị Lilly phải cởi giày ra. Theo tiến sỹ Moscovitz thì Norman là một kẻ theo đạo thờ vật. Vật anh ta thờ là bàn chân, mà đặc biệt là chân của Lilly. Anh ta gửi nhiều thứ liên quan đến chương trình, đĩa CD, thú nhồi bông...và nhấn nhủ rằng sẽ còn gửi tặng nhiều thứ nữa, chỉ cần Lilly chịu bỏ giày ra. Thực ra Lilly cũng có bỏ giày ra, nhưng lại phủ một tấm chăn lên chân, rồi đá qua đá lại bên dưới cái mền đó và nói “Nhìn đây, Norman, đồ dị hợm! Tao đã bỏ giày ra rồi đấy! Cảm ơn về mấy cái đĩa CD nhé, đồ điên!”.

Gã Norman này giận đến mức lật tung cả thị trấn để tìm Lilly. Mọi người đều biết Lilly sống trong thị trấn này, vì bọn mình đã từng quay một đoạn băng khá nổi tiếng ở đây. Nội dung là Lilly mượn một khẩu súng đắt tiền của hãng Grand Union và ngồi ở góc phố Blecker và La Guardia. Sau đó cậu ấy thông báo với các khách du lịch đến từ Châu Âu đang dạo quanh NoHo rằng nếu họ chịu dán miếng sticker của hãng Grand Union lên trán thì sẽ có thể uống sữa Dean và Deluca miễn phí. Một số lượng lớn khách du lịch đã tin vào lời của Lilly.

Cách đây vài tuần, Norman - kẻ theo đạo thờ bàn chân - đã phát hiện ra bọn mình trong công viên, và hùng hục chạy đuổi theo hai đứa mình. Trên tay hắn còn vẫy vẫy tờ hai mươi đôla để dụ bọn mình cởi giày ra nữa chứ. Khung cảnh lúc đó buồn cười không chịu nổi, chẳng thấy sợ chút nào. Hai đứa bọn mình đã chạy thẳng tới sở chỉ huy trên đường Washington Square và phố Thompson, nơi cảnh sát đang giăng bẫy tóm những kẻ buôn thuốc phiện. Bọn mình nói với cảnh sát rằng gã kì dị này định tấn công bọn mình. Cảnh tượng lúc đó thật vô giá: gần 20 cảnh sát chìm (có mấy người mà mình cứ tưởng là vô gia cư hay ngủ gật ngoài công viên) nhảy bổ tới chỗ Norman và lôi xềnh xệch hắn đi tới bệnh viện tâm thần.

Lúc nào đi với Lilly cũng có những chuyện bất ngờ và thú vị xảy ra.

Sau khi cho Lilly biết là gã Norman đã ra khỏi Bellevue, bố mẹ cậu ấy còn dặn là nếu có gặp lại hắn cũng đừng có trêu chọc hắn nữa, bởi vì Norman chỉ là một kẻ tội nghiệp luôn bị ám ảnh và có triệu chứng tâm thần.

Lilly dành trọn chương trình hôm sau cho đôi bàn chân của mình. Cậu ấy sẽ trình diễn tất cả những đôi giày mà cậu ấy có, nhưng không hề để lộ ra đôi bàn chân trần của mình. Cậu ấy nghĩ điều đó sẽ đẩy Norman đến hẩn đường cùng và anh ta sẽ làm một việc gì đó điên khùng tột độ, như kiểu lấy một khẩu súng và bắn vào bọn mình.

Tuy thế nhưng mình chẳng sợ. Norman trông giống dân một sách, đầu to kính cận. Chắc chắn anh

ta chẳng bao giờ đánh ai. Vì thế cho dù có mua được súng thì cũng chỉ là súng phun nước và để tưới cây thôi.

Nhưng mẹ thì không hiểu điều đó. Mẹ quay lại với điệp khúc “Mia, mẹ đánh giá cao cách con quan tâm đến bạn, nhưng mẹ nghĩ là con còn nhiều nghĩa vụ quan trọng hơn ở nhà cần phải thực hiện”.

“Nghĩa vụ gì ạ?” - mình ngờ ngác hỏi. Hay là mẹ đang nói về việc đổ rác nhỉ? Mình đã đổ cách đây 2 hôm rồi mà.

“Nghĩa vụ đối với bố và mẹ”.

Đến đó thì mình hoàn toàn không hiểu gì nữa. Nghĩa vụ gì chứ? Mẹ nói về đề tài nghĩa vụ cơ đấy? Lần cuối cùng mẹ giặt và phơi quần áo là bao giờ? Lần cuối cùng mẹ nhớ mua giẻ lau nhà, giấy vệ sinh và sữa là bao giờ?

Và đã bao giờ trong suốt 14 năm qua, mẹ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ nói cho mình biết mình có thể phải làm công chúa của Genovia chưa?

Giờ mẹ lại thuyết giáo cho mình về nghĩa vụ và trách nhiệm cơ đấy.

HA!!!

Mình xem chút nữa là dập máy điện thoại, nhưng thấy Lilly với ánh mắt dò xét đang đứng lù lù gần đó nên lại thôi. Mình đã từng hứa sẽ không xử sự thiếu suy nghĩ nữa mà. Việc dập máy điện thoại khi đang nói với mẹ thể nào cũng bị liệt vào danh sách đó. Mình đã trả lời rất bình tĩnh “Mẹ đừng lo. Con sẽ không quên ghé qua Genovese trên đường về nhà ngày mai đâu, và con cũng sẽ mua một túi hút bụi mới luôn”.

Rồi mình gác máy.

Tối muộn ngày thứ Sáu, trong phòng ngủ của Lilly Moscovitz

Hôm nay mình đã trốn buổi học thêm sau giờ học với thầy Gianini. Đúng ra mình không nên như thế. Chính Lilly cũng khuyên mình không nên thế. Mình biết thầy tổ chức ra mấy lớp học thêm đó là để giúp những đứa thi trượt như mình một cách tự nguyện mà không kì kèo một đồng lương ngoài giờ nào. Nhưng công việc của mình sau này không cần dùng đến Đại số thì mình học làm gì cơ chứ?

Mình đã hỏi Lilly có thể ngủ ở nhà cậu ấy tối nay không, và cậu ấy bảo chỉ đồng ý nếu mình chịu hứa không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Tất nhiên là mình đã hứa, nhưng mình chẳng hề thấy có vấn đề gì trong cách xử sự của mình cả.

Lúc gọi điện về nhà xin mẹ cho ngủ lại ở nhà Moscovitz thì mẹ chỉ nói “Ừm, thực ra Mia ạ, bố con thực sự hy vọng con sẽ về nhà tối nay để chúng ta có thể nói chuyện với nhau”.

Ồi giời, hay thật!

Mình nói lại với mẹ là mặc dù mình cũng rất muốn có thêm một buổi nói chuyện với bố mẹ, nhưng giờ mình đang lo lắng cho Lilly, vì cái gã chuyên theo dõi cậu ấy mới được thả từ Bellevue. Kể từ khi Lilly bắt đầu chương trình cấp truyền hình, một gã tên là Norman cứ liên tục gọi cho cậu ấy và đề nghị Lilly phải cởi giày ra. Theo tiến sỹ Moscovitz thì Norman là một kẻ theo đạo thờ vật. Vật anh ta thờ là bàn chân, mà đặc biệt là chân của Lilly. Anh ta gửi nhiều thứ liên quan đến chương trình, đĩa CD, thú nhồi bông...và nhấn nhủ rằng sẽ còn gửi tặng nhiều thứ nữa, chỉ cần Lilly chịu bỏ giày ra. Thực ra Lilly cũng có bỏ giày ra, nhưng lại phủ một tấm chăn lên chân, rồi đá qua đá lại bên dưới cái mền đó và nói “Nhìn đây, Norman, đồ dị hợm! Tao đã bỏ giày ra rồi đấy! Cảm ơn về mấy cái đĩa CD nhé, đồ điên!”.

Gã Norman này giận đến mức lật tung cả thị trấn để tìm Lilly. Mọi người đều biết Lilly sống trong thị trấn này, vì bọn mình đã từng quay một đoạn băng khá nổi tiếng ở đây. Nội dung là Lilly mượn một khẩu súng đắt tiền của hãng Grand Union và ngồi ở góc phố Blecker và La Guardia. Sau đó cậu ấy thông báo với các khách du lịch đến từ Châu Âu đang dạo quanh NoHo rằng nếu họ chịu dán miếng sticker của hãng Grand Union lên trán thì sẽ có thể uống sữa Dean và Deluca miễn phí. Một số lượng lớn khách du lịch đã tin vào lời của Lilly.

Cách đây vài tuần, Norman - kẻ theo đạo thờ bàn chân - đã phát hiện ra bọn mình trong công viên, và hùng hục chạy đuổi theo hai đứa mình. Trên tay hắn còn vẫy vẫy tờ hai mươi đôla để dụ bọn mình cởi giày ra nữa chứ. Khung cảnh lúc đó buồn cười không chịu nổi, chẳng thấy sợ chút nào. Hai đứa bọn mình đã chạy thẳng tới sở chỉ huy trên đường Washington Square và phố Thompson, nơi cảnh sát đang giảng bầy tóm những kẻ buôn thuốc phiện. Bọn mình nói với cảnh sát rằng gã kì dị này định tấn công bọn mình. Cảnh tượng lúc đó thật vô giá: gần 20 cảnh sát chìm (có mấy người mà mình cứ tưởng là vô gia cư hay ngủ gật ngoài công viên) nhảy bổ tới chỗ Norman và lôi xềnh xệch hắn đi tới bệnh viện tâm thần.

Lúc nào đi với Lilly cũng có những chuyện bất ngờ và thú vị xảy ra.

Sau khi cho Lilly biết là gã Norman đã ra khỏi Bellevue, bố mẹ cậu ấy còn dặn là nếu có gặp lại hắn cũng đừng có trêu chọc hắn nữa, bởi vì Norman chỉ là một kẻ tội nghiệp luôn bị ám ảnh và có triệu chứng tâm thần.

Lilly dành trọn chương trình hôm sau cho đôi bàn chân của mình. Cậu ấy sẽ trình diễn tất cả những đôi giày mà cậu ấy có, nhưng không hề để lộ ra đôi bàn chân trần của mình. Cậu ấy nghĩ điều đó sẽ đẩy Norman đến hẫng đường cùng và anh ta sẽ làm một việc gì đó điên khùng tột độ, như kiểu lấy một khẩu súng và bắn vào bọn mình.

Tuy thế nhưng mình chả sợ. Norman trông giống dân một sách, đầu to kính cận. Chắc chắn anh ta chẳng bao giờ đánh ai. Vì thế cho dù có mua được súng thì cũng chỉ là súng phun nước và để tưới cây thôi.

Nhưng mẹ thì không hiểu điều đó. Mẹ quay lại với điệp khúc “Mia, mẹ đánh giá cao cách con quan tâm đến bạn, nhưng mẹ nghĩ là con còn nhiều nghĩa vụ quan trọng hơn ở nhà cần phải thực hiện”.

“Nghĩa vụ gì ạ?” - mình ngờ ngác hỏi. Hay là mẹ đang nói về việc đổ rác nhỉ? Mình đã đổ cách đây 2 hôm rồi mà.

“Nghĩa vụ đối với bố và mẹ”.

Đến đó thì mình hoàn toàn không hiểu gì nữa. Nghĩa vụ gì chứ? Mẹ nói về đề tài nghĩa vụ cơ đấy? Lần cuối cùng mẹ giặt và phơi quần áo là bao giờ? Lần cuối cùng mẹ nhớ mua giẻ lau nhà, giấy vệ sinh và sữa là bao giờ?

Và đã bao giờ trong suốt 14 năm qua, mẹ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ nói cho mình biết mình có thể phải làm công chúa của Genovia chưa?

Giờ mẹ lại thuyết giáo cho mình về nghĩa vụ và trách nhiệm cơ đấy.

HA!!!

Mình xem chút nữa là đập máy điện thoại, nhưng thấy Lilly với ánh mắt dò xét đang đứng lù lù gần đó nên lại thôi. Mình đã từng hứa sẽ không xử sự thiếu suy nghĩ nữa mà. Việc đập máy điện thoại khi đang nói với mẹ thế nào cũng bị liệt vào danh sách đó. Mình đã trả lời rất bình tĩnh “Mẹ đừng lo. Con sẽ không quên ghé qua Genovese trên đường về nhà ngày mai đâu, và con cũng sẽ mua một túi hút bụi mới luôn”.

Rồi mình gác máy.

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 1 - 12 trang 119

Tiếng Anh: viết thư đề nghị

Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 4

Hình học và lượng giác: Không có bài tập

Tiếng Pháp: dùng avoir trong câu phủ định, đọc bài một đến bài ba, pas de plus.

Sinh học: Không có bài tập

Thứ Bảy, ngày 4 tháng 10 - sáng sớm tại nhà Lilly

Tại sao lúc nào mình cũng thấy vui vẻ khi ngủ ở nhà Lilly nhỉ? Không phải vì nhà cậu ấy có những thứ mà nhà mình không có. Thực ra, mẹ và mình có nhiều thứ hay hơn: trong khi nhà Moscovitz chỉ có một vài kênh phim thì nhà mình, do lần trước nhằm đúng đợt khuyến mãi của cáp Time Warner nên có tất cả các kênh, Cinemax và HBO và cả Showtime với giá rẻ rề, chỉ có \$1,99 mỗi tháng.

Thêm vào đó, từ nhà mình có thể theo dõi rất nhiều người xung quanh. Ví dụ như chị Ronnie, từng là anh Ronald, nhưng bây giờ gọi là chị Ronette, thường tổ chức nhiều bữa tiệc hoành tráng, và cả đôi tình nhân gầy quắt người Đức suốt ngày mặc đồ đen, kể cả mùa hè cũng không bao giờ kéo rèm ra. Ở đại lộ Năm, nơi nhà Moscovitz sống, chả có ai hay ho để mà nhìn cả: chỉ có mấy ông bác sĩ tâm thần học và con cái của họ. Và biết không, bạn chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì hay ho qua cửa sổ nhà họ cả.

Nhưng lần nào mình ngủ qua đêm ở đây, dù tất cả những gì mình và Lilly làm là ngồi nói chuyện trong nhà bếp, gặm nhấm đồng bánh hạnh nhân còn thừa từ Rosh Hashana thì mình vẫn rất vui. Có thể là vì Maya, người giúp việc người Dominica của nhà Moscovitz không bao giờ quên mua nước cam ép. Cô ấy cũng luôn nhớ rằng mình ghét những món mềm nhuyễn. Thỉnh thoảng, nếu cô ấy biết mình sẽ ở lại, thì sẽ mua món rau trộn nước sốt cà chua phomát ở cửa hàng Balducci, thay vì là thịt, đặc biệt dành cho mình như tối hôm qua vậy.

Cũng có thể vì mình không bao giờ nhìn thấy bất kỳ hộp gì mốc trong tủ lạnh của nhà Moscovitz: Maya quăng tất cả những thứ gì quá hạn vào sọt rác (dù chỉ một ngày thôi). ể cả kem chua vẫn còn khoá bảo vệ quanh nắp. Kể cả những can vắc xin.

Bác Moscovitz thì không bao giờ quên trả hoá đơn tiền điện: công ty Con Ed chưa từng một lần cúp điện của nhà họ lúc đang chiếu phim StarTrek. Và mẹ của Lilly thì luôn nói về những thứ rất bình thường, như bác ấy mua quần tất của Calvin Klein ở Bergdorff nhiều đến mức nào.

Không phải là mình không yêu mẹ. Mình rất yêu mẹ là đằng khác. Mình chỉ ước rằng bà có thể giống một người mẹ nhiều hơn là giống một người nghệ sĩ.

Và mình ước bố mình có thể giống bố Lilly hơn một ít. Lúc nào cũng muốn làm món trứng ốp la cho mình ăn, vì bác ý nghĩ mình gầy quá, và bác ấy hay mặc cái quần từ hồi sinh viên, đi lại loang quơ khi không phải tới cơ quan.

Bác Moscovitz sẽ không bao giờ mặc comple vào lúc 7 giờ sáng cả.

Không phải là mình không yêu bố. Mình đoán là mình có. Mình chỉ không hiểu tại sao lại để chuyện này xảy ra. Bố thường chuẩn bị rất kĩ. Tại sao bố có thể để bản thân ông ấy trở thành một hoàng tử cơ chứ?

Điều tuyệt nhất, mình đoán thế, khi ở nhà Lilly là vì khi ở đó, mình không bao giờ phải bận tâm về những chuyện như thi trượt môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành môn Đại số, hoặc làm thế nào mà mình lại trở thành người thừa kế ngai vàng của một vương quốc nhỏ ở Châu Âu. Ở đây mình có thể thư giãn, và thưởng thức bánh nho tạt làm Pop 'N Fresh, rồi ngồi thích thú xem Pavlov, chú chó của anh Michael cứ cố dồn Maya trở lại bếp mỗi lần cô ấy định mon men ra ngoài.

Tối hôm qua thực sự rất vui. Hai bác Moscovitz phải tới một buổi biểu diễn gây quỹ ở toà nhà

Puc dành cho con cái của những người sống sót sau nạn tàn sát người Do Thái vào thời Hitler. Vì thế, mình và Lilly làm một hũ to bắp rang bơ rồi leo vắt vèo lên cái giường vòm khổng lồ của bố mẹ Lilly, và xem một loạt phim James Bond. Từ đó, bọn mình có thể hoàn toàn khẳng định Pierce Brosnan là diễn viên đóng James Bond gầy nhất, Sean Connery tóc rậm nhất, và Roger Moore có làn da rám nắng nhất. Không ai trong số những ông James Bond đó phan áo đủ nhiều để bọn mình có thể xem ai là người có bộ ngực nở nang nhất, nhưng mình nghĩ chắc hẳn là Timothy Dalton.

Mình nghĩ là mình thích người có lông ngực.

Thật là mỉa mai khi mình đang chuẩn bị quyết định việc ấy thì anh trai của Lilly bước vào. Anh ấy có mặc áo, tất nhiên. Anh ấy trông có vẻ hơi khó chịu. Anh ấy nói bố mình đang chờ ở đầu dây điện thoại. Bố rất bực vì phải mấy giờ đồng hồ liền mới gọi được cho mình, chỉ vì anh Michael vào mạng trả lời thư hâm mộ dành cho báo điện tử của anh ấy có tên là Crackhead nên điện thoại cứ bận suốt.

Chắc hẳn là lúc đấy trông mặt mình xanh tái như đất nhái, nên sau một phút, anh Michael nói “Được rồi, đừng lo về chuyện đó, Thermopolis. Anh sẽ nói với bố em là em và Lilly đi ngủ rồi”. Đó là một lời nói dối chắc chắn mẹ mình sẽ không bao giờ tin, nhưng có thể lại có tác dụng với bố. Và sau đó, Michael quay lại thông báo bố đã xin lỗi vì gọi điện muộn thế (lúc đó mới chỉ có 11 giờ) và rằng bố sẽ nói chuyện với mình sáng hôm sau.

Tuyệt. Mình không thể chờ lâu hơn nữa.

Mình đoán là trông mình lúc đó cũng hoang mang tột độ, vì anh Michael gọi con chó của anh ấy, và cho phép nó vào ngủ với bọn mình (mặc dù trong nhà Moscovitz thú nuôi không được phép vào phòng). Pavlov trèo vào lòng và bắt đầu liếm mặt mình, nó chỉ làm vậy với những người nó tin tưởng thôi đấy! Rồi Michael ngồi xuống xem phim với bọn mình. Lilly hỏi diễn viên nào trong phim Bond mà anh ấy thích nhất, những cô tóc vàng hay cần James Bond đến giải cứu hay là những cô da ngăm đen lúc nào cũng thích chĩa súng vào James Bond? Michael láu lỉnh trả lời rằng anh ấy không thể chống lại được sức hút của những cô gái có vũ khí điều đó là bọn mình nhớ tới những chương trình TV mà anh ấy thích nhất, Xena, Warrior Princess và Buffy the Vampire Slayer.

Không phải là thích thú gì mà chỉ vì tò mò thôi, mình hỏi Michael nãy như có ngày thế giới bỗng nhiên nổ BOP! cái như một quả bóng căng cứng bị châm kim và anh ấy có trách nhiệm khôi phục lại thế giới với một người bạn đời thì anh ấy sẽ chọn ai, Xena hay Buffy?

Sau khi chê bai mình là từng từng khi nghĩ ra được những câu hỏi kiểu như thế, anh Michael đã chọn Buffy. Khi Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Harrison Ford và George Clooney, thì mình chọn Harrison Ford dù ông ấy hơi già, nhưng là Harrison Ford trong phim Indiana Jones chứ không phải trong phim Star Wars. Còn Lilly thì chọn Harrison Ford trong vai Jack Ryan trong những bộ phim của Tom Clancy. Kể đến Michael hỏi “Bọn em chọn ai giữa Harrison Ford và Leonardo

DiCaprio?”. Thế là cả hai bọn mình cùng chọn Harrison Ford thì Leonardo quá lỗi thời rồi. Michael lại hỏi tiếp bọn mình chọn ai giữa Harrison Ford và Josh Richter. Lilly vẫn chọn Harrison Ford vì ông ấy từng là thợ mộc, nên nếu có ngày tận thế thì ông ấy vẫn có thể xây một ngôi nhà cho hai người. Còn mình thì chọn Josh Richter vì Josh sẽ sống lâu hơn, trong khi Harrison đã gần 60 rồi và Josh còn có thể giúp mình chăm sóc bọn trẻ nữa.

Sau đó Michael bắt đầu nói những thứ rất không công bằng về Josh Richter, ví dụ như nếu ở trên chiến trường thì Josh sẽ lộ rõ sự hèn nhát. Nhưng Lilly nói đôi khi lo sợ không hẳn là tiêu chí chính xác để đánh giá khả năng phát triển của một con người và mình hoàn toàn đồng ý với cậu ấy. Rồi Michael nói bọn mình là hai đứa ngu ngốc viễn vông, nếu nghĩ rằng Josh Richter sẽ chịu dành ra một ngày chơi với những đứa như bọn mình. Theo anh ý thì Josh chỉ thích những cô nàng như Lana Weinberger để gần gũi mà thôi. Lilly nói cậu ấy sẵn sàng gần gũi với Josh Richter chỉ khi Josh đáp ứng đủ những điều kiện sau: phải tắm trong bồn chống khuẩn, và sử dụng ba cái bao cao su đã được tẩy dung dịch diệt tinh trùng để đề phòng một cái bị thủng và một cái tuột ra ngoài.

Lúc anh Michael hỏi liệu mình có chịu quan hệ với Josh Richter không, mình đã phải nghĩ mất một phút. Mất đi sự trong trắng là cả một vấn đề lớn và bạn phải làm điều đó với đúng người, nếu không bạn sẽ hối hận suốt quãng đời còn lại. Giống như mấy bà trong “Hội đội thân ngoài 40” ở phòng khám nhà Moscovitz thường gặp nhau mỗi thứ ba hàng tuần. Sau một hồi đắn đo, mình quyết định sẽ quan hệ với Josh Richter chỉ với điều kiện:

1. Bọn mình hẹn hò với nhau được ít nhất một năm.
2. Anh ấy thề sẽ yêu mình đến lúc chết.
3. Anh ấy đưa mình đi xem Người đẹp và ác thú tại Broadway mà không một lời chê bai bộ phim ấy.

Michael nói hai điều kiện đầu tiên nghe cũng ổn, nhưng với điều kiện thứ ba thì chắc chắn mình sẽ là thành gái già luôn. Michael nói chưa thấy ai bình thường mà có thể ngồi xem trọn vở Người đẹp và ác thú ở Broadway. Nhưng anh ấy đã nhầm, bởi vì bố vẫn bình thường đó thôi và ông luôn xem từ đầu đến cuối vở kịch đó thôi.

Tiếp đó, Lilly hỏi Michael, nếu anh ấy phải làm việc đó thì anh ấy sẽ chọn ai, mình hay là Lana Weinberger, và anh ấy nói “Chắc chắn là Mia rồi” nhưng mình chắc rằng anh ấy nói thế chỉ vì mình đang ở đó và không muốn làm mình buồn thôi.

Giá mà Lilly không hỏi câu đó thì tốt.

Nhưng cậu ấy cứ tiếp tục hỏi những câu đại loại như thế, kiểu Michael sẽ chọn ai, mình hay Madonna, mình hay Buffy (anh ấy chọn mình chứ không phải Madonna, nhưng với Buffy thì ngược lại, vui đập mình không thương tiếc).

Cuối cùng Lilly hỏi mình sẽ chọn ai giữa Michael và Josh Richter. Mình đang giả vờ dăm chiêu suy nghĩ câu trả lời một cách nghiêm túc, thì may mắn thay, đúng lúc hai bác Moscovitz về và mắng tui mình vì tội cho con Pavlov vào phòng và ăn bắp rang bơ trên giường.

Sau khi mình và Lilly đã dọn sạch tất cả bắp rang bơ và quay về phòng Lilly, cậu ấy hỏi lại mình sẽ chọn ai, Josh Richter hay là anh trai cậu ấy. Và mình đành phải nói là Josh Richter, vì anh ấy là chàng trai “kool” nhất trường mình, cũng có thể là tuyệt nhất trên thế giới luôn ấy! Mình mê mẩn anh ấy, không chỉ vì mái tóc vàng quăn rũ, mà còn vì mình tin rằng đằng sau vẻ mặt bất cần đời đó là một tâm hồn nhạy cảm bao dung, biết quan tâm đến người khác. Mình có thể nhận ra điều đó sau lần anh ấy nói “Chào” với mình hôm đó ở cửa hàng Bigelow.

Nhưng mình không thể không nghĩ đến nếu thực sự có ngày tận thế, thì có khi sẽ tốt hơn nếu mình chọn Michael, dù anh ấy không hấp dẫn lắm nhưng ít nhất anh ấy có thể làm mình cười. Mình nghĩ vào ngày Trái Đất nổ tung thì sự hài hước là rất quan trọng.

Hơn nữa, tất nhiên, Michael trông rất tuyệt khi cởi trần.

Và nếu có ngày tận thế thì Lilly sẽ đi đời, vì thế cậu ấy sẽ không bao giờ biết được mình và anh trai cô ấy sinh con đẻ cái thế nào.

Mình không bao giờ muốn Lilly biết mình nghĩ như thế về anh trai cậu ấy. Nếu biết chắc hẳn cậu ấy sẽ nghĩ mình rất kỳ quặc.

Có khi lại kỳ quặc hơn cả việc mình trở thành công chúa của Genovia.

Chiều thứ Bảy

Trên suốt quãng đường từ nhà Lilly về, mình cứ lo nghĩ về những gì bố mẹ sẽ nói khi mình về đến nhà. Mình chưa từng cãi lời bố mẹ bao giờ trước đó cả. Chưa một lần nào.

Khoan, có một lần. Lần đó Lilly, Shameeka, Ling Su và mình đi xem phim của Christian Slater, nhưng cuối cùng lại xem một bộ phim kinh dị. Mình quên mất không gọi điện về nhà. 2 giờ 30 sáng phim mới hết, lúc đó bọn mình đang ở quảng trường Thời Đại và không có đủ tiền bắt taxi.

Nhưng đó là lần duy nhất. Mình đã rút ra được bài học từ lần đó mà không cần mẹ phải phạt hay làm gì cả. Mà mẹ cũng chẳng bao giờ phạt mình bằng cách cấm túc đâu. Vì nếu mình có bị phạt, thì ai sẽ là người đi ra máy rút tiền rồi lấy tiền mua thức ăn?

Nhưng bố mình thì khác. Ông luôn gò vào các quy tắc. Mẹ nói đó là vì bà nội từng trừng trị bố

khi còn nhỏ bằng cách nhốt ông vào trong một căn phòng rất đáng sợ trong tầng hầm.

Giờ khi mình nghĩ về điều đó, ngôi nhà mà bố mình sống hồi nhỏ chắc hẳn là một lâu đài, và cái căn phòng đáng sợ kia chắc hẳn là nhà ngục.

Trời ạ, thảo nào mà bố răm rắp làm theo từng lời bà nội nói.

Dù sao đi nữa, khi bố nổi cáu với mình tức là ông thực sự rất giận. Như lần mình không chịu đi đến nhà thờ với bà nội vì mình không muốn cầu nguyện một vị chúa mà lại để bao nhiêu khu rừng bị tàn phá chỉ để bò có nơi gặm cỏ mà về sau sẽ trở thành Quarter Pounders cho những kẻ ngu dốt sùng bái biểu tượng của tất cả những thứ xấu xa, Ronald McDonald. Bố nói nếu mình không đi đến nhà thờ thì không những bố sẽ quật vào mông mình, mà còn không cho mình đọc báo điện tử Crackhead của anh Michael. Ông cấm mình lên mạng suốt mùa hè còn lại và đập tan cái modem của mình bằng cái chai Chateaufort du Pape.

Đó là hình phạt cho kẻ chống đối!

Vì thế mình rất lo không biết bố sẽ làm gì khi mình từ nhà Lilly về. Mình đã cố ở lại nhà Moscovitz muộn hết mức có thể: từ việc cho đĩa ăn sáng vào máy rửa bát hộ Maya (vì cô ấy bận viết thư cho đại biểu Quốc hội, xin ông ta hãy làm việc gì đó giúp con trai Samuel của chị đã bị bỏ tù nhằm mười năm trước vì tội ủng hộ một cuộc cách mạng ở nước cô ấy), lại đến việc dắt Pavlov đi dạo vì anh Michael phải đi đến Columbia nghe thuyết trình về vật lý học thiên thể. Mình còn tháo vòi nước ở chỗ nước ngầm của nhà Moscovitz, và ì ạch dọn đồ trong tủ...

Sau đó Lilly phải đi quay tập phim đặc biệt kéo dài một tiếng nói về bàn chân của cậu ấy. Chỉ có hai bác Moscovitz là chưa ra khỏi nhà, trong khi bọn mình nghĩ họ đã đi massage. Thế nên hai bác ấy đã nghe thấy hết câu chuyện của bọn mình nói, và bảo mình hãy về nhà để họ phân tích cho Lilly về việc cậu ấy cứ trêu chọc kẻ điên.

Bình thường mình là đứa con gái rất ngoan. Không hút thuốc, không nghiện ngập, không đủ đốn. Mình hoàn toàn đáng tin cậy, và mình dành hầu hết thời gian để học bài. Chỉ trừ có một điểm F môn mình nghĩ là sẽ chẳng có tác dụng gì cho cuộc sống trong tương lai của mình, còn lại tất cả đều ổn.

Và rồi tự nhiên xuất hiện chuyện công chúa hâm hâm gì đó.

Trên đường về nhà mình quyết định là nếu bố trừng phạt mình thì mình sẽ cầu cứu Thẩm phán Judy, thẩm phán chuyên giải quyết các vụ án về gia đình. Bà ấy có riêng một show truyền hình trên kênh 4. Cô Judy sẽ làm cho bố hiểu. Không ai có thể bắt người khác phải làm công chúa nếu họ không muốn. Thẩm phán Judy chắc chắn sẽ không ủng hộ việc đó. Cố ấy có khi còn dành tặng mình năm ngàn đôla vì nổi đau tinh thần mà mình phải chịu đựng ý chứ!

Tuy nhiên, tình hình lúc ở nhà cho thấy chẳng cần thiết phải nhờ đến cô Judy.

Mẹ mình vẫn chưa đi tới xưởng vẽ, điều mà mẹ luôn làm vào các ngày thứ bảy. Mẹ đang ngồi mài miết đọc mấy tờ hướng dẫn đặt báo Seventeen dài hạn trong lúc đợi mình về. Không biết mẹ có nhận thấy là với bộ ngực lép kẹp thế này thì chẳng ai thèm hẹn hò với mình dù chỉ một lần. Vì thế những thông tin có trong tạp chí đó vô giá trị đối với mình.

Còn bố đang ngồi ở đúng chỗ bố đã ngồi khi mình đi ra ngoài hôm qua, chỉ khác là lần này bố ngồi đọc tờ báo chủ nhật, dù hôm nay mới là thứ bảy. Mẹ với mình thì có một quy tắc là không được đọc báo chủ nhật, trừ khi hôm đó là chủ nhật. Hôm nay bố mặc áo len lông cừu - chắc lại do một cô bạn gái nào đó tặng - với quần nhung kẻ.

Khi mình bước vào, bố cẩn thận gấp tờ báo lại, rồi đặt ngay ngắn xuống bàn, nhìn mình chăm chú một hồi lâu y như thuyền trưởng Picard trước lúc ra chỉ thị quan trọng cho Ryker. Rồi bố nói, “Chúng ta cần nói chuyện”.

Mình lập tức giải thích không phải mình không nói với bố mẹ mình đã ở đâu, và rằng mình chỉ cần một ít thời gian để suy nghĩ về mọi thứ, rằng mình đã rất cẩn thận trong mọi việc, và không đi tàu điện ngầm hay bất cứ cái gì...rồi bố chỉ nói, “Bố biết rồi”.

Chỉ vậy thôi. Một câu “Bố biết rồi”. Bố đầu hàng ngay cả trước khi khai hoả.

Bố ơi là bố.

Mình nhìn mẹ xem bà ấy có nhận ra là bố rất lạ không. Và rồi mẹ cũng làm một điều lạ chưa từng có. Mẹ đặt tờ báo xuống và đi đến chỗ mình, ôm lấy mình nói “Con gái, bố mẹ thật sự xin lỗi con”.

Alô alô...Đây là bố mẹ mình sao? Có người nhập vào bố mẹ khi mình đi vắng và thay thế bố mẹ mình bằng người khác rồi? Đó là cách duy nhất mình có thể nghĩ khi bố mẹ xử lý lạ lùng như thế.

Rồi bố nói, “Bố mẹ hiểu việc này đã làm con căng thẳng đến mức nào, Mia ạ, và bố mẹ sẽ làm với tất cả khả năng của mình để sự thay đổi này đối với con thoải mái hết mức có thể”.

Tiếp đó bố hỏi mình có biết thoả hiệp là gì không, và mình trả lời có. Tất nhiên rồi, mình có còn là học sinh lớp ba nữa đâu. Bố đưa ra một tờ giấy, trên đó bố mẹ và mình cùng phác qua một bản theo mẹ gọi là Thoả hiệp Thermopolis-Renaldo. Nội dung là:

Tôi, người ký dưới đây, Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, đồng ý cho đứa con duy nhất và cũng là người thừa kế duy nhất, Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo được phép học hết phổ thông ở trường nam sinh Albert Einstein (từ năm 1975 đã trở thành trường chung cho cả nam và nữ) mà không có bất kỳ sự gián đoạn nào, trừ ngày lễ giáng sinh và nghỉ hè sẽ đến sống ở Genovia mà không có bất cứ lời phàn nàn nào.

Mình hỏi như thế có phải là mình sẽ không phải tới biệt thự ở Miragnac nữa không và bố bảo đúng. Không thể tin nổi. Giáng sinh và nghỉ hè tự do không phải gặp bà nội sao??? Chuyện này cứ như là đi đến phòng khám răng, và thay vì bị hàn răng, thì mình sẽ được ngồi tung tẩy đọc tờ Teen People miệng ngậm một đồng khí tê! Vui quá đi mất, mình đã nhảy ra ôm chầm lấy bố! Nhưng đáng buồn là bản thoả hiệp vẫn chưa dừng lại ở đó.

Tôi, người ký dưới đây, Amelia Grimaldi Mignonette Thermopolis Renaldo, đồng ý sẽ hoàn thành nghĩa vụ của người thừa kế đối với Arthur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, hoàng tử Genovia, và tất cả những gì vai trò đó đòi hỏi, bao gồm, đảm đương trách nhiệm khi được truyền lại ngai vàng, và thực hiện trách nhiệm đối với đất nước mà sự có mặt của người thừa kế được coi là cần thiết.

Mấy câu đầu nghe cũng ổn trừ câu cuối. Trách nhiệm đối với đất nước là cái gì không biết?

Bố làm cho mọi việc càng trở nên mơ hồ đối với mình khi giải thích rằng: “Ồ, con biết đấy, chỉ là dự lễ tang của những nhà lãnh đạo trên thế giới, tổ chức các buổi khiêu vũ, những việc tương tự như thế”.

Tang lễ á? Các buổi khiêu vũ á? Kiểu đập chai rượu vang vào thành tàu để làm lễ hạ tàu hoặc là tham dự các buổi công chiếu ở Hollywood á?

“À, không chỉ dừng lại ở mấy buổi công chiếu ở Hollywood đâu. Cái đáng nói là những ánh đèn flash của máy ảnh cứ chiếu vào mặt con cơ. Thật sự là rất khó chịu”.

Được rồi, thế còn lễ tang? Các buổi khiêu vũ? Mình thậm chí không biết đánh môi son, chưa kể đến nhún chào nữa...

“Ồ, không sao đâu” bố nói “Bà nội sẽ lo việc đó”.

Phải rồi. Bà nội có thể làm được gì chứ? Bà đang ở Pháp mà!

Ha!Ha!Ha!

Tối thứ Bảy

Mình không thể tin mình lại bất hạnh đến thế này. Tối thứ Bảy mà lại ở nhà một mình với Bố!

Bố cố rủ mình đi xem Người đẹp và ác thú kiểu như vì thương cảm cho con gái chẳng bói ra cái

hẹn nào với bạn trai cả!

Cuối cùng mình phải nói, “Bố ạ, con không còn là trẻ con nữa. Kể cả công chúa Genovia cũng không thể có vé xem chương trình Disney vào những phút cuối tối thứ Bảy được”.

Bố cảm thấy như bị bỏ rơi vì mẹ đã đến cuộc hẹn với thầy Gianini rồi. Thực ra, ban đầu mẹ muốn huỷ cuộc hẹn với thầy sau những sự vụ vừa xảy ra với mình 24 giờ qua, nhưng mình thuyết phục mẹ cứ đi, vì mình thấy mẹ càng ở với bố lâu thì mẹ càng bị ức chế nhiều. Mẹ chỉ mím chặt môi như muốn cố nói ra điều gì đó với bố, và mình nghĩ những thứ đang bị khoá chặt trong miệng mẹ đó là: “Ra khỏi nhà tôi mau! Quay về khách sạn của anh đi! Anh đang phải trả \$600/đêm cho căn phòng đó đấy! Tại sao không ra đó mà ở đi?”.

Bố đang làm mẹ phát điên vì lúc nào bố cũng lục lọi khắp nơi, moi những bản sao kê của ngân hàng từ trong cái bát đựng salad mà mẹ thường dùng để đựng tất cả các thư từ, hoá đơn thanh toán. Sau đó chậm rãi giở giải cho mẹ thấy là mẹ sẽ lãi được thêm bao nhiêu nếu chuyển tiền từ tài khoản ngân hàng sang tài khoản lương hưu cá nhân.

Vì thế, dù cho mẹ có nói muốn ở nhà và lặp lại câu nói ấy bằng một nụ cười thì mình biết nếu ở nhà mẹ sẽ nổ tung lên mất. Mình bảo mẹ cứ đi chơi để bố con mình ở nhà thảo luận với nhau làm sao để quản lý hiện quả một công quốc nhỏ trong nền kinh tế thị trường hiện nay. Mẹ diện một chiếc váy ngắn màu đen đặt mua trên tờ Victoria 's Secret (mẹ ghét đi mua sắm nên thường mua quần áo từ mấy cuốn catalogue mà mẹ thường đọc mỗi khi ngâm mình trong bồn tắm sau một ngày dài vẽ tranh). Bố đã bị mắc ghen thì phải. Chắc bố chưa từng thấy mẹ mặc váy ngắn bao giờ - ở trường đại học hồi họ còn hẹn hò mẹ lúc nào cũng kín cổng cao tường giống mình bây giờ vậy. Bố vội uống một hơi cốc scotch pha sôđa rồi hỏi mẹ “Em định mặc thứ đó đi ư?” làm mẹ chột dạ “Mặc thế này có vấn đề sao?” và quay ra ngắm mình trong gương một cách lo lắng.

Mẹ trông rất được là đằng khác, đẹp hơn bình thường rất nhiều, mình nghĩ đấy mới chính là vấn đề. Nếu mẹ chịu khó chăm chút một chút thì chắc chắn mẹ trông chẳng thua gì ai. Mình chỉ ước gì một ngày nào đó mình có thể xinh được như mẹ. Này nhé, tóc mẹ không xoăn, ngực cũng không lép kẹp và số giày cũng không đến cỡ số 8 như mình. Trong các bà mẹ mà mình biết thì mẹ xếp hạng quynh rữ là đằng khác.

Chuông cửa kêu và mẹ vội đi ra ngoài vì không muốn thầy Gianini vào nhà và gặp chồng cũ của mình, Hoàng tử Genovia. Điều đó là hợp lý thôi vì lúc đó bố vẫn đang bị ghen cứng và trông rất ư buồn cười. Cứ thử tưởng tượng coi một người hói gần hết đầu, mặt đỏ như gấc, mặc áo len lông cừu và đang ho như sấm lúc trời sắp có giông. Nếu là mẹ, mình cũng sẽ xấu hổ thật đấy khi phải thừa nhận là quen thân với người này.

Cũng may là mẹ không mời thầy vào nhà vì mình không muốn bị tra hỏi trước mặt bố mẹ tại sao không đến buổi ôn bài thứ Sáu vừa rồi.

Sau khi họ đi rồi, mình tìm mọi cách chứng minh cho bố thấy mình hợp với cuộc sống với Mahattan hơn là Genovia bằng cách gọi thức ăn nhanh. Mình gọi một salad kiểu Capri trộn phomát, mỳ ống al funghetto, và pizza margherita, tất cả đều dưới \$20, nhưng xem ra bố chẳng hề ấn tượng một tý nào cả! Bố chỉ rót thêm một ly scotch pha sôđa rồi bật TV lên xem. Bố thậm chí không nhận ra Louie Mập đã ngồi xuống bên cạnh. Bố bắt đầu vuốt ve nó như thể không có gì vậy, sao bố nói bị dị ứng với mèo cơ mà?

Thậm chí bố không buồn nói về Genovia nữa. Bố chỉ ngồi suốt tối xem thể thao. Chỉ có độc thể thao thôi. Nhà mình có 77 kênh và tất cả những gì bố xem là mấy cái kênh có một đám người mặc đồng phục chăm chăm đuối theo một quả bóng. Quên đi phim Dirty Harry. Quên luôn cả chương trình Pop Up Videos. Bố chỉ bật mỗi kênh thể thao và xem, đến khi mình nói “hai mẹ con thường xem phim trên kênh HBO vào tối thứ bảy hàng tuần” thì bố bật to volume lên!

Đúng là trẻ con.

Chưa hết, lúc thức ăn được đưa đến mới quá đáng sai. Bố sai chú Lars ra gây khó dễ cho nhân viên giao hàng trước khi mình kịp ra mở cửa. Không thể tin nổi! Mình sẽ phải đưa thêm cho anh Antonio \$1, coi như bù đắp cho sự xúc phạm vừa rồi. Còn bố chỉ ngồi xuống ăn không nói một lời nào, sau khi uống thêm một ly scotch pha sôđa thì ông thoải mái ngủ gật luôn trên ghế với Louie Mập trong lòng!

Việc làm hoàng tử của một nước và mắc bệnh ung thư tinh hoàn khiến một người tự cho là mình đặc biệt đến thế sao? Đáng ra bố nên dành quãng thời gian quý báu của mình với đứa con gái duy nhất, cũng là người thừa kế ngai vàng duy nhất này chứ.

Vậy đó, lại ở nhà một mình vào tối thứ Bảy. Không phải là mình chưa từng KHÔNG ở nhà vào tối thứ Bảy, trừ khi mình đi chơi với Lilly. Tại sao không có ai để ý đến mình nhỉ? Mình biết là trông mình có hơi “lạ mắt”, nhưng mình đã cố đối xử tốt với mọi người rồi mà. Chắc họ chỉ coi mình là con người và mời mình đến dự tiệc khi họ muốn có người đi cùng thôi. Đâu phải lỗi tại mình khi tóc mình cứ chĩa ra ngoài thế này...

Mình cố gọi cho Lilly hàng tỉ lần, nhưng máy cứ bận suốt, chắc chắn là Michael đang ở nhà và nghiên cứu báo điện tử của anh ấy. Nhà Moscovitz đang cố lắp thêm một đường dây điện thoại thứ hai để ai gọi đến nhà họ cũng gặp được họ ngay, nhưng công ty điện thoại báo họ không còn số điện thoại đầu 212 để cung cấp nữa. Mẹ Lilly cảm thấy bất thường khi có tới hai mã vùng khác nhau trong cùng một ngôi nhà, và bảo nếu bác ấy không có số 212 thì thà mua máy nhắn tin còn hơn. Bên cạnh đó, Michal sẽ vào Đại học mùa thu năm sau, nên những vấn đề này sẽ được giải quyết.

Mình thực sự cần nói chuyện với Lilly. Mình chưa kể về mấy chuyện công chúa với cậua ấy, và mình định sẽ không bao giờ kể. Đôi khi chỉ cần chuyện trò phiếm với cậua ấy cũng đã làm mình thấy dễ chịu hơn rồi. Ít ra là để cảm thấy an tâm khi biết được rằng có ai đó bằng tuổi mình cũng đang ở nhà có một mình vào tối thứ Bảy. Gần như tất cả những đứa con gái khác trong lớp

mình đều đã có bạn trai rồi. Kể cả Shameeka cũng bắt đầu hẹn hò rồi. Cậu ấy bắt đầu được nhiều người chú ý vì sau một mùa hè ngực đã phát triển lên nhiều. Giờ giới nghiêm của Shameeka là 10 giờ đêm, kể cả ngày cuối tuần, lại còn phải giới thiệu bạn trai cho bố mẹ gặp. Cậu bạn đó còn phải giải trình chi tiết kế hoạch sẽ đi đâu và làm những gì, còn phải trình cả ảnh chứng minh thư cho bác Taylor xem trước khi được phép ra khỏi nhà.

Dù thế nhưng cậu ấy vẫn có người hẹn hò.

Chưa ai từng hẹn hò với mình cả.

Thật là chán khi phải ngồi nhìn bố ngáy suốt buổi tối thế này. Tuy cũng có hơi tức cười khi thấy Louie Mập cứ ngây người ra nhìn bố. Mình đã xem xong bộ phim Dirty Harry, và không còn gì chiếu trên TV nữa. Mình quyết định lên mạng gửi tin nhắn cho anh Michael, bảo anh ấy mình rất cần nói chuyện với Lilly và xin anh ấy làm ơn tạm dừng nét để mình có thể gọi cho cậu ấy.

Nhưng anh ấy nhiều lúc đáng ghét không chịu nổi. Mình đã in ra cuộc nói chuyện đó của bọn mình.

Cracking: Em muốn gì hả, Thermopolis?

>

FtLouie: Em cần nói chuyện với Lilly. Đừng dừng nét nữa để em còn gọi cho cậu ấy.

>

Cracking: Em định nói chuyện gì với nó?

>

FtLouie: Không phải việc của anh. Làm ơn đừng dừng net nữa. Anh không thể cắt tất cả đường liên lạc với mọi người cho riêng anh được. Thế là không công bằng.

>

Cracking: Không ai nói cuộc đời là công bằng cả, Thermopoliss ạ. Dù sao đi nữa, em đang làm gì ở nhà thế? Có chuyện gì à? Chàng trai trong mộng không gọi điện cho em à?

>

FtLouie: Ai là chàng trai trong mộng?

>

Cracking: Em biết mà, người bạn đời mà em chọn nếu ngày tận thế xảy ra ấy, Josh Richter.

Lilly đã kể cho anh ấy nghe! Mình không thể tin nổi cậu ấy lại kể cho anh Michael biết! Mình sẽ giết Lilly!

FtLouie: ANH LÀM ƠN TẠM DỪNG NÉT ĐỂ EM GỌI CHO LILLY ĐI

>

Cracking: Có chuyện gì thế Thermopolis? Anh bắt đúng điểm yếu của em rồi hả?

Mình liền thoát ra luôn. Michael thỉnh thoảng dịch thị là một tên đều cáng.

Nhưng sau đó khoảng 5 phút, điện thoại nhà mình kêu, Lilly gọi. Tuy hơi đều một chút, nhưng Michael vẫn là một tên đều tốt bụng khi nào anh ấy muốn.

Lilly rất buồn vì bố mẹ cậu ấy không cho quay tập phim về đôi bàn chân của cậu ấy. Cậu ấy còn đòi gọi cho ACCLU (tổ chức phi lợi nhuận của Mỹ với khẩu hiệu “bảo vệ quyền và tự do cá nhân”) ngay vào sáng sớm thứ hai khi họ làm việc. Không có hỗ trợ tài chính của bố mẹ, chương trình “Lilly chỉ nói lên sự thật” sẽ không thể tiếp tục phát sóng. Mỗi tập phim tốn gần \$200, nếu tính cả tiền băng và những khoản linh tinh khác. Muốn mua sóng thì phải có tiền.

Lilly cứ buồn mênh mang nên mình không muốn mắng cậu ấy về vụ kể với Michael rằng mình đã chọn Josh. Bao giờ nghĩ lại rồi kể ra như thế lại hay.

Cuộc đời mình đúng là luẩn quẩn trong mớ bòng bong của những lời nói dối.

Chủ Nhật, ngày 5 tháng 10

Mình không thể tin nổi thầy Gianini lại nói với mẹ chuyện đó. Không thể tin được thầy lại nói với mẹ mình đã bỏ buổi ôn bài ngớ ngẩn hôm thứ Sáu ấy!

Mình không có quyền gì ở đây sao? Mình không thể bỏ buổi ôn bài mà không sợ bị bạn trai của mẹ tố cáo ư?

Cuộc đời mình còn chưa đủ tệ hay sao: trước tiên là không được biết về thân thể thực sự của mình, sau đó là bị ép phải trở thành công chúa. Giờ có phải báo cáo nốt tất cả hoạt động của mình với thầy giáo Đại số nữa không?

Cảm ơn thầy nhiều, thầy Gianini. Nhờ thầy mà em phải ở nhà cả ngày Chủ nhật cố nhồi nhét vào đầu mấy cái phương trình bậc hai, ở bên cạnh ông bố thân yêu vừa xoa cái đầu hói vừa la ầm nhà khi phát hiện ra học sinh của thầy không biết cách nhân phân số.

Liệu mình có cần phải nhắc cho mọi người nhớ là mình được NGHỈ ngày thứ Bảy và Chủ nhật không?

Vậy mà thầy nữ lòng nào đi kể cho mẹ nghe về bài kiểm tra toán ngày mai. Mình cũng hiểu là thầy có ý tốt thôi, khi muốn cho mình thêm cơ hội, nhưng giờ làm sao mà ôn bài được nữa chứ. Mục đích của các bài kiểm tra là kiểm tra phần kiến thức căn bản có sẵn trong đầu của bạn đó chứ.

Vì kiến thức toán học của mình chỉ dừng lại ở mấy bài toán lớp 2 nên cũng không thể trách bố đã nổi điên lên như vậy. Bố nói nếu mình không qua được bài thi Đại số thì ông sẽ bắt mình đến trường học hè. Mình nói đi học hè cũng tốt thôi, mặc dù trước đó mình đã đồng ý sẽ tới Genovia hè này. Thế là bố quyết định mình sẽ phải đến trường học hè ở GENOVIA!

Biết ngay mà! Mình đã gặp mấy đứa đến từ Genovia, tụi nó thậm chí còn không biết một dãy số là gì. Nghe nói họ đo đạc tất cả mọi thứ bằng centimet và kilo-gram. Như thế chưa bao giờ nghe tới đơn vị gọi là mét vậy!

Nhưng vẫn phải đề phòng cho chắc. Mình đã viết công thức phương trình bậc hai vào cái đế cao su trắng của đôi giày Converse, ngay chỗ lượn giữa gót và ngón chân. Ngày mai mình sẽ đi đôi giày này, rồi sẽ ngồi vắt chân và nhìn lên. Đây là nếu mình bị tắc.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 3 giờ sáng

Mình đã trằn trọc suốt đêm, lo lắng nhớ bị bắt quả tang đang quay bài. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó nhìn thấy mấy công thức phương trình bậc hai được ghi trên giày của mình? Liệu mình có bị đuổi khỏi trường không nhỉ? Mình không muốn bị đuổi học! Dù tất cả học sinh trong trường Albert Einstein nghĩ mình là một đứa kì quặc, mình cũng đã quen rồi. Mình không muốn phải bắt đầu lại tất cả ở một ngôi trường mới. Mình sẽ phải đeo dấu đỏ vì đã gian lận suốt quãng đời học sinh còn lại!

Còn cả trường Đại học nữa? Mình có thể sẽ không được vào Đại học, nếu trong hồ sơ của mình vĩnh viễn ghi mình từng gian lận trong thi cử.

Không phải là mình muốn vào Đại học. Nhưng còn tổ chức Hoà bình xanh thì sao? Chắc chắn họ sẽ không chấp nhận những kẻ gian lận. Chúa ơi, mình phải làm gì đây?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 4 giờ sáng

Mình đã cố tẩy hết công thức phương trình bậc hai khỏi giày nhưng không được! Chắc mình đã dùng mực không tẩy được hay cái gì đó! Nếu bố phát hiện ra thì sao? Họ có còn luật chém đầu ở Genovia không nhỉ?

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 7 giờ sáng

Quyết định đi boots, và vứt đôi Converse trên đường đến trường nhưng mình lại làm đứt dây giày! Mình không thể đi đôi nào khác vì tất cả đều cỡ 7 rưỡi trong khi chân mình đã to thêm nửa inch từ tháng trước rồi! Chỉ còn mỗi đôi sục, nhưng gót chân lại thừa ra ngoài nhiều quá. Không còn cách nào khác đành phải xỏ lại vào đôi giày thể thao.

Mình sẽ bị phát hiện mất.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, 9 giờ sáng

Lúc ở trên xe mình mới nghĩ ra chỉ cần tháo dây giày của đôi Converse và buộc sang đôi Doc Martens là xong. Ngu thật!

Lilly muốn biết bố mình còn ở trong thành phố bao lâu nữa. Cậu ấy không muốn bị đưa đến trường. Cậu ấy thích đi tàu điện ngầm vì lúc đó có thể ôn tiếng Tây Ban Nha và đọc tất cả các áp phích về sức khỏe. Mình nói không biết bố mình sẽ còn ở trong thành phố đến bao giờ, nhưng mình có linh cảm mình sẽ không bao giờ còn được đi tàu điện ngầm nữa.

Lilly cho rằng bố đang thổi phồng quá đáng việc vô sinh của mình, không thể chỉ vì không sinh thêm được đứa con nào nữa mà đi bảo vệ mình thái quá như thế. Ở phía trên chú Lars hình như đang cười một mình. Hy vọng là chú í không biết tiếng Tây Ban Nha. Nếu không thì thật là xấu hổ.

Lilly nói mình phải lên tiếng trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Vì theo cậu ấy thì gần đây mình trông rất bơ phờ, mắt đã có viền đen thâm quầng như gấu trúc.

Tất nhiên là bơ phờ rồi! Phải dậy từ 3 giờ sáng để lau giày cơ mà.

Tới nơi mình chạy ngay vào phòng vệ sinh nữ cố chùi giày thêm lần nữa. Đúng lúc đó Lana Weinberger ngoe nguẩy bước vào. Cậu ta nhìn thấy mình đang lau giày, nhưng cũng chỉ đảo mắt qua rồi bắt đầu chải mái tóc dài kiểu Marcia Brandy và tự ông ẹo trong gương. Chưa bao giờ thấy ai cưng nựng bản thân như con người này.

Cái công thức phương trình bậc hai có vẻ mờ đi nhưng vẫn đọc được. Nhưng mình sẽ không nhìn. Mình thề đấy.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 10, giờ Hình học và Lượng giác

OK! Mình thừa nhận là mình đã nhìn.

Mấy công thức đó giúp mình quá nhiều ý chứ. Sau khi đi thu bài, thầy Gianini chữa bài kiểm tra trên bảng và câu nào mình cũng thấy làm sai.

ĐẾN QUAY BÀI CŨNG CHẴNG XONG NỮA!

Chắc trên cái hành tinh này không có ai tệ hại thê thảm như mình.

Đa thức

Số hạng: các biên nhân với hệ số

Bậc của đa thức = bậc lớn nhất của biến

Có ai quan tâm đến những thứ này không? Máy cái đa thức ý? Trừ những người như Michael Moscovitz và thầy Gianini ra, có ai không???

Khi chuông kêu, thầy Gianini nói “Mia, liệu thầy có vinh hạnh được gặp em vào buổi ôn bài chiều nay không?”.

Mình nói to “có”, nhưng không to đến mức tất cả mọi người nghe thấy, trừ thầy.

Tại sao lại là mình? Tại sao, tại sao?? Cứ như là mình không có chuyện gì để lo vậy. Mình đang thi trượt môn Đại số, mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình, và mình là công chúa của Genovia.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 10

Bài thơ ca ngợi môn Đại số

Bị đẩy vào trong lớp học tối tăm này

Chúng mình chết như bướm đêm thiếu ánh sáng

Bị nhốt trong cảnh tiêu điều của

ánh đèn huỳnh quang và bàn ghế kim loại

Mười phút nữa tới lúc chuông reo

Công thức phương trình bậc hai có tác dụng gì

Trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta?

Ta đâu thể dùng nó để giải những bí mật

Trong trái tim của người ta yêu nhất?

Năm phút nữa tới lúc chuông sẽ reo thật

Thầy giáo Đại số hắc ám,

Tại sao không chịu buông tha cho tụi em?

Bài tập về nhà:

Đại số: Bài 17 - 30 trong tờ đề

Tiếng Anh: Viết đề xuất

Văn minh thế giới: câu hỏi cuối chương 7

Hình học và lượng giác: không có bài

Tiếng Pháp: cụm từ huit, ví dụ A trang 31

Sinh học: bài tập

Thứ Tư, ngày 8 tháng 10

Không thể thế được.

Bà nội đang ở đây.

Không hẳn là ở đây. Nhưng bà đã đến nước Mỹ xa xôi này. Lại còn đang ở trong thành phố nữa. Chỉ cách mình có 57 toà nhà thôi. Bà đang nghỉ ở Plaza với bố. Tạ ơn Chúa. Giờ mình chỉ cần gặp bà sau giờ học và hai ngày cuối tuần thôi. Thật là khủng khiếp nếu bà đến ở nhà mình.

Phải giáp mặt bà vào buổi sáng quả là đáng sợ. Bà lúc nào cũng mặc cái váy ngủ toàn ren, trông lờm xờm và mỏng dính. Trông thật chẳng ra sao! Đây là chưa kể đến viền kẻ mắt được bà xăm lên mí từ những năm 1980, không lâu sau khi công chúa Grace qua đời (theo lời kể của mẹ). Thật là kỳ cục khi phải giáp mặt với một bà già trong bộ váy ngủ toàn ren với viền kẻ mắt xung quanh vào buổi sáng.

Mà không, phải nói thật đáng sợ mới đúng.

Ai đó phải báo cho Tổng thống biết là bà đang ở đây chứ. Tổng thống nên biết chuyện này. Vì nếu có ai đó có thể tiến hành chiến tranh thế giới thứ III thì đó chính là bà nội mình.

Lần cuối cùng mình gặp bà là trong một bữa tiệc. Bà mời tất cả mọi người ăn gan ngỗng, trừ một người, lại còn kêu cô đầu bếp Marie cứ bỏ trống cái đĩa của người đó nữa chứ. Ban đầu mình cứ tưởng là do nhà bếp chuẩn bị thiếu nên tính nhường luôn phần gan ngỗng của mình cho cô ấy. Dù sao thì mình cũng ăn chay mà. Vậy mà miếng gan ngỗng còn chưa kịp sang được tới cái đĩa bên cạnh thì đã nghe thấy tiếng bà quát ầm lên “Amelia”. Giọng bà to kinh khủng làm mình giật bắn cả mình, rơi cả miếng gan ngỗng xuống sàn. Ngay lập tức con chó lông xù của bà chạy ra xơi gọn.

Sau khi mọi người về hết, mình đã hỏi bà tại sao không mời người phụ nữ kia món gan ngỗng, và hoá ra lý do là cô ấy có con ngoài giá thú.

Bà yêu quý ời, con trai của bà cũng có con ngoài giá thú, tên là Mia, đứa cháu nội duy nhất của bà đấy.

Nhưng khi mình nói thế thì bà lờ đi giả vờ kêu người mang nước tới. Vậy ra nãy bạn là hoàng tử thì có thể có con ngoài giá thú được. Nhưng nếu là thường dân thì đừng mơ có gan ngỗng mà ăn nhé.

Ôi không! Nếu bà lên gác xép thì sao? Bà chưa từng nhìn thấy một cái gác xép bao giờ, thậm chí là đặt chân xuống tới khu phố 57 này ấy chứ. Chắc chắn bà sẽ ghét chỗ này. Ở đây dân đồng tính nhan nhản ngoài đường. Làm sao bà chịu nổi khi mỗi chuyện nam nữ nắm tay cũng đã làm bà ngứa mắt rồi. Nếu bà thấy lễ hội của dân đồng tính, chắc bà lên cơn đau tim mất. Bà thậm chí còn không thích người bấm lỗ ở tai chứ chưa nói đến bấm chỗ nào khác.

Lại còn chuyện bà hút thuốc liên tục trong khách sạn nữa chứ. Người ta đã có quy định cấm hút thuốc, vậy mà bà hút bất cứ lúc nào bà muốn, kể cả trên giường. Có khi đó là lý do tại sao ông nội luôn có mặt nạ dưỡng khí dự trữ trong tất cả các phòng ở Miragnac. Ông nội còn phải cho người đào đường hầm để phòng nhỡ có ngày nào đó bà ngủ quên với một điếu xì gà trên tay làm cả cung điện cháy bùng lên.

Bà cũng ghét cả mèo nữa vì bà cho rằng chúng nhảy lên người bọn trẻ con khi đang ngủ và hút sạch nguyên khí của tụi nhỏ. Bà sẽ nói gì khi nhìn thấy Louie Mập nhỉ? Nó ngủ trên giường với mình suốt ngày. Nếu nó nhảy lên mặt mình thì chắc mình chết mất ngáp luôn. Nó nặng tới 25 pound và 7 ounce cơ mà, đấy là trước khi nó uống Fancy Feast vào buổi sáng rồi đó.

Ha ha, không hiểu bà sẽ làm gì thấy bộ sưu tập nữ thần sinh đẻ bằng gỗ của mẹ.

Mà tại sao bà lại phải đến vào lúc này? Bà sẽ phá hỏng tất cả mọi thứ! Mình sẽ không còn cách nào giữ yên bí mật nếu có bà ở bên.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Thứ Năm, ngày 9 tháng 10

Mình đã biết tại sao rồi.

Bà đang chuẩn bị dạy mình những bài học để trở thành công chúa.

Quá sốc để có thể viết thêm gì vào lúc này. Để sau vậy.

Thứ Sáu, ngày 10 tháng 10

Các bài học làm công chúa.

Giá đây chỉ là một trò đùa. Mình phải đi thẳng từ buổi ôn Đại số đến Plaza để học cách trở thành công chúa với bà.

Nếu thực sự có Chúa thì tại sao chuyện này xảy ra cơ chứ?

Mọi người luôn nói Chúa sẽ không bao giờ dồn bạn vào chân tường. Nhưng quả thực là giờ

mình hết chịu nổi rồi. Thế này là quá sức mình rồi. Mình không thể ngày nào vừa đi học làm công chúa với bà. Mình đang nghiêm túc suy nghĩ về việc bỏ nhà ra đi đây.

Bố nói mình không có sự lựa chọn nào khác. Tối qua, sau khi rời khỏi phòng của bà ở Plaza, mình đến thẳng phòng của bố, xô cửa vào và tuyên bố không thể tiếp tục được nữa. Không đòi nào!!! Chưa ai nói với mình về những bài học về những bài học làm công chúa này cả.

Và bố nói gì? Bố nói chính mình đã ký vào thoả hiệp, vì thế bốn phận của mình là phải học tất cả những cái đó, với tư cách là người thừa kế hợp pháp.

Mình đòi xem lại bản thoả hiệp vì rõ ràng trong đó không hề đề cập gì đến việc phải tới gặp bà hằng ngày sau giờ học để học cách trở thành công chúa.

Nhưng bố không thèm nói chuyện với mình. Bố nói đã muộn rồi và bảo mình nói chuyện này vào lúc khác. Lúc mình đang ngoác ra than thở mếu máo về việc như thế là bất công, vô lý...thì cô phóng viên đài ABC bước vào. Đến phỏng vấn bố sao? Nhưng sao hôm nay cô ta ăn mặc thoáng mát thế nhỉ, bình thường thấy cô hay mặc vest khi đi phỏng vấn cơ mà nhỉ.

Mình sẽ xem xét thật kĩ lại bản thoả hiệp tối nay, vì mình nhớ không có gì nói rằng mình sẽ phải học cách trở thành công chúa.

Và bài học làm công chúa đầu tiên của mình, sau giờ học hôm nay là thế này đây:

Đầu tiên là người gác cửa không cho mình vào (bất ngờ không!). Rồi anh ta nhìn thấy chú Lars cao khoảng 2m, nặng gần 300 pound, ở thất lưng còn thòi ra khẩu súng lục nữa chứ. Lúc trước mình cứ tưởng là dị tật - một cánh tay thứ 3 chẳng hạn – nhưng không dám hỏi vì sợ chú ấy tủi thân. Mình biết cảm giác khi bị mọi người cho là kẻ ỳ ỉ là như thế nào, nên quyết định không đề cập đến chuyện ấy.

Nhưng hoá ra đó chỉ là một khẩu súng. Người gác cổng tỏ ra rất khó chịu và đã gọi người quản lý đến. Cũng may là ông ta nhận ra chú Lars vì dù sao thì chú ấy cũng sống ở căn phòng ngay bên cạnh phòng bố mà.

Sau đó, người quản lý hộ tống mình lên tầng áp mái nơi bà đang ở. Nói sao về cái tầng áp mái này nhỉ: đỉnh cao. Mình nghĩ toilet của cái Plaza này đã đẹp lắm rồi vậy mà nó chẳng là gì so với tầng mái này cả.

Điều đầu tiên tất cả mọi thứ đều màu hồng. Tường hồng, thảm hồng, rèm hồng, đồ nội thất cũng hồng. Hoa hồng ở khắp nơi và những bức chân dung treo trên tường về những cô gái chân cừu má hồng.

Và ngay lúc mình nghĩ đang tưởng chết ngộp trong màu hồng thì bà nội thốt tha đi ra, mặc cả cây tím, từ mũ lụa đến dép đi trong nhà. Trên móng chân còn được đính kim cương giả nữa

chứ.

Thực ra không biết là kim cương giả hay thật, nhưng mình nghĩ là giả.

Bà suốt ngày mặc đồ tím. Lilly bảo những người thích màu tím tính cách rất không bình thường vì họ mắc chứng hoang tưởng tự đại: trước giờ màu tím luôn tượng trưng cho tầng lớp quý tộc, mấy trăm năm về trước nông dân không được phép nhuộm quần áo màu chàm, và vì thế không thể tạo ra màu tím được.

Vì thế, nếu bà có thực sự bị hoang tưởng thì cũng không phải vì bà nghĩ mình quý tộc mà bà thực sự là một quý tộc.

Điều đầu tiên bà nói khi bước xuống lầu là, “Có cái gì viết trên giày cháu thế?”.

Nhưng mình chẳng cần lo bị bắt quả tang quay bài, vì bà còn bận thuyết giáo mình nhiều thứ khác nhau.

“Tại sao cháu lại đi giày thể thao với váy như thế? Cháu không đứng thẳng lên được à? Tóc cháu sao thế? Cháu lại cắn móng tay hả, Amelia? Bà tưởng chúng ta đã đồng ý cháu sẽ bỏ cái tật xấu đó rồi? Cháu ơi, cháu không ngừng lớn được à? Cháu không định cao bằng bố cháu đấy chứ?”.

Tệ hơn nữa là bà dùng tiếng Pháp để thuyết giáo.

Rồi cứ như thế mọi việc chưa đủ tệ hay sao ý, bà hỏi với giọng khàn khàn và đầy mùi xì gà, “Cháu không định hôn chào hỏi ta sao?”.

Tất nhiên là mình phải bước tới cúi xuống hôn bà rồi. Bà thấp hơn mình mấy chục phân mét. Má bà rất mềm và mịn, vì tối nào bà cũng bôi vaseline trước khi đi ngủ mà. Lúc mình định quay ra thì bà kéo giật lại hỏi “Pfuit! Cháu đã quên tất cả những gì ta dạy rồi hả?” và bảo mình hôn lên má còn lại vì đó là cách chào hỏi ở Châu Âu và SoHo.

Dù sao thì mình cũng cúi xuống và hôn lên má kia của bà. Rommel, con chó xù 15 tuổi của bà cứ giương mắt nhìn mình chăm chăm. Cả kích thước và hình dạng của nó đều giống một con kì nhông, chỉ khác là kém thông minh hơn. Nghề chính của nó là lẩn và rũ lông, nó phải mặc một cái áo lông xù. Hôm nay áo của nó cũng màu tím giống váy bà nội. Rommel không để ai chạm vào nó trừ bà nội, nhưng ngay cả lúc bà nựng nó trông vẻ mặt nó như đang bị tra tấn vậy.

Sau màn chào hỏi đó bà bắt đầu hỏi, “Có phải cháu đã khóc oà lên khi bố nói cho cháu biết cháu là công chúa xứ Genovia không? Tại sao lại khóc?”.

Mới nghe có thể thôi đã làm mình thấy mệt toàn thân rồi. Phải ngồi ngay xuống cái ghế hồng trước khi ngã lẩn ra sàn mất.

“Bà ạ”, mình nói bằng tiếng Anh, “Cháu không muốn làm công chúa. Cháu chỉ muốn là mình thôi, chỉ đơn giản là Mia thôi”.

Bà gắt lên. “Đừng gọi ta là bà bằng tiếng Anh. Thế là bất lịch sự đấy. Hãy nói tiếng Pháp khi nói chuyện với ta. Ngồi thẳng lên. Đừng có để tay giữa hai chân như thế. Và cháu không phải là Mia. Cháu là Amelia. Đúng hơn là Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo”.

Mình vội chữa, “Bà quên mất Thermopolis rồi” và bị bà lườm một cái sắc lẹm. Bà quả rất giỏi trong việc này. “Không, ta không quên cái tên Thermopolis”.

Rồi bà ngồi xuống ghế cạnh mình và nói, “Cháu không định nói với ta là cháu không muốn thừa kế ngai vàng đấy chứ?”.

Tự dưng mình thấy mệt quá đi. “Bà cũng biết cháu không có dáng dấp một công chúa mà. Sao lại lãng phí thời gian làm gì?”.

Trông bà có vẻ rất muốn xông ra đập cho mình một nhát, nhưng làm vậy sẽ hỏng tấm thảm hồng mất, nên lại thôi.

Bà nghiêm mặt nói, “Cháu là người thừa kế ngai vàng của Genovia và cháu sẽ thừa ế ngai vàng từ con trai ta khi nó qua đời. Vậy thôi. Không còn cách nào khác đâu”.

Trời ạ.

“Vâng, sao cũng được ạ. Cháu đang có rất nhiều bài tập về nhà. Mấy chuyện công chúa này có lâu không ạ?”.

Bà nhìn mình từ đầu tới chân rồi phán, “Rất lâu. Ta sẵn sàng hy sinh thời gian của mình - thậm chí cả bản thân ta, tất cả vì sự phồn thịnh của đất nước”.

Bà yêu nước ghê.

Rồi mình ngồi đó nhìn bà hồi lâu, bà cũng nhìn lại. Còn Rommel thì nằm dưới thảm quan sát hai bà cháu, chỉ có điều nó làm cái gì cũng chậm, cứ như thể chân nó yếu tới mức không nâng nổi tấm thân nặng 2 pound kia. Cuối cùng bà là người phá tan bầu không khí nhòe nhoẹt trước. “Chúng ta sẽ bắt đầu vào ngày mai. Hãy từ trường tới thẳng đây”.

“Cháu không thể đến thẳng đây được vì cháu bị trượt môn Đại số và cháu phải đến lớp ôn tập sau giờ học”.

“Thế thì sau đó. Đừng có lãng phí thời gian nữa. Hãy nộp cho ta danh sách tên 10 người phụ nữ cháu ngưỡng mộ nhất trên thế giới và nêu rõ lý do tại sao. Thế thôi!”.

Mình há hốc mồm. Bài tập về nhà á? Có bài tập về nhà nữa sao? Không ai nói gì về bài tập về nhà cả!

“Ngậm miệng lại”, bà quát. “Con gái con lú há hốc mồm ra như thế là bất lịch sự đấy”.

Mình ngậm ngay miệng lại, nhưng...bài tập về nhà á?

“Ngày mai nhớ đi tất da chân đó. Đừng có mặc quần tất và đi tất ngắn nữa. Cháu lớn rồi, không còn phù hợp với quần tất và tất ngắn nữa. Hãy đi giày dành cho học sinh chứ không phải mấy đôi giày vải đầy đất như thế này. Cháu còn phải làm lại tóc, thoa son và sơn móng tay - nếu còn chút móng tay nào”. Nói dứt lời bà đứng bật dậy mà không cần vịn vào tay ghế. Ở cái tuổi của bà thế là quá khỏe rồi. “Bây giờ ta phải sửa soạn để ăn tối với Shah đây. Tạm biệt cháu”.

Mình cứ ngồi đơ ra đó. Bà có bị làm sao không vậy? Bà đúng là không được bình thường rồi. Không hiểu bà có nhận thức được là đang bắt mình làm gì không nữa?

Trời ạ! Lại còn bài tập về nhà nữa chứ! Không ai nói với mình sẽ có bài tập về nhà cả.

Thế vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Đi tất da chân tới trường là sao? Chỉ có mấy đứa như Lana và đám sinh viên năm cuối mới đi thôi. Rặt một lũ phô trương và hợm hĩnh. Chả có đứa bạn nào của mình đi tất da chân cả.

Còn nữa, chả có đứa bạn nào của mình lại tô son hay đánh móng tay và làm tóc cả. Ít ra là không phải lúc đi học.

Nhưng mình còn có sự lựa chọn nào khác chứ? Mình sợ cái mắt xăm đen ngòm của bà lắm, không thể không làm theo những gì bà nói.

Phải mượn tất da chân của mẹ thôi. Mẹ chỉ dùng nó khi đi dự triển lãm hoặc hò hẹn với thầy Gianini. Mình nhét vào trong cặp mang theo đến trường. Mà mình có còn móng tay đâu mà sơn với chẳng sửa. Mình cũng mượn luôn cả thỏi son của mẹ. Tối qua mình có xẹt thử ít keo vậy mà sáng nay đã có tác dụng ngay tức thì. Lúc trông thấy mình, Lilly đã quay sang hỏi chú Lars: “Chú đón nhầm cô gái vùng New Jersey này ở đâu thế?”.

Vậy là tóc mình chắc đã xù tung lên như mấy cô nàng New Jersey tới Manhattan để ăn bữa tối lãng mạn với người yêu tại nhà hàng Little Italy.

Sau buổi ôn tập với thầy G, mình vào phòng thay đồ đi tất da chân, tô son, và cố xỏ chân vào đôi giày nhỏ xíu làm ngón chân mình đau ời là đau. Trông mình trong gương cũng không đến nỗi nào. Chắc bà không còn gì phải phàn nàn nữa.

Mình cũng thông minh đó chứ, mọi người về hết rồi mới đi thay đồ. Hôm nay là thứ sáu rồi, ai

mà muốn ở lại trường vào thứ sáu chứ?

Nhưng mình quên bém mất câu lạc bộ tin học.

Thực ra là chẳng ai nhớ có sự tồn tại của câu lạc bộ tin học, kể cả các thành viên của CLB. Họ không hề có bạn, ngoài các thành viên trong CLB, họ chẳng bao giờ hẹn hò thì phải. Được mỗi cái là không ai trong trường Albert Einstein thông minh bằng họ.

Lúc đi ra khỏi phòng thay đồ mình đâm sầm anh giai Michael. Anh ấy là vật báu của câu lạc bộ tin học. Anh ấy đủ thông minh để làm chủ tịch câu lạc bộ, nhưng đã từ chối, vì theo anh ấy mọi tước vị chỉ là hư danh.

“Chúa ơi, Thermopolis”, anh ấy thét lên kinh ngạc, còn mình thì bò lổm ngổm nhặt mấy món đồ đang rơi vãi tứ tung, “có chuyện gì xảy ra với em vậy?”.

Cứ tưởng anh ấy ngạc nhiên vì mình ở lại trường muộn thế nên mình vội phân bua, “Anh biết rồi đấy, ngày nào em cũng phải gặp thầy Gianini sau giờ học vì em đang trượt môn Đại...”.

“Anh biết rồi”. Michael đưa cho mình thở son, “Ý anh là mấy thứ đồ trang điểm này là thế nào kìa?”.

Mình giật lấy thở son rồi bảo: “Chẳng có gì cả. Anh đừng kể cho Lilly đấy”.

“Đừng nói cho Lilly cái gì cơ?”. Mình đứng phắt dậy và anh Michael nhìn thấy tất da chân:

“Chúa ơi, Thermopolis. Em định đi đâu thế?”.

“Em chẳng đi đâu cả”. Sao mình cứ phải nói dối suốt thế không biết? Sao anh ấy không đi đi cho rồi. Còn chưa kể đám bạn quái dị của anh ấy đang đứng yên như tượng, nhìn mình chằm chằm như thể mình là một loại ảnh điểm mới vậy. Thật khó chịu!

“Chẳng có ai không đi đâu mà lại ăn mặc như thế cả”. Michael chuyển cái máy tính xách tay sang tay kia, rồi làm vẻ mặt trông rất buồn cười, “Thermopolis, em có hẹn à?”.

“Cái gì? Không, em đâu có hẹn hò gì!” – Chính mình còn choáng váng trước câu hỏi của Michael. Hẹn hò á? Mình á? Lấy đâu ra. “Em phải đi gặp bà nội”.

Michael trông không có vẻ gì là tin lời mình nói: “Thế em có thường tô son và đi tất da chân khi gặp bà không?”.

Mình nghe thấy tiếng ho đằng hắng và nhìn xuống sảnh. Chú Lars đang đứng cạnh cửa đợi mình.

Mình có thể đứng đó giải thích cho anh ấy hiểu rằng mình sẽ tiêu nếu không trang điểm và đi tất da chân khi đến gặp bà. Nhưng chắc gì anh ấy đã tin. Thế nên mình nói: “Nhớ đấy, anh nhớ

đừng kể cho Lilly đó!”.

Rồi mình chạy đi luôn.

Mình chết chắc rồi. Không đời nào Michael lại không kể cho cô em gái vụ nhìn thấy mình đi ra từ phòng thay đồ sau giờ học, lại còn tô môi son và đi tất da chân nữa chứ.

Bà cũng thật quá đáng. Sao bà nỡ nói màu son đỏ làm mình trông giống một poulet cơ chứ? Lúc đó mình cứ tưởng từ đó có nghĩa là con gà, nhưng giờ về tra từ điển Anh-Pháp mới biết từ đó có nghĩa là ca-ve. Bà nội mình gọi mình là ca-ve !

Chúa ơi, sao bà mình không giống bao người bà khác trên thế giới này? Sao bà mình không hiền từ phúc hậu như những người bà khác, hàng ngày chăm sóc và nướng bánh cho đứa cháu quý báu của mình. Chắc thế giới này chỉ có duy nhất bà mình là vừa xăm mắt vừa gọi cháu mình là ca-ve!

Kể đến bà chê đôi tất da chân của mình không đúng màu. Sao lại không đúng màu cơ chứ, đó là màu da chân mà? Rồi bà bắt mình tập đứng lên ngồi xuống sao cho không để lộ quần con trong suốt 2 tiếng đồng hồ!

Mình đang nghĩ về chuyện sẽ gọi điện đến Tổ chức ân xá Quốc tế. Bà làm như thế này chẳng khác nào là đang tra tấn con người.

Và khi mình đưa cho bà bài luận về 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất, bà chỉ liếc qua rồi xé toạc không thương tiếc.

Mình gào ầm lên hỏi tại sao bà lại làm thế, và bà đứng đĩnh nói: “Đây không thể gọi là những người đáng để cháu ngưỡng mộ. Cháu nên ngưỡng mộ những người thực sự mới phải”.

Mình hỏi bà định nghĩa thế nào mới là phụ nữ thực sự, vì tất cả những người trong danh sách của mình là có thực mà. Dù Maddona có phẫu thuật thẩm mỹ vài chỗ, nhưng vẫn là phụ nữ còn gì nữa.

Theo bà nội thì phụ nữ thực sự phải là những người như công nương Grace Kelly và bà hoàng thời trang Coco Chanel. Mình chỉ cho bà thấy công nương Diana trong danh sách của mình, và biết bà nói gì không? Bà nói công nương Diana là “kẻ ngoại tộc”.

Sau khi luyện tập đứng lên ngồi xuống thêm một giờ đồng hồ nữa, bà nói bà phải đi tắm để tối còn tiếp phở thủ tướng và kêu mình tới khách sạn trước 10 giờ sáng.

“Bà ơi ngày mai là thứ bảy mà” – mình hốt hoảng nói.

“Ta biết”.

“Nhưng thứ bảy là ngày cháu giúp bạn cháu quay phim chương trình TV của cậu ấy”.

Và thế là bạn quay ra hỏi mình cái gì quan trọng hơn, chương trình TV của Lilly hay hạnh phúc của người dân Genovia, khoảng 50.000 người cả thảy.

Rõ ràng 50.000 người quan trọng hơn một tập phim “Lilly chỉ nói lên sự thật”. Thế nhưng làm sao giải thích cho Lilly hiểu là mình không thể đến cầm máy quay lúc cậu ấy tranh cãi với ông bà Ho, chủ cửa hàng bán bánh Ho đối diện với trường Albert Einstein, về những chính sách bán hàng không công bằng của họ. Lilly phát hiện ra ông bà Ho giảm giá rất nhiều cho học sinh châu Á đến học ở trường Albert Einstein, nhưng lại chẳng giảm tí nào cho học sinh da trắng, da đen, gốc Latin và Ả Rập. Lilly tình cờ phát hiện ra trong một lần đi mua bánh kem sau giờ thể dục. Ling Su cũng mua y như vậy nhưng bà Ho lại bán cho Lilly đắt hơn những 5 cent.

Và khi Lilly kêu ca thì bà Ho giả vờ không nói được tiếng Anh, dù bà ấy chắc chắn phải nói được một ít, vì nếu không thì tại sao cái TV sau quầy lúc nào cũng bật chương trình của Thẩm phán Judy?

Lilly quyết định sẽ quay phim cửa hàng nhà Ho để thu thập chứng cứ về sự phân biệt đối xử và những ưu ái của họ dành cho học sinh châu Á. Cậu ấy đang tìm mọi cách kêu gọi học sinh trong trường tẩy chay cửa hàng nhà Ho.

Vấn đề là mình cũng cho rằng Lilly đang quan trọng hoá quá mức về 5 cent đó. Nhưng theo Lilly thì đó là nguyên tắc sống, và có thể nếu người ta chịu qua trọng hoá việc bọn phát-xít đập phá các cửa hàng của người Do Thái trong cuộc thảm sát Kristallnacht thì đã không có kết cục nhiều người bị ném vào lò thiêu người như thế.

Mình cũng chẳng biết nữa. Nhà Ho cũng đâu phải là phát-xít. Bằng chứng là họ chăm sóc và thương yêu lũ mèo con thực sự đó chứ.

Cho nên mình cũng không cảm thấy tiếc cho lắm khi không đến quay phim ngày mai cho Lilly được.

Nhưng mà tiếc cái danh sách 10 người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất mà mình tốn bao calo để hoàn thành. Mình thấy hay đấy chứ. Khi về nhà, mình in ngay thêm một bản nữa. Cũng chẳng để làm gì, chỉ là in ra cho bố tức vì bà đã làm cho nó tan thành trăm mảnh thôi. Phải lưu một bản kẹp trong này mới được.

Mình đã xem đi xem lại bản copy thoả hiệp của Renaldo-Thermopolis nhưng không hề thấy có câu nào nói về chuyện học làm công chúa cả. Phải làm cho rõ chuyện này mới được. Cả tối mình nhắn tin cho bố mà không thấy hồi âm. Bố đang ở đâu cơ chứ?

Lilly cũng không có ở nhà. Chị giúp việc Maya nói nhà Moscovitz đã đến nhà hàng Great Shanghai ăn tối để cả gia đình có thể hiểu nhau hơn.

Mình ước Lilly về thật nhanh và gọi điện cho mình. Mình không muốn Lilly nghĩ mình phản đối gì vụ cửa hàng nhà Ho. Mình chỉ muốn cho cậu ấy biết mình không đến được vì phải đến chỗ bà cả ngày.

Sao mình ghét cuộc sống của mình thế không biết.

Mười người phụ nữ mình ngưỡng mộ nhất trên cả thế giới

Được viết bởi Mia Thermopolis

Madonna. Madonna Ciccone đã tạo ra một cuộc cách mạng trong thế giới thời trang với sự phá cách trong phong cách, đôi khi đã xúc phạm tới những người hơi cổ hủ - ví dụ như những đôi khuyên tai giả kim cương hình thánh giá của cô đã khiến nhiều giáo hội cấm bán CD của cô. Hoặc như hãng giải khát Pepsi đã rất khó chịu khi thấy cô ấy nhảy trước những cây thánh giá đang bốc cháy. Chính vì không biết sợ cái gì nên Madonna đã trở thành một trong những người phụ nữ trong làng giải trí giàu nhất thế giới, tạo tiền đề cho các nữ ca sỹ khác noi theo, chỉ ra cho họ thấy họ có thể vừa quyến rũ trên sàn diễn lại vừa tinh quái sau sàn diễn.

Công nương Diana. Dù không còn nữa nhưng công nương Diana là một trong những người phụ nữ tôi ngưỡng mộ nhất mọi thời đại. Cô ấy cũng đã tạo nên một cuộc cách mạng trong giới thời trang bằng việc từ chối đội những chiếc mũ xấu xí mà mẹ chồng cô bắt phải đội, thay vào đó là những chiếc mũ thời trang hiệu Halston và Bill Blass. Cô ấy cũng đến thăm rất nhiều người bệnh dù không ai bắt cô phải làm vậy cả. Cái đêm công nương Diana chết, tôi đã rút phích cắm TV và thề không bao giờ xem TV nữa vì chính giới truyền thông đã giết chết cô. Nhưng tôi đã hối hận ngay sáng hôm sau, khi không xem được bộ phim hoạt hình Nhật trên kênh Sci-Fi vì lúc rút phích cắm TV ra đã làm ảnh hưởng đến dây cáp.

Hillary Rodham Clinton. Hillary Rodham Clinton đã ý thức được rất rõ ràng cái mắt cá chân to đùng của bà không phù hợp với hình ảnh nghiêm túc của một chính trị gia, và bắt đầu mặc quần dài. Và dù cho mọi người liên tục nói những điều không hay về bà khi không chịu rời bỏ ông chồng có tính trăng hoa thì bà vẫn vờ như không thấy và tiếp tục điều hành đất nước đúng như tính cách của bà. Đó là tác phong của một tổng thống.

Picabo Street. Cô đã dành tất cả các huy chương vàng trong môn trượt tuyết nhờ tập luyện như điên và không bao giờ nản chí, kể cả khi cô đâm phải hàng rào bảo vệ hay bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa cô ấy còn tự chọn cho mình một cái tên. Siêu thật!

Leola Mae Harmon. Tôi đã xem một bộ phim của cô ấy trên kênh Lifetime. Leola là một y tá phục vụ trong không quân nhưng bị tai nạn và phần mặt phía dưới của cô bị huỷ hoại hoàn toàn. Armand Assante trong vai bác sỹ chỉnh hình đã làm phẫu thuật lại cho cô. Leola phải chịu đựng hàng giờ đau đớn để tái tạo lại khuôn mặt, trong khi đó chồng cô đã bỏ đi vì lúc đó trông cô thật kinh khủng, mất đi toàn bộ phần môi và miệng (có khi vì thế mà phim mới có tên Tại

sao lại là tôi?). Armand Assante nói sẽ tạo cho cô một đôi môi mới, và đến cuối phim họ kết hôn với nhau. Hoá ra bộ phim này dựa theo một câu chuyện có thật.

Joan of Arc. Joan of Arc hay Jeane d'Arc theo tiếng Pháp, sống vào thế kỉ 12. Một ngày nọ cô ấy nghe thấy tiếng một thiên thần bảo hãy đứng lên cầm vũ khí giúp quân đội Pháp đánh bại người Anh. Khi đó cô ấy mới bằng tuổi tôi bây giờ và Joan đã cắt tóc, mặc áo giáp, như nhân vật Mulan trong phim của Disney vậy, rồi dẫn dắt quân đội Pháp giành chiến thắng trên nhiều mặt trận. Nhưng rồi chính phủ Pháp nhận thấy rằng sức ảnh hưởng của Joan quá lớn nên đã vu cho cô là phù thủy và thiêu cháy trên giàn thiêu. Lilly thì cho rằng Joan mắc bệnh tâm thần phân liệt, nhưng tôi lại nghĩ khác. Chưa có đứa tâm thần phân liệt nào trong trường tôi lại nghe thấy giọng nói bảo tội nó làm những việc oai hùng như kiểu cầm quân đi đánh giặc như vậy cả. Ví dụ như Brandon Hertenbaum chẳng hạn, nó chỉ nghe thấy tiếng nói bảo nó hãy dùng thước kẻ khắc chữ Satan lên cửa phòng vệ sinh nam mà thôi.

Christy. Christy không phải là người thật. Đó chỉ là một nhân vật trong cuốn sách yêu thích nhất của tôi có tên là Christy do Catherine Marshall viết. Christy là một cô giáo trẻ dạy học trong thị trấn Smockey Mountain sống vào đầu thế kỷ trước. Cô luôn tin rằng có thể tạo ra được cái gì khác biệt cho những người dân nơi đây. Có rất nhiều chàng trai yêu cô say đắm nhưng cô chỉ có một lòng kính Chúa và chăm sóc cho những người bị thương hàn. Đại loại là như thế. Nhưng tôi chẳng dám nói với ai, đặc biệt là Lilly, rằng đây là quyển sách yêu thích nhất của tôi vì tình tiết câu chuyện rất nhẹ nhàng và mang đầy màu sắc tôn giáo, không hề có những tên giết người hàng loạt hay là người ngoài hành tinh trong đó.

Một nữ cảnh sát tôi từng gặp, đã viết vé phạt một tay tài xế xe tải vì tội dám bóp còi trêu chọc một phụ nữ mặc váy ngắn khi đi sang đường. Cô cảnh sát nói đó là khu vực cấm bóp còi và tay tài xế kia gân cổ lên cãi. Ngay lập tức cô ấy viết thêm một vé phạt nữa, ịn thẳng vào cửa kính tên kia vì tội to tiếng với cảnh sát.

Lilly Moscovitz. Lilly Moscovitz chưa phải là một phụ nữ thực sự, nhưng cậu ấy là người mà tôi ngưỡng mộ nhất. Cậu ấy vô cùng thông minh, nhưng không giống như nhiều người thông minh khác, cậu ấy không bao giờ tỏ vẻ hơn người. Cậu ấy luôn nghĩ ra những trò thú vị. Ví dụ như tới Hiệp hội Barnes & Noble và bí mật quay lại cảnh tôi hỏi Tiến sỹ Laura, người đang có buổi ký tặng sách ở đó, rằng tại sao bà ấy hiểu biết nhiều đến thế mà kết cục vẫn phải ly dị chồng. Sau đó chiếu đoạn băng trên lên chương trình truyền hình của Lilly, chiếu luôn cả cảnh hai chúng tôi bị tổng cổ ra ngoài và bị cấm lai vãng tới Hiệp hội Barnes & Noble ra sao...Lilly là bạn thân nhất của tôi, và tôi kể cho cậu ấy nghe mọi chuyện, trừ việc tôi là một công chúa, vì tôi nghĩ cậu ấy sẽ không thông cảm cho tôi.

Helen Thermopolis. Helen Thermopolis, ngoài việc là mẹ tôi ra, thì đây là một nghệ sỹ rất có tài. Mới đây bà đã được tờ Art in America đưa vào danh sách những họa sỹ quan trọng nhất của thiên niên kỷ mới. Bức tranh “Chân dung người phụ nữ chờ lấy hoá đơn tại Grand Union” đã giành được giải thưởng lớn trong nước và bán được 140.000\$. Tuy nhiên mẹ chỉ giữ được một phần, còn lại 50% đổ vào phòng tranh và 50% của số còn lại thì phải nộp thuế. Thật không

công bằng chút nào cả! Mặc dù là một nghệ sỹ lớn như vậy nhưng mẹ luôn dành thời gian cho tôi. Tôi cũng rất tôn trọng mẹ vì mẹ là người sống rất có nguyên tắc: mẹ nói không bao giờ áp đặt ý thích và suy nghĩ của mình cho người khác và cũng mong người khác sẽ làm như vậy với mẹ.

Một bản tường trình hay và thuyết phục như vậy mà bà nữ lònggg nào xé rách không thương tiếc. Đảm bảo ai đọc bài viết này của mình cũng phải ngã mũ thán phục và đọc lại từ trang thứ nhất.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 9 giờ sáng

Vậy là mình đã đúng. Lilly thực sự nghĩ rằng việc mình không tham gia buổi ghi âm hôm nay là do mình phản đối việc kêu gọi tẩy chay nhà Ho.

Mình đã nói với cậu ấy rằng không phải như vậy và rằng mình phải đến chỗ bà cả ngày hôm nay. Thật trớ trêu, cậu ấy không tin. Lần duy nhất mình nói sự thật và cậu ấy không tin! Lilly nói nếu quả thực mình muốn trốn vụ đến gặp bà thì chắc chắn mình sẽ làm được. Nhưng vì mình sống quá phụ thuộc nên không dám nói không với bất cứ ai. Rõ ràng mình đã nói không với cậu ấy đó thôi. Nhưng câu nói đó của mình chỉ càng làm Lilly nổi điên thêm mà thôi. Mình không thể từ chối bà nội vì bà đã 65 tuổi và bà không còn sống được lâu nữa. Trời ạ, thế giới này không còn tí công bằng nào hay sao vậy???

Hơn nữa, mình cũng cần làm Lilly hiểu cho thủng một điều: không thể hiểu bà mình là người như thế nào, và không ai được phép nói không với bà.

Và Lilly đã phản ứng gay gắt lại: “Đúng vậy, mình không biết tí gì về bà cậu cả, Mia ạ? Cậu không thấy tò mò sao khi cậu biết mọi thứ về ông ba mình”. – Nhà Moscovitz thường mời mình đến dùng bữa tối vào các ngày lễ hàng năm của người Do Thái – “còn mình chưa bao giờ được gặp ông bà của cậu”.

Ông bà ngoại của mình là nông dân 100% và sống ở một nơi gọi là Versailles, ở tận bang Indiana. Họ sợ phải tới New York vì có quá nhiều người nước ngoài ở đây. Nói chung là bất cứ cái gì không phải Mỹ 100% đều làm họ sợ. Đó cũng chính là một trong những lý do mẹ mình đã bỏ nhà đi khi mới 18 tuổi và chỉ quay lại đó có 2 lần cùng với mình. Versailles nhỏ xíu xiu, nhỏ đến nỗi trên cánh cửa của ngân hàng trong trấn có tấm biển đề “Nếu ngân hàng đóng cửa, hãy đút tiền qua khe cửa”. Thật đó! Mình đã chụp ảnh lại và mang về mọi người xem, vì nếu chỉ nói không chắc sẽ chẳng ai tin. Tấm ảnh đó vẫn đang treo trên tủ lạnh nhà mình.

Nói chung thì ông bà ngoại Thermopolis hầu như không bước chân ra khỏi Indiana.

Mình cũng không thể giới thiệu Lilly với bà nội Renaldo vì bà chẳng có tí tẹo say mê gì với trẻ con. Và bây giờ thì càng không thể giới thiệu cậu ấy với bà vì Lilly sẽ phát hiện ra mình là công chúa của Genovia mất, rồi cậu ấy sẽ làm loạn lên mất. Cậu ấy sẽ đòi phỏng vấn mình hay làm một cái gì đó cho chương trình TV của cậu ta. Và đó là điều mình sợ nhất: tên tuổi và hình ảnh của mình xuất hiện nhan nhản trên kênh truyền hình của Manhattan.

Vì thế mà mình đã cố giải thích với Lilly vì sao phải qua gặp bà nội sao cho nghe lọt tai nhất, tất nhiên là không đả động gì đến chuyện công chúa rồi. Cái cách cậu ấy thở hồng hộc qua điện thoại cũng biết cậu ấy đang rất giận. Lilly chỉ nói gọn lỏn một câu, “Vậy thì tối nay qua chỗ mình để giúp mình biên tập” và đập máy cái bụp.

Ít ra thì anh Michael đã không nói với cậu ấy về chuyện son và tất da chân. Mấy cái đó chắc sẽ làm Lilly nổi điên thật, và cậu ấy sẽ không đời nào chịu tin vào câu chuyện mình phải đến nhà bà nội trong trang phục như vậy.

Khoảng 9 giờ 30 thì mình chuẩn bị đến chỗ bà. Bà đã nói trước là hôm nay mình không phải đánh son hay đi tất da chân nữa, cứ mặc cái gì mình thích. Vì thế mình mặc quần yếm. Mình biết bà rất ghét nó, nhưng kệ, ai bảo bà nói thích mặc gì thì mặc. Hee hee hee.

Úi, phải xuống xe thôi. Đến nơi rồi.

Chiều thứ Bảy

Mình không bao giờ có thể đến trường nữa. Mình không bao giờ có thể đi đâu được nữa. Mình sẽ không bao giờ dời cái gác xép nàu nữa, không bao giờ.

Không thể tin được những gì bà đã làm với mình. Càng không thể tin là bố đã để cho bà làm điều này với mình.

Bố sẽ phải trả giá. Bố thực sự sẽ phải trả giá cho điều này và một cái giá rất đắt. Vừa về đến nhà mẹ lại còn trêu mái tóc mới của mình nữa chứ, thật chẳng buồn cười chút nào cả. Mình chạy ngay đến chỗ bố và nói bố phải trả giá cho chuyện này, một cái giá rất đắt đấy.

Ai nói là mình sợ phải đối đầu nào?

Bố thì tìm mọi cách làm mình hạ hỏa: “Ý con là sao, Mia, bố nghĩ con trông xinh đấy chứ. Đừng nghe mẹ con, mẹ thì biết cái gì? Bố thích mái tóc mới của con đấy. Nó thực sự rất...ngắn.

Tình hình là vậy, sáng nay vừa tới nơi thì bà kéo tay mình nói “On y va” - tiếng Anh có nghĩa là “Đi thôi”.

“Đi đâu ạ?” mình ngây ngô hỏi (nói đến mới nhớ ra sáng nay sao mình ngây thơ thế không biết).

“Tới nhà Paolo”, bà nói. Mình cứ nghĩ sẽ đi gặp một người bạn của bà để dùng bữa hay mua sắm gì. Mừng hóm, một chuyến đi thực tế cơ đấy! Học làm công chúa kiểu này cũng không đến nỗi quá tệ.

Nhưng khi tới nơi mới biết cái gọi là “nhà Paolo” không hẳn là một cái nhà. Không biết tả ra sao nữa. Mới nhìn trông hơi giống một bệnh viện sang trọng lấp toàn cửa kính mời với những bát hoa kiểu Nhật Bản. Nhưng khi vào đến bên trong thì chỉ thấy toàn những người trẻ tuổi gầy nhẳng, mặc đồ đen xì chạy lăng xăng khắp nơi. Ai cũng mừng rỡ khi nhìn thấy bà, khúm núm mời mọi người vào căn phòng nhĩ kê toàn đi-văng và tạp chí thời trang. Lúc đó mình nghĩ ngay đến việc bà có hẹn phẫu thuật thẩm mỹ. Mặc dù mình không ủng hộ chuyện phẫu thuật thẩm mỹ cho lắm, nhưng mà kệ, ít ra thì bà sẽ không kè kè bên mình một thời gian.

Mình không thể sai lầm hơn được nữa! Paolo không phải là bác sỹ thẩm mỹ. Mình nghi ngờ anh ta có khi còn học không hết phổ thông í chứ. Paolo là chuyên gia tạo mẫu! Dạng chuyên gia tư vấn cách ăn mặc, đầu tóc cho người nổi tiếng đó mà. Công việc của anh ra là túm những đứa lạc mốt và cổ hủ như mình rồi biến họ trở thành những người sành điệu. Và bà đã chọn Paolo để “tân trang” lại mình! Sao lại là mình cơ chứ??? Việc mình không có ngực tẹt đến thế sao, bà có cần nói toạc ra cho anh ta biết như vậy không?

Không hiểu Paolo là cái tên ở đâu ra nữa? Đây là nước Mỹ mà, đáng ra phải đổi thành Paul hay gì gì khác chứ!!!

Mình muốn hét vào mặt anh ra như thế, nhưng đâu dám đâu. Xét cho cùng thì việc bà lôi mình đến đây không phải do lỗi của Paolo. Anh ta cũng cho mình biết là mặc dù rất bận, nhưng phải cố gắng lắm mới thu xếp được lịch cho mình hôm nay, vì bà gọi điện nói đây là trường hợp cực kỳ khẩn cấp.

Trời ạ, xấu hổ chết đi được. Mình là một trường hợp khẩn cấp về thời trang!

Lúc đó mình giận bà khủng khiếp nhưng không thể hét lên với bà ngay trước mặt Paolo được. Bà cũng thừa biết điều đó, chỉ ung dung ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế nhưng, vuốt ve con Rommel. Bà thậm chí còn dạy con chó xấu xí đó ngồi như một quý bà thưởng thức tách trà ai đó đã chuẩn bị sẵn và đọc tạp chí cứ như thật.

Trong khi đó cha Paolo ổng ẹo nhón từng lọn tóc của mình lên, làm bộ kêu ca, “Phải cắt. Cắt hết”.

Mái tóc của mình theo đi mà đi tong gần như toàn bộ, chỉ còn lơ thơ vài sợi phía sau gáy thì phải.

Không còn một con nhóc với mái tóc màu nước rửa chén nữa mà thay vào đó là một đũa tóc vàng hoe như bao người khác.

Chuyện đầu đã hết, kể đến là những chiếc móng tay của mình. Lần đầu tiên trong đời mình có móng tay. Đồ giả hết nhưng trông cứ như thật vậy. Mình đã cố bóc thử một chiếc ra nhưng ĐAU KHỦNG KHIẾP. Chẳng hiểu họ dùng loại keo gì mà dính khiếp thế không biết.

Bản thân mình cũng băn khoăn tự hỏi, nếu thực sự mình không muốn mái tóc bị cắt trụi lơ và dán những cái móng giả lên mấy cái móng thật bị cắn nham nhở kia thì liệu mình có chịu ngồi yên để họ làm tất cả những điều đó không.

Mình vẫn luôn tránh né những cuộc đối đầu. Vì thế mình sẽ không dám đặt mạnh cốc nước chanh xuống bàn và hét keeb rằng: “Mấy người dừng ngay mấy trò vớ vẩn này đi, ngay lập tức!”. À, đúng rồi, ở đây mình được uống nước chanh miễn phí. Trong khi đó ở cái tiệm cắt tóc “Nhà tạo mẫu tóc quốc tế” trên đường số 6 của mẹ thì đến một cốc nước cũng chẳng có, nhưng được cái cắt tóc và sấy gọi chỉ tốn có 9,99 ddoola.

Và khi tất cả những con người xinh đẹp, ăn mặc thời trang đó nói với bạn rằng bạn xinh xắn biết bao với kiểu đầu này và rằng trang điểm như vậy sẽ làm tôn gò má bạn lên...thì bạn sẽ lập tức quên khuấy đi mất mình là một người ủng hộ sự bình đẳng giới, một nhà môi trường học không bao giờ tin vào mấy cái chuyện trang điểm, sử dụng những hóa chất có thể có hại cho Trái Đất. Thực ra mình không muốn làm ai bị tổn thương cả.

Mình liên tục an ủi bản thân là bà làm điều này chỉ vì bà yêu quý mình, muốn tốt cho mình. Mặc dù có khi bà cũng chẳng yêu thương gì mình nhiều đến thế đâu, cũng chỉ như tình cảm của mình dành cho bà thôi. Nhưng mà kệ, cứ cho là thế đi.

Sau khi từ cửa hàng của Paolo ra bà đưa mình tới hiệu Bergdorf Goodman mua 4 đôi giày đắt ngang với số tiền bỏ ra để lấy chiếc tất mắc trong ruột Louie Mập lần trước. Còn đồng quần áo bà mua mình sẽ không bao giờ động tới là cái chắc. Mình thậm chí đã nói thẳng với bà điều đó. Vậy mà bà chỉ phẩy tay coi như mình đang nói chuyện tầm phào.

Mình sẽ không chịu thế đâu. Có còn milimet nào trên người mình chưa bị đụng tới không chứ. Hết cặp, cắt, giũa, sơn, lột, sấy rồi dưỡng. Thậm chí còn có thêm một bộ móng tay nữa chứ.

Mình chẳng thấy vui tẹo nào cả nhưng bà thì thấy rất hài lòng với vẻ bề ngoài mới này của mình. Không còn tí dấu vết nào của Mia Thermopolis. Mia Thermopolis không bao giờ có móng tay. Mia Thermopolis không bao giờ có những lọn tóc vàng. Mia Thermopolis không bao giờ trang điểm hay đi giày Gucci, mặc váy Channel, áo lót Christian Dior (mặc dù họ không có cỡ 32A của mình). Đến mình còn chẳng nhận ra mình nữa. Nhưng có một điều chắc chắn: mình không còn là Mia Thermopolis nữa.

Bà đang biến mình thành một người khác.

Và giờ đây mình quay ra bắt đền bố, ai bảo để bà biến mình thành cái tấm bông di động với cái đầu mới vàng hoe.

“Đầu tiên bà bắt con làm bài tập. Sau đó lại xé bài tập của con. Kế đến là học ngồi. Rồi còn cho người nhuộm tóc của con, cắt gần hết mái tóc của con, dán chặt mấy cái thứ này vào móng tay của con, bắt con phải đi những đôi giày và mặc những bộ quần áo đắt tiền trên người. Trông con chẳng khác nào nhân vật Vicky trong bộ phim truyền hình Love boat từ những năm 1970 vậy”.

Bố, con xin lỗi, nhưng con không muốn trở thành Vicky, mà con cũng sẽ chẳng bao giờ trở thành Vicky được dù bà có tân trang lại con như thế nào đi nữa. Con không thể đột nhiên trở thành học sinh giỏi của trường, hay là đội trưởng đội cổ vũ với những mối tình lãng mạn trên biển. Đây là Vicky. Không phải là con!”.

Đúng lúc đó mẹ bước ra từ phòng ngủ, sửa sang lại cái váy mới kiểu Tây Ban Nha hở vai. Mái tóc dài buông xõa xuống vai, trông mẹ thật tuyệt. Bố cũng đã phải ngoái nhìn.

“Mia”, mẹ vừa đeo hoa tai vừa nói: “Không ai bắt con trở thành Vicky cả”.

“Bà thì có đấy ạ!”.

“Bà chỉ đang cố gắng chuẩn bị cho con thôi, Mia ạ”.

“Chuẩn bị cho cái gì ạ? Mẹ cũng biết là con không thể đến trường với bộ dạng thế này mà” – mình gào ầm lên.

“Tại sao không?”.

Ôi trời ơi. Tại sao lại là mình cơ chứ?

“Vì”, mình nói bằng giọng kiên nhẫn nhất có thể, “con không muốn bất cứ ai ở trường phát hiện ra con là công chúa của Genovia!”.

Mẹ lắc đầu nói: “Mia cưng của mẹ, rồi một lúc nào đấy họ cũng sẽ biết thôi”.

Làm sao họ biết được. Mình nghĩ hết rồi: này nhé, mình sẽ chỉ là công chúa khi ở Genovia thôi, khả năng ai đó biết mình trong trường sẽ tới Genovia là gần như không có, vì thế bí mật này sẽ được giữ kín và mình sẽ không bị gán cho là kẻ lập dị giống như Tina Hakim Baba ngày ngày cưỡi limo đến trường với tài xế riêng và vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24.

Nghe vậy mẹ chỉ cười nói: “Nếu tin này lên báo thì sao?”.

“Tại sao phải lên báo ạ?”.

Mẹ nhìn bố. Bố quay mặt đi và nhấp một ngụm rượu.

Việc bố làm sau đó khiến cả hai mẹ con kinh ngạc. Đặt cốc rượu xuống, bố rút chiếc ví hiệu Prada ra khỏi túi quần và hỏi, “Bao nhiêu nào?”.

“Anh Phillipe”, mẹ vừa nhìn mình vừa nói.

“Anh hỏi nghiêm túc đó, Helen. Bos thấy thỏa thuận của chúng ra chẳng đưa đi đến đâu cả. Giải pháp duy nhất trong những vấn đề như thế này chỉ là tiền. Vậy bố phải trả con bao nhiêu để con chịu mặc cho bà biến con thành công chúa hả Mia?”.

“Đó là điều bà đang làm sao bố?” – mình bắt đầu gào to hơn – “vì nếu thực sự bà đang muốn biến con thành công chúa theo cách đó thì bà đã làm hỏng hết rồi. Bố đã bao giờ thấy công chúa nào có mái tóc ngắn như con chưa, ngực thì phẳng lì còn chân thì to như chân voi nữa chứ!”.

Bố liên tục nhìn vào đồng hồ, chắc lại có hẹn “phỏng vấn” với cô phóng viên tóc vàng nào đó của đài ABC.

“Hãy coi như việc học làm công chúa là một công việc. Bố sẽ trả lương cho con. Nào, con muốn bao nhiêu?”.

Giờ thì mình không còn gào mà là hét. Rằng bố làm như vậy là xúc phạm khủng khiếp đến lòng tự trọng của mình, rằng mình không đời nào bán mình cho liên minh kiểu đó... Mình đã học được mấy câu đó từ một cuốn sổ của mẹ thì phải. Hình như mẹ cũng nhận ra và tìm cách lắng đi nói cần phải chuẩn bị cho cuộc hẹn với thầy G. Bố nhìn mẹ với ánh mắt rất thiếu thân thiện – giống hệt như bà – rồi thở dài nói tiếp: “Mia, mỗi ngày bố sẽ lấy danh nghĩa tên con quyên tặng 100 đôla cho tổ chức gì nhỉ...À, đúng rồi, tổ chức Hòa bình xanh, để họ có thể cứu giúp những con cá voi. Nếu con đồng ý làm cho bà hạnh phúc bằng cách để bà dạy con trở thành công chúa”.

Giờ thì lại khác. Sẽ không thể chấp nhận được nếu bố trả tiền cho mình chỉ để đền bù cho vụ nhuộm tóc nhưng nếu bỏ ra 100 đôla mỗi ngày tặng cho tổ chức Hòa bình xanh thì lại là chuyện khác. Vì cho là 356.000 đôla mỗi năm! Dưới danh nghĩa của mình nữa chứ! Tổ chức ấy sẽ phải nhận mình sau khi tốt nghiệp thôi vì tới lúc ấy chắc mình đã hiến tặng tới cả triệu đô rồi.

Khoan đã, có khi chỉ là 36.500 đôla thôi. Máy tính của mình đâu rồi ???

Tối thứ Bảy

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ mình là ai nữa, nhưng có một điều chắc chắn cậu ta không phải là bạn của mình. Bạn mình không bao giờ lại ích kỷ như Lilly lúc tối nay. Không thể tin được! Mf lí do chỉ vì mái tóc của mình!

Nếu Lilly nổi đóa với mình về chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng kiểu như bỏ buổi ghi hình nhà Ho chẳng hạn thì mình còn có thể hiểu được. Vì mình là người quay phim chính cho chương trình “Lilly chỉ nói lên sự thực” và đảm đương nhiều việc quan trọng khác nữa. Thiếu mình, Shameeka sẽ phải làm thay cả phần việc của mình trong khi cậu ấy vốn đã phụ trách công việc sản xuất chính và đi tìm địa điểm quay phim.

Vì thế mình có thể thông cảm được lí do cậu ấy giận dữ đến vậy. Theo Lilly thì vụ “Ho-Gate” này là câu chuyện quan trọng nhất từ xưa tới nay của cậu ấy. Còn mình nghĩ chuyện này thật vớ vẩn và phí công. Ai thèm quan tâm đến 5 cent đó chứ? Nhưng Lilly thì luôn mồm bai bãi cái điệp khúc, “Chúng ta sẽ phá vỡ được cái vòng quay cố hữu của chủ nghĩa phân biệt chủng tộc hiện đang diễn ra tràn lan quanh đây”.

Sao cũng được, mình không quan tâm. Nhưng rồi tối nay lúc mình tới nhà Moscovitz, Lilly đã hét ầm lên khi nhìn thấy mái tóc mới của mình, “Ôi trời ơi, chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”.

Cậu ấy làm như thể mình trông giống như những người leo núi lên đỉnh Everest không bằng, với khuôn mặt tím ngắt vì lạnh, cái mũi đen xì chỉ chực rụng xuống bất cứ lúc nào.

Không sao, mình cũng đã lường trước là mọi người sẽ tá hỏa và nhặng xị lên khi thấy mái tóc của mình. Mà mình đã phải gội sạch mớ keo và gôm trên tóc trước khi đến nhà Lilly rồi đó. Chưa heeys, mình còn tẩy hết đám phấn son mà Paolo đã bôi trát lên mặt mình hồi sáng và chui lại vào cái quần yếm thường ngày. Ngoài mái tóc này ra thì mình gần như chẳng khác với mọi khi. Trông mình cũng khá đấy chứ.

Nhưng Lilly thì không nghĩ như vậy.

Mình cố tỏ ra như không có chuyện gì to tát cả nhưng rõ ràng với Lilly thì không. Cậu ấy phản ứng như thể mình đi bơm ngực vậy.

“Ừ thì bà bắt mình đi gặp cha Paolo đó và anh ta...” mình vừa nói vừa cời áo khoác.

Lillu thậm chí không để mình nói hết câu. Cậu ta quá sốc thì phải: “Tóc của cậu giống hệt màu tóc của Lana Weinberger”.

“Mình biết”.

“Cái gì trên móng tay cậu thế kia? Đừng nói đó là bộ móng giả nhá. Con nhỏ Lana cũng đeo

móng tay giả đấy!”. Cậu ta trở mắt nhìn mình và thét lên kinh hãi “Ôi trời đất ơi, cậu đang biến thành Lana Weinberger đấy!”.

Câu nói đó của Lilly đã làm mình phát khùng lên. Thứ nhất, mình không hề biến thành Lana Weinberger. Thứ hai, dù có vậy đi chẳng nữa thì chẳng phải Lilly luôn nói rằng điều quan trọng không phải mình trông như thế nào mà quan trọng là con người bên trong của mình như thế nào.

Vừa thấy mình con Pavlov đã vội lao ra chồm lên chân mình, nó lúc nào cũng mừng rỡ như vậy mỗi khi thấy mình. Trong khi đó mình cứ đứng ở cái bậc cửa lát đá cẩm thạch đen đó phân trần: “Không phải là mình quyết định. Là bà nội mình. Mình bắt buộc phải...”.

“Cậu nói bắt buộc là sao?” – Lilly gắt gỏng cắt ngang câu. Ánh mắt của cậu ấy bây giờ hằm hè chẳng khác nào lúc nhìn thầy thể dục vì đã bắt cả lớp chạy vòng quanh hồ nước trong công viên Trung tâm để lấy điểm kiểm tra. Lilly rất ghét phải chạy, nhất là lại quanh cái bể nước ở công viên Trung tâm nữa chứ (nó to khủng khiếp).

“Cậu là kiểu người quái gì thế?” – cậu ta bắt đầu lên giọng thuyết giáo – “Hoàn toàn bị động như vậy. Cậu có bị câm không vậy? Không biết nói từ KHÔNG à? Phải làm gì đó với cái tính quyết đoán của cậu mới được. Mà cậu thực sự có vấn đề với bà cậu rồi đấy. Cậu chẳng ngại gì khi nói KHÔNG với mình trong khi đáng ra ngày hôm nay cậu đã có thể giúp mình nhiều việc. Cậu có biết mình thất vọng về cậu thế nào không. Vậy mà cậu để yên cho bà cậu cắt trụi mái tóc và nhuộm vàng khè như thế kia...”.

Cả ngày hôm nay mình đã nghe đủ những lời chê bai về bộ dạng xấu xí của mình rồi – Ít ra cho đến lúc Paolo tóm lấy và biến mình thành một Lana Weinberger thứ hai. Và giờ thì lại còn được giáo huấn rằng đạo đức của mình cũng có vấn đề nốt.

Chịu sao nổi chứ. Mình đã gào lên, “Lilly, câm miệng đi”.

Trước giờ, mình chưa bao giờ bảo Lilly hay bất cứ ai hãy câm miệng lại. Chưa bao giờ. Thật không giống mình chút nào. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, hay là mấy cái móng tay mới? Trước giờ mình chưa bao giờ có móng tay cho đúng nghĩa cả. Hay là chính mấy cái móng tay giả này đã truyền can đảm cho mình? Mình cảm thấy mạnh mẽ hơn hẳn. Tại sao Lilly luôn luôn bảo mình phải làm gì?

Không may là ngay khi mình hét lên kêu Lilly câm miệng thì anh Michael từ trong phòng bước ra, tay cầm cái bát không và không hề mặc áo.

“Wow”, anh ấy giật mình lùi lại. Không biết anh ấy làm vậy là vì những gì mình nói hay bộ dạng của mình.

“Cái gì?” – Lilly nói. “Cậu vừa nói gì?”.

Trông cậu ta lúc đó như một con hổ cái vậy.

Mình cũng đã nghĩ đến chuyện xuống nước nhưng rồi đã không làm vậy. Vì mình nhận ra Lilly nói đúng: mình thực sự có vấn đề về sự quyết đoán.

“Mình mệt mỏi về việc cậu suốt ngày lên giọng dạy dỗ mình lắm rồi. Suốt ngày bố rồi mẹ rồi đến bà nội và thầy cô luôn bắt mình phải làm cái này cái kia. Mình không muốn bạn mình cũng như vậy nữa”.

“Wow” – nghe vậy anh Michael lại ồ lên kinh ngạc. Lần này thì mình biết chắc đó là vì những lời mình nói.

Lilly nhú mắt lại hỏi: ‘Cậu có bị làm sao không thế?’.

Mình vẫn tiếp tục nói: “Cậu biết không? Mình chẳng làm sao cả. Chính cậu mới là người có vấn đề đấy. Vấn đề lớn với mình. Mình sẽ giải quyết vấn đề đó cho cậu ngay bây giờ. Mình bỏ cuộc. Dù sao thì trước giờ mình cũng chẳng thích thú gì mấy cái chuyện “Ho-Gate” vớ vẩn đấy cả. Nhà Ho toàn là những người dễ mển. Họ chẳng làm gì sai cả. Mình không hiểu sao cậu lại có vấn đề với họ. Và...” mình vừa nói vừa với tay mở cửa “tóc của mình không phải màu vàng”.

Sau đó mình bỏ về. Đóng cửa cái rầm đàng sau lưng.

Trong khi đợi thang máy, mình đã có ý nghĩ là Lilly sẽ chạy theo và xin lỗi.

Nhưng cậu ấy đã không làm thế.

Mình đi thẳng về nhà, tắm rửa và đi ngủ cùng với cái điều khiển từ xa và con Louie béo ị - kẻ duy nhất thích mình trong cái dáng vẻ hiện nay. Mình đã nghĩ Lilly có thể sẽ gọi điện xin lỗi nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì cả.

Mình cũng không đời nào mở miệng ra xin lỗi trước đâu.

Mình vừa ngắm nghía trong gương mới một phút trước, trông tóc mình có tệ lắm đâu.

Thứ Bảy, ngày 11 tháng 10, 11 giờ 50 đêm.

Cậu ấy vẫn chưa gọi.

Chủ Nhật, ngày 12 tháng 10

Ôi trời ơi, xấu hổ chết đi được. Giá mà mình có thể bay thẳng lên Sao Hỏa thì tốt biết mấy. Không thể tưởng tượng nổi những gì vừa xảy ra với mình.

Lúc mình ra khỏi phòng để ăn sáng thì thấy mẹ và thầy Gianini đang ngồi ở bàn ăn bánh!

Và thầy Gianini thì đang mặc áo phông và quần đùi. Còn mẹ mặc kimono!!! Vừa nhìn thấy mình, mẹ sặc luôn cốc nước cam đang uống dở, “Mia, con làm gì ở nhà thế? Mẹ tưởng con ngủ lại nhà Lilly cơ mà”.

Ước gì mình đã làm thế. Ước gì tối qua mình đã không quá quyết đoán. Đáng nhẽ mình đã ở lại nhà Moscovitz và không bao giờ phải tận mắt chứng kiến cảnh thầy Gianini mặc quần đùi như thế này.

Đây là chưa kể cho thầy ấy thấy được cái bộ dạng mới sáng sớm ra của mình trong một bộ đồ ngủ đỏ chót nữa chứ.

Làm sao mình có thể đến buổi tổng duyệt sắp tới được đây?

Thật là khủng khiếp. Giá mình có thể gọi cho Lilly lúc này. Nhưng khổ nỗi bọn mình đang phải giận nhau cơ mà.

Chiều Chủ Nhật

Theo lời mẹ kể thì thầy Gianini đã ngủ đêm trên đi-văng ngoài phòng khách vì chuyến tàu về nhà thầy ấy ở Brooklyn bị trật bánh nên mẹ đã bảo thầy ấy ngủ lại.

Nếu mình vẫn là bạn của Lilly thì chắc cậu ấy sẽ phân tích với mình rằng mẹ đang nói dối để tránh làm mình bị tổn thương khi phải chứng kiến hình tượng người mẹ mẫu mực bị sụp đổ.

Nhưng mình lại muốn tin vào lời nói dối của mẹ hơn. Cách duy nhất để mình thi đậu môn Đại số là tin vào mẹ. Mình sẽ không thể nào ngồi trong lớp, tập trung vào mấy con số khi biết rằng cái người đang thuyết giảng trước mặt mình có thể không chỉ dừng lại ở việc hôn mẹ mà thậm chí còn làm nhiều thứ hơn thế nữa.

Tại sao mọi thứ bung bét lại luôn xảy ra với mình vậy chứ? Mình đã tự nhủ chắc rồi cũng có lúc điều gì đó tốt đẹp sẽ đến với mình.

Thay quần áo xong mình đi ra bếp ăn sáng. Mẹ đã không chịu mang bữa sáng vào phòng cho mình như mình yêu cầu. Mình đập mình theo kiểu, “Con nghĩ con là ai? Công chúa xứ Genovia chắc?”.

Chắc mẹ nghĩ cậu đùa đó buồn cười lắm, nhưng mình thì chẳng thấy buồn cười chút nào.

Khi mình ra khỏi phòng, thầy Gianini cũng đã quần áo chỉnh tề. Thầy ấy cố gắng tỏ ra hài hước để không khí bớt căng thẳng, mà có lẽ đó là việc duy nhất một người có thể làm trong tình cảnh như vậy.

Lúc đầu mình cũng không thấy có gì đáng cười cho lắm. Nhưng rồi mình đã phá lên cười khi thầy G nói về các giáo viên trường Albert Einstein trong bộ đồ ngủ. Ví dụ như cô hiệu trưởng Gupta, theo thầy G thì chắc cô ấy mặc áo cầu thủ bóng bầu dục cùng chiếc quần len của chồng khi đi ngủ. Cứ nghĩ ra cảnh cô Gupta trong cái quần len là mình cười chảy cả nước mắt. Đến lượt mình, mình đã cá là cô Hill sẽ mặc áo voan đính lông vũ và nhiều thứ linh tinh khác. Còn thầy G lại nghĩ cô Hill có lẽ sẽ mặc áo chất vải flanel chứ không phải lông vũ. Làm sao thầy ấy lại biết rõ thế? Hay thầy ấy cũng đã từng cặp kè với cô Hill rồi? Với một người buồn tẻ suốt ngày cầm bút bi đầy túi áo như thầy thì chuyện đó cũng có thể.

Sau bữa sáng, mẹ và thầy G cố lôi mình đến công viên Trung tâm với họ vì trời rất đẹp nhưng mình đã nói mình có quá nhiều bài tập. Nói dối như vậy cũng không có gì sai trái cho lắm. Mình thực sự có bài tập mà – thầy G phải biết điều đó chứ - mặc dù không nhiều lắm. Mình chỉ là không muốn đi chơi cùng những người đã có đôi có cặp. Giống như hồi Shameeka hẹn hò với Aaron Ben-Simon năm lớp 7, cậu ta lúc nào cũng kéo mình đi xem phim cùng với 2 người họ. Đơn giản chỉ vì bố cậu ta không cho phép đi một mình với bạn trai (thậm chí ngay cả với một đứa vô hại như Aaron Ben-Simon, có cái cổ chỉ to bằng bắp tay mình là cùng). Và rồi sau khi đã ra khỏi nhà rồi thì cậu ấy lại cố tình lờ mình đi. Chỉ sau 2 tuần, mình hầu như không thể nói chuyện nổi với Shameeka nữa vì mọi thứ cậu ta nói đều về Aaron.

Tất nhiên mẹ thì khác, không phải lúc nào cũng nói về thầy G. Nhưng mình có cảm giác nếu mình cùng đi đến công viên Trung tâm thì sẽ phải chứng kiến cảnh họ hôn nhau. Hôn nhau thì chẳng có gì là xấu nhưng khi đó là mẹ mình và thầy Đại số thì...

Những lý do mình nên làm lành với Lilly:

1. Bọn mình đã là bạn thân từ hồi mẫu giáo.
2. Một trong hai đứa phải tỏ ra độ lượng hơn và đi bước đầu tiên.
3. Cậu ấy luôn làm cho mình cười.
4. Ngoài cậu ấy ra mình còn có thể ăn trưa với ai được nữa?

5. Mình nhớ cậu ấy.

Những lý do mình không nên làm lành với Lilly:

1. Cậu ấy luôn bảo mình phải làm gì.
2. Cậu ấy nghĩ cậu ấy biết mọi thứ.
3. Lilly là người gây chuyện trước, cậu ấy phải xin lỗi trước.
4. Mình sẽ không bao giờ có thể quyết đoán được nếu lúc nào cũng nhượng bộ.
5. Nhớ mình xin lỗi trước mà cậu ấy VẪN không thèm nói chuyện với mình thì sao????

Tối muộn Chủ nhật

Mình chỉ định bật máy tính để tìm vài thứ về Afganistan trên mạng (cho bài luận môn Văn minh thế giới về sự kiện đang diễn ra trên thế giới) và rồi thấy có thư. Mình hiếm khi nhận được thư vì thế thấy rất vui.

Nhưng sau đấy mình nhận ra nó là của ai: CraKing.

Là Michael Moscovitz !

Hóa ra anh ấy kêu mình lên chat với anh ấy.

Anh ấy viết như thế này.

CracKing: này, Thermopolis. Tối qua em bị làm sao vậy? Em nổi cơn điên gì vậy?

Mình á? Điên á?

FtLouie: nói cho anh biết, em chẳng điên. Em chỉ thấy mệt mỏi với cái cách em gái anh suốt ngày dạy dỗ em phải làm gì thôi. Mà đó đâu phải chuyện của anh.

CracKing: em có cần khinh khỉnh như thế không? Tất nhiên là việc của anh rồi. Anh vẫn phải sống cùng nhà với nó cơ mà?

FtLouie: tại sao chứ? Cậu ấy nói gì về em à?

CracKing: có thể cho là thế.

Không ngờ cậu ấy lại nói chuyện về mình. Mà chắc lại chẳng nói gì tốt đẹp đâu.

FtLouie: cậu ấy đã nói những gì?

CracKing: anh tưởng đó không phải là chuyện của anh chứ.

Thật may là mình không có anh trai.

FtLouie: đúng thế. Mà cậu ấy đã nói gì về em?

CracKing: nó nói nó chẳng biết gần đây có chuyện gì với em vậy. Kể từ khi bố em đến thăm thì em xử sự rất có vấn đề.

FtLouie: em á? Có vấn đề á? Thế còn cậu ấy thì sao? Cậu ấy lúc nào cũng phê phán em. Em ngán đến tận cổ rồi !!! Nếu cậu ấy còn muốn làm bạn của em thì tại sao cậu ấy còn không chấp nhận con người thật của em???

CracKing: không phải gào lên như thế đâu.

FtLouie: em đâu có gào !!!

CracKing: em đang dùng quá nhiều dấu câu đẩy thôi và trên mạng thì nó giống như đang gào lên vậy. Hơn nữa, nó không phải là người duy nhất đang phê phán người khác. Nó bảo em không ủng hộ việc nó kêu gọi tẩy chay cửa hàng nhà Ho.

FtLouie: đúng thế. Em sẽ không ủng hộ cậu ấy chuyện đó. Thật ngớ ngẩn. Anh có nghĩ nó ngớ ngẩn không?

CracKing: có, rất ngớ ngẩn. Em vẫn trượt môn Đại số đấy à?

Có cần thay đổi chủ đề nhanh thế không.

FtLouie: chắc vậy quá. Nhưng thầy G đã ngủ lại nhà em tối qua nên có khi em sẽ được vót với một điểm D. Mà sao anh hỏi vậy?

CracKing: cái gì? Thầy G đã ngủ lại á? ở nhà của em? Em thấy sao?

Trời, tại sao mình lại nói với anh ấy nhỉ? Tin đó sẽ lan khắp trường vào sáng mai cho coi. Có lẽ thầy G sẽ bị sao thải ! Không biết giáo viên có được phéo hện hò với phụ huynh học sinh không nhỉ? Tại sao mình lại kể với anh Michael chuyện này cơ chứ?

FtLouie: Kinh khủng! Nhưng sau đó thầy ấy đã pha trò và giờ thì em thấy ổn rồi. Em cũng không biết nữa. Đáng ra em phải nổi khủng lên mới đúng nhưng thấy mẹ em có vẻ hạnh phúc. Em không thể làm như vậy.

CracKing: mẹ em đã có thể cặp với người còn tệ hơn thầy G ấy chứ. Thử hình dung nếu mẹ em đi chơi cùng thầy Stuart xem.

Thầy Stuart dạy môn Sức khỏe. Thầy ấy luôn nghĩ rằng mình là món quà của Chúa ban tặng cho phụ nữ. Mình chưa được học thầy ấy vì đến năm cuối cấp mới phải học môn Sức khỏe. Nhưng nghe đồn rằng đừng bao giờ mon men đi lại gần bàn của thầy Stuart vì thầy ấy sẽ xò tay ra và xoa xoa vào vai mình như kiểu mát-xa vậy. Nhưng theo các chị lớp trên nói thì thực ra là thầy ấy đang muốn kiểm tra xem họ có mặc áo con không thôi.

Nếu mẹ mà hẹn hò với thầy Stuart thì mình sẽ bay thẳng sang Afganistan ở ngay lập tức.

FtLouie: Ha ha ha. Tại sao anh lại muốn biết em có trượt môn số học hay không hả?

CracKing: thì bởi vì tháng này anh sẽ làm xong Crackhead và anh nghĩ nếu em muốn thì anh có thể dạy em môn Hình học và Lượng giác. Nếu em muốn.

Anh Michael Moscovitz đề nghị giúp đỡ mình sao? Thật không thể tin nổi. Tí nữa thì mình ngã bổ chửng khỏi ghế.

FtLouie: wow, thế thì còn gì bằng ! Cảm ơn anh !

CracKing: Không có gì. Thế nhé Thermopolis.

Sau đó anh ta thoát ra.

Thật khó tin ! Tự dưng sao anh ấy tỏ ra dễ thương thế nhỉ? Không biết hôm nay ăn nhầm cái gì nữa.

Mình cần phải cãi nhau thường xuyên với Lilly hơn nữa.

Đêm Chủ nhật

Vừa nghĩ là mọi thứ có thể sáng láng hơn một chút thì bố gọi điện. Bố nói chú Lars sẽ đến đón mình cùng đi ăn tối với bà ở Plaza.

Không hề thấy đả động gì tới mẹ.

Mà vậy cũng tốt, mẹ cũng đâu có muốn đi. Lúc mình bảo chỉ mình mình đi, mẹ mừng ra mặt. “Tốt quá”, mẹ nói. “Mẹ sẽ gọi mấy món Thái và ở nhà xem phim “Sixty Minutes” “

Từ lúc trong công viên Trung tâm về mẹ có vẻ rất vui. Mẹ ngượng ngịu kể là đã cùng thầy G đi xe ngựa. Mình đã bị sốc khi nghe thấy thế. Mấy người lái xe ngựa chẳng bao giờ chăm lo đến lũ ngựa cả. Luôn có một con ngựa già cỗi nào đấy bị ngã quỵ vì thiếu nước. Mình đã thề sẽ không bao giờ đi xe ngựa. Ít nhất là cho đến khi người ta có những quy định riêng về quyền lợi cho những con ngựa. Mình đã nghĩ là mẹ cũng đồng tình với mình về chuyện đó.

Tình yêu có thể tạo nên những điều kì lạ ở con người.

Đạo này tới Plaza cũng không đến nổi cực hình lắm. Mình nghĩ là mình đang dần quen với nó. Bây giờ người gác cổng đã biết mình là ai – hay ít ra thì họ cũng biết chú Lars là ai – nên không còn làm khó mình nữa. Họ đâu được trả lương để ngồi với nhau như mình đây.

Bữa tối thật buồn tẻ. Bà cứ luôn mồm giảng giải về chuyện phải dùng cái đĩa nào cho món ăn nào và tại sao. Các món được bày hết lên bàn và đa số đều là thịt! May còn có một món là cá nên mình không bị đói. Đến món tráng miệng mình chọn cốc socola to tổ chẳng. Bà tìm mọi cách nói cho mình hiểu rằng khi trở thành đại diện của Genovia với cương vị là người đứng đầu đất nước thì mình sẽ phải ăn tất cả các món đặt trước mặt nếu không sẽ là sự xúc phạm tới chủ nhà và có thể trở thành mâu thuẫn tầm quốc tế. Nhưng mình đã nói với bà rằng mình sẽ nhờ nhân viên giải thích trước với chủ nhà là mình không ăn thịt và kêu học đừng tiếp mình bất cứ món nào làm từ thịt.

Bà có vẻ giận. Chắc bà không ngờ rằng mình đã xem bộ phim trên TV về công nương Diana và biết tất cả các cách làm thế nào để tránh phải ăn mọi thứ trong những bữa tiệc mang tầm quốc gia. Rồi cả cách làm sao để tống khứ mọi thứ đã ăn ngay sau đó (tất nhiên là mình thì sẽ chẳng bao giờ làm thế).

Suốt bữa tối, bố liên tục hỏi những câu kỳ quặc về mẹ: đại loại như là mình có thấy không thoải mái về mối quan hệ của mẹ với thầy G không, mình có muốn bố nói gì với mẹ về chuyện đó không... Mình nghĩ bố đang cố muốn moi tin từ mình về chuyện mẹ và thầy G xem liệu học có ý định nghiêm túc không.

Mà quan hệ giữa mẹ và thầy G có vẻ cũng khá nghiêm túc rồi đó, vì thầy đã ngủ qua đêm ở nhà mình rồi còn gì. Trước giờ mẹ chỉ cho phép những người mẹ thực sự quý ngủ lại qua đêm thôi. Tính cả thầy G thì trong vòng 14 năm qua mới chỉ có 3 người: chú Wolfgang – hóa ra là người đồng tính; chú Tim – hóa ra lại là người theo Đảng Cộng Hòa; và bây giờ là thầy số học của mình. Cũng chẳng nhiều nhận gì. Chỉ là cứ 4 năm thay một người thôi mà.

Hay đại loại như thế.

Nhưng tất nhiên là mình không thể nói cho bố biết về chuyện thầy G đã ngủ lại vì chắc chắn bố sẽ ngừng thở mất. Bố thật là gia trưởng! Trong khi bố tự cho phép mình có cả tá bạn gái ngủ qua đêm ở Miragnac vài mùa hè, và thỉnh thoảng cứ 2 tuần lại có bạn gái mới nhưng lại đòi hỏi mẹ phải trọn đạo và giữ mình.

Nếu Lilly vẫn nói chuyện với mình thì chắc cậu ấy sẽ nói đàn ông toàn là những kẻ đạo đức giả. Một phần của mình cũng muốn nói với bố về thầy G để bố đừng quá tự mãn và ung dung. Nhưng một phần lại không muốn tạo điều kiện cho bà nội có cớ để nói mẹ - từ trước bà vẫn luôn nói mẹ là “không đứng đắn”. Vì thế mình đã giả bộ là không biết tý gì về chuyện này.

Bà thông báo ngày mai sẽ sờ đến vốn từ vựng của mình. Bà bảo tiếng Pháp của mình đã tệ nhưng tiếng Anh còn tệ hơn nhiều. Bà nói nếu bà còn nghe mình nói từ “sao cũng được” một

lần nữa thì bà sẽ lấy bàn chải cọ mồm mình bằng xà phòng. Mình nói, “Sao cũng được, tùy bà” và bà nhìn mình bằng ánh mắt khắc ra lửa. Mình đâu có cố tình chọc tức bà đâu, chỉ là mình quên mất thôi.

Đến ngày hôm nay mình đã kiếm được 200 đôla cho tổ chức Hòa bình xanh. Có lẽ mình sẽ đi vào lịch sử với tư cách người đã cứu sống toàn bộ loài cá voi.

Lúc mình về nhà thì thấy có 2 hộp thức ăn Thái trong thùng rác cùng với 2 đôi đũa, và 2 chai Heineken. Mình hỏi có phải mẹ đã gọi thầy G đến ăn tối không- trời ạ, mẹ đã ở cạnh thầy cả ngày rồi mà! – và mẹ mình cười đáp, “Không chừng ạ. Tại mẹ đói quá thôi”.

Lời nói dối thứ hai trong cùng một ngày! Chuyện với thầy G chắc nghiêm túc rồi đây.

Lilly vẫn chưa gọi. Nhưng mình sẽ nói gì đây? Mình chẳng làm gì sai cơ mà. Mặc dù chính mình là người đã bảo cậu ấy câm miệng nhưng đó lại tại cậu ấy nói mình đang biến thành Lana Weinberger trước đấy chứ. Mình hoàn toàn có quyền được bảo cậu ấy câm miệng.

Mà mình có được phép không nhỉ? Có lẽ chẳng có ai có quyền bảo người khác câm miệng cả. Có lẽ đó là nguyên nhân khơi mào các cuộc chiến tranh, vì người này bảo người khác câm miệng và sau đó chẳng ai chịu xin lỗi ai.

Nếu cứ thế này thì ngày mai mình sẽ ăn trưa với ai đây?

Thứ Hai, ngày 13 tháng 10, giờ Đại số

Khi chú Lars lái xe qua đón Lilly như mọi ngày thì người gác cổng cho biết là cậu ấy đã đi rồi.

Đây là lần giận dữ lâu nhất giữa mình và Lilly.

Vừa bước vào trường đã bị ai đó gí tờ rơi vào mặt.

Tẩy chay quán ăn nhà Ho!
Hãy ký tên bên dưới phản đối nạn phân biệt chủng tộc!

Mình nói không ký và bị Boris – đang đi phát tờ rơi – thuyết giáo cho một bài. Nào là nói mình thật vô ơn và rằng ở nhiều đất nước trên thế giới, trong nhiều năm liền chính phủ luôn thẳng tay đàn áp những lời chống đối, rằng mình nên cảm thấy may mắn khi được sống ở một nơi có thể tự do ký tên vào truyền đơn mà không phải nơm nớp lo sợ bị can sát mật theo dõi.

Điên người, mình bảo lại với Boris là ở Mỹ, người ta không dắt áo len trong quần.

Cũng phải thừa nhận một điều về Lilly: cậu ấy ra tay nhanh thật. Chỉ trong chốc lát cả trường đã bị phủ đầy bởi những tờ rơi “*Phản đối quán ăn nhà Ho*”

Thêm một điều nữa về Lilly: khi cậu ấy tức giận thì phải rất lâu cơn giận mới xẹp xuống. Cậu ấy cóc thêm nói chuyện với mình.

Giá thầy G để cho mình yên thì tốt biết mấy. Ai thềm quan tâm đến số nguyên cơ chứ?

Các phép tính với số thực: số âm – những số ở đầu bên kia của số 0 nhưng cùng khoảng cách với số 0 trên trục số được gọi là số âm.

Làm gì trong giờ đại số bây giờ:

Làm gì trong giờ đại số bây giờ!

Mọi trò đều chán ốm:

Nào là vẽ vờ, nào là ngáp vặt,

Tiếp theo là cờ vua.

Nào là ngủ gật, nào là mơ mộng,

Lại quay ra ngẫm nghĩ dăm chiêu.

Nào là hát hò, nào là gảy đàn

Trông có vẻ vui lắm.

Hết nhìn vào đồng hồ

Lại quay ra khẽ hát

Mình đã thử mọi thứ

Để thời gian mau qua.

NHƯNG VẪN CHẴNG ÍCH GÌ !!!!!

Buổi chiều thứ Hai, giờ tiếng Pháp

Vậy là dù mình và Lilly có không cãi nhau thì mình cũng khó có thể ngồi cạnh cậu ấy vào bữa trưa nay được. Cậu ấy đã trở thành nữ hoàng của bữa tiệc. Tất cả đều bu quanh cái bàn mà tụi mình thường cùng Shameeka và Ling Su ngồi ăn bánh tại cửa hàng Big Wong. *Boris Pelkowski* đang ngồi ở chỗ mình vẫn ngồi.

Lilly chắc hẳn đang như trên mây. Cậu ấy luôn muốn được tôn vinh bởi các thiên tài âm nhạc.

Kết quả là mình đứng đó như một con ngốc với cái khay ngó ngẩn cùng món salad dở hơi. Đó là món rau duy nhất còn lại vì họ đã hết đậu và ngũ cốc. Mình lơ ngơ không biết phải ngồi đâu nữa. Trong quán chỉ có 10 cái bàn, mỗi bàn được mặc định là lãnh địa của từng nhóm: bàn của mình và Lilly, bàn của đội cổ vũ, bàn của lũ nhà giàu, bàn của dân hip-hop, bàn của dân Hóa, bàn của bọn ghiền phim, bàn của dân Toán, bàn của nhóm du học sinh, và bàn của Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta.

Mình không thể ngồi cùng bọn vận động viên hay đội cổ vũ, vì mình đâu phải là thành viên. Cũng không thể ngồi với lũ nhà giàu vì mình làm gì có di động hay nhà môi giới riêng. Chẳng hứng thú gì với dòng hip-hop hay tên các loại thuốc. Mình thậm chí còn không có tên trong vở kịch gần đây nhất. Và với điểm F môn Đại số thì cơ hội ngồi cùng với dân toán là bằng không. Chưa hết, mình đâu có hiểu mấy đứa du học sinh nói gì.

Mình nhìn về phía Tina Hakim Baba. Cậu ta cũng có một đĩa salad trước mặt, giống mình. Chỉ có điều Tina ăn salad vì có vấn đề với cân nặng chứ không phải ăn chay. Cậu ta đang đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Ảnh bìa cuốn sách là một đôi nam nữ trẻ đang ôm nhau. Cô gái đó có mái tóc dài màu vàng, bộ ngực khá to còn đôi chân thì thon dài. Y hệt mẫu người mà bà nội muốn ở mình.

Mình tiến tới và đặt cái khay xuống trước mặt Tina Hakim Baba.

“Mình ngồi đây được không?” mình nói.

Tina ngược nhìn lên, trông có vẻ bất ngờ. Cậu ta hết nhìn mình lại quay sang nhìn anh vệ sĩ da đen to cao mặc toàn đồ đen. Mặc dù đang ở trong căng tin nhưng anh ta vẫn đeo kính đen xì. Nếu họ đánh nhau chắc chú Lars sẽ thắng.

Tina nhìn anh ta ra chiều hỏi ý. Anh ta lướt một dọc người mình theo kiểu dò xét – mình nghĩ vậy thôi, chứ khó mà biết được là anh ta có nhìn mình hay không với cặp kính đen đó – rồi gật đầu.

Tina cười rất tươi với mình và vội đặt quyển sách xuống nói: “Xin mời. Ngồi cùng mình đi.”

Mình ngồi xuống, cảm thấy hơi tội lỗi khi thấy Tina tỏ ra vui vẻ như thế. Như thể đáng ra mình nên đề nghị như vậy từ lâu rồi. Nhưng trước nay mình đều cho rằng cậu ta là típ người hâm

hôm khi đến trường bằng limo với vệ sĩ đi kèm.

Giờ nghĩ lại thấy cậu ấy cũng đâu có gàn dở lắm.

Tina và mình cùng ăn salad và bàn luận về việc thức ăn ở trường dở đến thế nào. Cậu ấy kể cho mình về kế hoạch ăn kiêng để giảm 20 cân cho buổi dạ hội sắp tới. Nhưng thử Bữa này là dạ hội rồi, không hiểu cậu ấy định làm thế nào nữa. Lúc mình hỏi Tina đã có ai đi cùng đến buổi dạ hội chưa thì cậu ấy rúc rích cười và nói là đã có rồi. Cậu ấy sẽ đi cùng một gã ở trường Tritiny, một trường tư thục khác ở Manhattan có tên là Dave Farouq El-Abar.

Thật bất công!!! Ngay đến cả Tina Hakim Baba cũng có người mời đi dạ hội, dù cho chỉ mỗi chuyện đi bộ một mình qua hai dãy nhà đến trường cậu ấy cũng không được phép.

Ừ thì ngực cậu ta trông cũng khá đầy đặn. Mình đoán đó là lý do chính.

Phải công nhận Tina rất dễ gần. Khi cậu ấy đứng lên, ra quầy lấy thêm một lon coca – tay vệ sĩ ngay lập tức theo sát! Má ơi, nếu chú Lars cũng kè kè bên mình như thế thì chắc mình đến tự tử mất. Mình đọc trộm bìa sau cuốn sách của Tina. Nó có tên là “Mình nghĩ mình tên là Amanda”, kể về một cô gái tỉnh dậy sau một thời gian dài hôn mê và không biết mình là ai cả. Rồi một chàng trai đã đến thăm cô trong bệnh viện, và nói với cô tên cô là Amanda và rằng cậu ta là bạn trai của cô. Phần còn lại của cuốn sách chỉ kể về chuyện cô gái đó tìm mọi cách tìm hiểu xem anh chàng kia có nói dối mình hay không.

Mình thì rất chắc chắn! Nếu một anh chàng đẹp trai nào đó nói với mình anh ta là bạn trai mình thì sao không để nguyên như thế đi, còn tìm hiểu làm gì nữa? Thật lắm người đang có nhiều thứ tốt mà không biết giữ.

Khi mình đang đọc bìa sau quyển sách thì thấy có ai đó đang đứng trước mặt. Ngược lên thì thấy hóa ra đó là Lana Weinberger. Hôm nay chắc là ngày có trận đấu, vì nó đang mặc đồng phục của đội cổ vũ, một chiếc váy ngắn xếp li màu xanh trắng và một cái áo bó màu trắng có chữ A to đùng đằng trước. Trông như là nó đã độn thêm thứ gì đó ào áo con thì phải. Nếu không thì sao ngực nó hôm nay cứ phình ra trước như thế chứ.

“Tóc đẹp lắm, Amelia”, nó nói giọng đầy mỉa mai, “Mày tính bắt chước ai vậy, con nhỏ này?”

Mình nhìn ra phía sau Lana. Anh Josh Richter đang đứng đó với đội bóng bầu dục. Họ chẳng mấy quan tâm đến mình và Lana. Họ đang nói về bữa tiệc nào đó hồi cuối tuần rồi. Có vẻ như họ đã uống rất nhiều bia, trông ai cũng khật khừ thấy rõ.

Không biết huấn luyện viên của họ có biết không nhỉ.

“Mày gọi cái màu này là gì hả?” – Lana vẫn chửi thôi. Nhón tay chỉ vào đỉnh đầu của mình và chu môi lên dè bủ – “Màu vàng mù hả?”

Tina Hakim Baba và vệ sĩ của cậu ta đã quay trở lại, còn con nhỏ Lana vẫn tiếp tục đứng đó hành hạ mình. Ngoài lon coca, Tina còn mua thêm một que kem cho mình. Cậu ấy thật tốt, dù trước giờ mình chưa bao giờ bắt chuyện với cậu ấy.

Nhưng Lana thì không thấy gì tốt đẹp trong cử chỉ đó của Tina. Nó lập tức chuyển điệu bộ ngây thơ và xổ ra một câu độc địa, “Ồ, Tina, cậu mua kem cho Mia đấy à? Hôm nay bố cậu cho thêm mấy trăm đô để tự mua cho mình một người bạn mới đấy à?”

Trông Tina có vẻ bị tổn thương vì những lời nói ấy. Tay vệ sĩ thấy vậy định mở miệng can thiệp thì...

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Mình chỉ nhớ là khi ấy mình đang ngồi ở ghế và nhìn thấy những giọt nước mắt rưng rưng của Tina Hakim Baba. Kể đó, việc tiếp theo mà mình còn nhớ là chính mình đã lấy que kem hạnh nhân Tina mua cho mình ném thật mạnh vào áo len của Lana.

Lana sững sờ nhìn xuống chiếc kem vani, bọc sôcôla và lạc đang dính vào ngực nó. Josh Richter và những gã khác ngừng ngay tán dóc, nhìn chăm chăm vào ngực của Lana. Chưa bao giờ thấy quán ăn yên lặng đến thế. Tất cả đều đổ dồn vào que kem dính trên ngực Lana. Không khí im ắng đến ghê người, mình thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở của Boris nữa.

Và rồi Lana bắt đầu hét lên.

“Mày ... mày ...” Mình đoán là con nhỏ đó chưa kịp tìm ra từ nào đủ tồi tệ để gọi mình. “Mày...mày...Nhìn xem mày vừa làm gì đi! Mày làm gì với cái áo của tao thế hả!”

Mình đứng phắt dậy và bê cái khay của mình lên. “Tina, đi thôi.” – mình lạnh lùng nói. Mình vẫn đang quá tức giận nên giọng không mấy may run rẩy tẹo nào: “Bọn mình ra chỗ nào yên ắng hơn đi.”

Tina vừa nhìn chăm chăm vào cái kem dính ngay giữa chữ A trên ngực áo Lana vừa lẻo đẻo cầm khay thức ăn theo mình. Tay vệ sĩ cũng đi theo Tina. Mình thề là anh ta đã cười.

Lúc Tina và mình đi qua bàn mà Lilly và mình vẫn thường hay ngồi, mình thấy Lilly đang há hốc mồm nhìn mình. Rõ ràng cậu ấy đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Giờ thì có lẽ cậu ấy sẽ phải thay đổi suy nghĩ về mình: Mình không hề thiếu quyết đoán. Không hề khi mình muốn.

Hình như mình đã nghe thấy tiếng vỗ tay tán thưởng từ bàn của mấy đứa trong nhóm lập dị, sau khi Tina và vệ sĩ của cậu ta cùng mình bỏ đi.

Mình nghĩ mình sắp đạt được cái gọi là sự tự chủ rồi.

Vẫn là ngày thứ Hai

Mình tiêu rồi. Chưa bao giờ có chuyện như thế này xảy ra với mình!

Mình đang ngồi trong phòng của cô hiệu trưởng!

Đúng vậy, mình đã được triệu tập ngay tới phòng cô hiệu trưởng vì tội "tấn công" Lana Weinberger bằng một que kem hạnh nhân!

Đáng ra mình phải lường trước là con nhỏ đó sẽ đi tố cáo mình chứ. Đúng là đồ mỗ nhon!

Nói thế chứ mình cũng sợ. Cả đời mình chưa bao giờ vi phạm kỉ luật bao giờ. Trước giờ mình luôn là một đứa con ngoan trò giỏi. Khi thầy giám thị bước vào lớp Hình và Lượng với một chiếc thẻ hồng trên tay mình không hề nghĩ, dù chỉ là một giây, rằng nó dành cho mình. Lúc đó mình đang ôn bài với anh Michael. Anh ấy đang dạy mình cách làm tính trừ vì hóa ra trước giờ mình toàn làm sai. Theo Michael thì vấn đề chính của mình là viết các con số không được rõ ràng cho lắm, lại còn quên nhớ mỗi khi làm tính trừ. Ngoài ra mình còn có tật vớ được quyển vở nào thì viết vào quyển đó, không quyển nào ra quyển nào cả. Anh ấy nói mình phải viết Đại số vào chung một quyển để theo dõi cho dễ.

Anh ấy còn nói mình có vẻ như không được tập trung cho lắm.

Nhưng anh ấy đâu biết rằng mình không thể tập trung được vì đã bao giờ ngồi gần 1 người con trai như thế này đâu. Mặc dù đó là anh Michael, và mình gặp anh ấy suốt ngày. Hơn nữa chắc anh ấy không thích nổi mình đâu, mình là học sinh năm thứ nhất, trong khi anh ấy đã là học sinh năm cuối rồi, mình lại còn là bạn thân của em gái anh ấy nữa chứ (hoặc ít ra đã từng là bạn thân của em gái anh ấy).

Nói gì thì nói, anh ấy vẫn là con trai, một anh chàng cực kỳ dễ thương là đằng khác, cho dù có là anh trai của Lilly đi nữa. Làm sao mà tập trung cho được khi mà mùi hương nhẹ nhàng từ người anh ấy cứ quanh quẩn ở mũi mình như thế. Còn chưa kể thỉnh thoảng anh ấy lại chạm vào tay mình giằng lấy cái bút chì và nói, "Mia, không phải như thế, phải là thế này mới đúng."

Làm sao tập trung cho được khi mình cứ có cảm giác Lilly đang theo dõi bọn mình. Mặc dù chuyện đó không thể xảy ra, vì cậu ấy còn đang bận rộn với "sứ mệnh cao cả" - chống phân biệt chủng tộc, chứ đời nào thèm ế ý tới loại người nhỏ bé như mình. Giờ chắc cậu ấy đang bận cùng nhóm người ủng hộ lên kế hoạch cho bước tiếp theo chống lại cửa hàng nhà Ho. Lại còn cho cả Boris xun xoe tham gia cùng nữa chứ.

Trông cái cách hắn ta xoắn xuýt quanh Lilly mà thấy ghét. Sao cậu ấy vẫn cho phép hắn quàng tay qua ghế của mình thế nhỉ. Hắn *vẫn chưa* hề bỏ áo len ra khỏi quần.

Do đó mình đâu phải lo sẽ có người thấy mình và anh Michael. Anh ấy đâu có quàng tay qua ghế của mình đâu. Mặc dù đầu gối anh ấy có chạm vào đầu gối mình một lần. Cảm giác lúc ấy thật ... thú vị!!!

Thế rồi cái thẻ hồng ngu xuẩn với cái tên của mình trên đó đã phá hỏng cả hết mọi thứ.

Không biết mình có bị đuổi học không nữa. Có lẽ nếu bị đuổi học mình sẽ có thể chuyển đến 1 ngôi trường mới - nơi mà không ai biết màu tóc trước đây của mình và rằng mấy cái móng tay của mình không phải là móng giả. Thế cũng hay đấy chứ!

Từ nay mình sẽ:

1. Nghĩ trước khi làm.
2. Cố tỏ ra hòa nhã hơn cho dù trong lòng có tức giận đến thế nào.
3. Chỉ nói sự thật, trừ khi sự thật đó làm người khác tổn thương.
4. Tránh xa Lana Weingerger càng xa càng tốt.

Úi úi, cô Gupta ra gặp mình rồi.

Tối thứ Hai

Giờ mình không biết phải làm gì nữa. Mình bị phạt một tuần ở trường, **lại thêm** ôn toán cùng thầy G, **cộng với** mấy giờ học làm công chúa với bà nội nữa chứ.

Mãi 9h tối nay mình mới về đến nhà. Phen này mình gặp rắc rối to rồi!

Bố đã rất tức giận và nói sẽ kiện trường mình đến cùng... Bố nói không ai có quyền phạt mình vì đã đứng lên bảo vệ kẻ yếu. Nhưng cô Gupta thì có thể đây. Cô ấy có thể làm mọi thứ vì cô ấy là hiệu trưởng mà.

Nhưng quả thực là mình không hề trách cô Gupta vì đã phạt mình. Mình càng không hề hối hận vì những vì đã làm với Lana, hoặc nghĩ đến chuyện đi xin lỗi nó. Trên thực tế, cô Gupta là người rất đáng mến nhưng trong tình huống đó cô ấy không thể làm khác được. Mình thừa nhận việc đã phi que kem vào người Lana, và cô Gupta kêu mình đi xin lỗi Lana, đồng thời trả tiền giặt

cho chiếc áo len. Mình nói là mình sẽ trả tiền giặt áo nhưng sẽ không đi xin lỗi Lana. Cô ấy có vẻ bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của mình: “Em nhắc lại xem nào, Mia?”

Mình nhắc lại là mình sẽ không đi xin lỗi Lana. Lúc đó tim mình đập như điên. Mình không bao giờ muốn chọc giận ai, nhất là cô hiệu trưởng Gupta. Cô ấy sẽ trở nên rất đáng sợ khi cô ấy muốn. Mình đã cố tưởng tượng ra cô ấy trong chiếc quần len của chồng nhưng vẫn không có hiệu quả. Cô ấy vẫn làm mình sợ.

Dù sao thì mình cũng sẽ không đi xin lỗi Lana đâu. Không đời nào.

Mặc dù vậy cô Gupta trông không có vẻ gì là giận. Vẻ mặt của cô ấy giống như là quan tâm hơn là giận. Nhà giáo thì phải như vậy, luôn tỏ ra quan tâm đến học sinh của mình. “Mia, quả thực là lúc Lana tới khiếu nại về em cô đã rất bất ngờ. Trước giờ chỉ có Lilly Moscovitz mới là người cô thường phát tiếp ở đây. Chưa bao giờ cô nghĩ là sẽ phải gặp em trong phòng này. Mà nếu có thì cũng là chuyện điểm số chứ không phải vì kỷ luật. Cô biết em gặp rắc rối với môn Đại số nhưng không hề nghĩ em lại dám vi phạm kỷ luật như thế. Nói cho cô biết đi Mia, mọi chuyện của em vẫn ổn chứ?”

Mình chỉ còn biết ngồi đó nhìn cô Gupta chăm chăm.

Cô ấy hỏi mọi chuyện vẫn ổn chứ là sao? *Liệu mọi chuyện có thực sự ổn không?*

Xem nào, mẹ hẹn hò với thầy Đại số - môn học mà mình vừa bị đánh trượt; bạn thân của mình ghét mình; mình đã 14 tuổi mà chưa từng hẹn hò với ai; mình không có ngực; và ... à mình mới phát hiện ra mình là công chúa xứ Genovia.

Mặc dù vậy mình vẫn tròn tru trả lời, “Dạ, mọi chuyện vẫn ổn ạ”.

“Em chắc không, Mia? Vì cô nghĩ chắc hẳn phải có lý do nào đó thì em mới có những hành động như vậy. Hay là nhà em có chuyện gì?”

Không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa. Cô ấy nghĩ mình sẽ ngồi đó và kể lể sao? Dạ thưa cô Gupta, đúng là nhà em có vấn đề thật. Thứ nhất, bà nội em đang ở trong thành phố và bố trả cho em mỗi ngày 100 đôla chỉ để học mấy bài học làm công chúa từ bà. Còn nữa, tuần vừa rồi em bắt gặp thầy Gianini ở trong bếp nhà mình, chỉ mặc độc một cái quần đùi. Cô còn muốn biết chuyện gì nữa không ạ?

“Mia, cô muốn em hiểu rằng em là một cô gái rất đặc biệt. Em có rất nhiều ưu điểm, vì thế không việc gì phải sợ Lana Weinberger cả”.

Không việc gì mình phải sợ một đứa xinh đẹp, nổi tiếng nhất lớp mình, có bạn trai là hot boy của trường như Lana sao? Cũng đúng thôi thưa cô Gupta. Chẳng việc gì phải lo sợ một đứa như

Lana cả, nhất là khi nó luôn tìm mọi cách chà đạp mình trước mặt mọi người. Sợ nó sao? Đừng có hòng.

“Em biết không Mia, nếu có dịp hãy tìm hiểu kỹ về Lana, em sẽ thấy bạn ấy rất dễ thương, cũng như em vậy” – cô Gupta nhẹ nhàng nói.

Ha, giống mình cơ đấy.

Mình đã rất buồn khi nghe những câu đó của cô Gupta và đã kể hết cho bà nghe tại buổi học từ vựng hôm đó. Thật ngạc nhiên là bà đã tỏ ra rất thông cảm với mình.

“Hồi bằng tuổi cháu ở trường bà cũng có một đứa giống như Lana tên là Genevieve. Cô ta ngồi đằng sau bà trong giờ Địa lý. Cô ta thường nhúng đuôi tóc của bà vào trong lọ mực của mình và rồi khi bà đứng dậy thì mực dây đầy ra váy. Nhưng cô giáo không bao giờ tin là Genevieve đã cố tình làm như vậy với bà.

“Thật á? Thế bà đã làm gì?”. Thật kinh ngạc! Cái cô Genevieve đó cũng gan thật. Chưa bao giờ mình gặp ai dám cả gan động đến bà.

Bà đã phá lên cười trông rất đáng ngờ, “Bà chẳng làm gì cả”.

Không đời nào bà lại chịu *không làm gì cả* với cô Genevieve kia. Nhất là với điệu cười như thế. Nhưng dù mình có năn nỉ thế nào thì bà cũng không chịu tiết lộ cho mình biết bà đã trả thù cô ta như thế nào. Hay bà đã nện cho cô ấy một gậy/

Hừm, cũng có thể lắm.

Mà đáng ra mình không nên nài nỉ bà làm gì, vì để mình khỏi ì xèo bà đã ra để kiểm tra cho mình. Khó nhần!

Mình đã ghim bài kiểm tra đó vào đây vì mình được tới 98 điểm cơ đấy. Bà còn khen mình tiến bộ rất nhiều so với trước nữa chứ.

Đề kiểm tra của bà:

Khi đi ăn ở tiệm, bạn sẽ làm gì với chiếc khăn ăn nếu định đứng dậy ra nhà vệ sinh?

Nếu đó là một nhà hàng 4 sao thì đưa nó cho người phục vụ bàn đang đi tới kéo ghế giùm bạn. Còn nếu đó là một nhà hàng bình thường và không có người phục vụ nào tới kéo ghế giùm thì đặt nó lên ghế của mình.

Trong hoàn cảnh nào thì được phép thoa son ở nơi công cộng?

Không bao giờ.

Nêu các đặc điểm của chủ nghĩa tư bản?

Sở hữu cá nhân thông qua sản xuất và phân phối. Sự trao đổi hàng hóa được dựa trên các hoạt động của thị trường.

Khi một chàng trai nói lời yêu bạn thì phải trả lời như thế nào?

Cảm ơn anh. Anh thật tử tế.

Theo học thuyết của Marx thì mâu thuẫn của chủ nghĩa tư bản là nằm ở đâu?

Giá trị của một tài sản được quyết định bởi công sức lao động phải bỏ ra để sản xuất ra nó. Bằng việc phủ nhận giá trị công sức lao động của các công nhân, các nhà tư bản đã làm suy yếu chính nền kinh tế của mình.

Giày trắng không phù hợp khi...

Tại các đám tang, sau ngày Quốc tế Lao động, trước ngày Thương binh Liệt sỹ, và ở những nơi có ngạ.

Hãy trình bày về chính thể độc quyền

Một nhóm người nắm tất cả quyền hành vì mục tiêu tham nhũng nói chung.

Công thức pha chế cốc tai chanh đá

1/3 ly nước chanh, 1/3 ly rượu cam, 1/3 ly brandy pha đá, lắc đều trước khi dùng.

Câu duy nhất mình bị sai là câu phải trả lời thế nào khi có người noi là yêu mình. Hóa ra không bao giờ được nói là cảm ơn.

Mặc dù mình cũng biết chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra với mình nhưng bà nói có thể một ngày nào đó mình sẽ bị bắt ngờ.

Giá mà được thế!

Thứ Ba, ngày 13 tháng 10

Sáng nay vẫn không có Lilly đi cùng. Mình sẽ không cho rằng cậu ấy sẽ đứng chờ mình ở cổng nhưng vẫn bắt chú Lars rẽ qua đó, phòng trường hợp nhớ cậu ấy muốn làm bạn lại với mình thì sao. Biết đâu qua việc làm của mình với Lana, cậu ấy đã nhận ra rằng mình cũng là người khá quyết đoán và rằng đã sai lầm khi chỉ trích mình như vậy.

Nhưng mình đã lầm.

Lúc chú Lars dừng xe thả mình ở cổng trường cũng là lúc tài xế của Tina Hakim Baba đáp tới. Bọn mình đã cười với nhau và cùng đi vào trường, tất nhiên vệ sỹ của Tina đi theo đằng sau. Tina nói muốn cảm ơn mình vì đã bảo vệ cậu ấy ngày hôm qua. Cậu ấy đã kể sự vụ hôm qua cho bố mẹ cậu ấy nghe và hai bác ấy ngỏ ý muốn mời mình tới nhà dùng bữa vào tối thứ Sáu tới.

“Và nếu cậu muốn, có thể ngủ lại nhà mình” – Tina ngượng ngịu nói.

“OK”. Mình đồng ý chủ yếu là vì mình thấy tội nghiệp cho cậu ấy khi chẳng có người bạn nào, và vì mọi người trong trường đều nghĩ cậu ấy là kẻ lập dị, suốt này có vệ sỹ đi theo kè kè. Ngoài ra còn vì nghe nói trong nhà cậu ấy có cả đài phun nước, giống như nhà triệu phú Donald trump vậy, mà mình thì rất tò mò muốn biết có thật không.

Tất nhiên là mình cũng khá quý cậu ấy. Tina khá là tử tế với mình.

Thật vui khi có người đối xử tốt với mình.

Mình CẦN PHẢI:

1. Ngừng ngay việc ngồi canh điện thoại reo (Lilly sẽ KHÔNG ĐỜI NÀO gọi cho mình đâu, cả anh Josh nữa)
2. Kết thêm nhiều bạn mới
3. Tự tin hơn nữa
4. Chấm dứt việc cắn mấy cái móng tay giả
5. Cư xử:
A. có trách nhiệm hơn

C.chín chắn hơn

7.Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn

A.túi đựng rác

B.khăn ăn

C.dưỡng tóc

D.cá ngừ

E.giấy vệ sinh!!!

Má ơi, không thể tin nổi nữa!!! Nhưng chắc chuyện đó là thật rồi vì Shameeka nói cho mình mà.

Lilly đã có bạn nhảy. Đến *Lilly* cũng đã có người mời đi dạ hội cùng. Trước giờ mình cứ nghĩ tất cả lũ con trai trong trường đều sợ *Lilly* chứ.

Boris Pelkowski!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Chắc chắn sẽ có ai muốn hẹn hò với mình đâu. Từ giờ tới cuối đời! MỌI NGƯỜI đều đã có bạn nhảy tại buổi dạ hội sắp tới: từ Shameeka, Lilly, Ling Su đến Tina Hakim Baba. Chỉ duy nhất mỗi mình mình là không. ĐÚA DUY NHẤT KHÔNG CÓ BAN NHẢY!

Tại sao mình lại sinh nhằm vào sao quả ta thế nhỉ? Tại sao mình lại xui xẻo như thế này chứ?

Tai sao? TAI SAO????

Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm một đứa con gái bình thường cao 1m70 với bố

ngực đầy đặn chứ không phải là một công chúa cao 1m77 với bộ ngực phẳng lì như bây giờ.
MÌNH SẴN SÀNG ĐÁNH ĐỔI MỌI THỨ !!!

Vẫn tiếp tục thứ ba, trong giờ tiếng Pháp

Hôm nay lúc ở trong lớp Hình và Lượng anh Micheal đã khen cái cách mình xử lý vụ Lana Weineberger. Không ngờ anh ấy cũng biết vụ đó. Hóa ra chuyện mình làm bề mặt Lana trước mặt Josh đã được đồn ầm đi khắp trường. Rồi anh Micheal hỏi “tử dụng đồ của em kể bên cạnh tử của Josh đúng không?”

He he đúng vậy ^^

“Vậy thì cũng hơi ngại nhỉ” – anh ấy tỏ vẻ khá thông cảm với mình. Nhưng thật ra chẳng có gì ngại ngùng ở đây cả vì Lana dạo này hình như cố ý tránh đi qua khu vực đó, còn anh Josh có bao giờ nói chuyện với mình đâu, ngoài mấy câu “làm ơn cho qua”.

Mình quay ra hỏi Micheal xem Lilly có nói xấu gì mình không và anh ấy có vẻ giật mình khi nghe mình hỏi như vậy. “ Nó chưa bao giờ nói xấu em cả. Nó chỉ không hiểu sao em lại nổi đóa lên với nó như vậy thôi!”

“Anh Micheal, cậu ấy lúc nào cũng tìm cách hạ thấp em. Em chỉ không chịu nổi nên mới như vậy thôi. Em đã có quả đủ chuyện để giải quyết rồi, giờ lại thêm bạn thân mình cũng không ủng hộ mình nữa thì em chịu thể nào được!”

Anh Micheal đã cười phá lên khi nghe thấy thế “Em thì có chuyện gì phải giải quyết chứ?” Anh ấy làm như mình chỉ là một con nhóc lên ba vậy.

Và mình đã giải thích cho anh ấy nghe.... HẦU HẾT các mối bận tâm của mình trước giờ. Trừ việc mình là công chúa xứ Genovia hay chuyện mình có bộ ngực phẳng lì. Mình chỉ nói về việc mình bị trượt môn Đại số, rồi bị kỉ luật một tuần và mối quan hệ giữa thầy Gianini và mẹ. Cuối cùng anh ấy cũng phải gật gù thừa nhận là mình thực sự có nhiều mối quan tâm phải lo thật.

Trong lúc mình và anh Micheal nói chuyện, mình nhận thấy Lilly thỉnh thoảng có liếc trộm bọn mình từ sau tấm poster mà cậu ấy đang viết khẩu hiệu chống lại nhà Ho. Cứ theo ánh mắt của cậu ấy mình có thể đọc ra một thông điệp rằng: chúng ta đang cãi nhau mà, ai cho phép cậu nói chuyện với anh trai của tôi chứ?

Hoặc có khi cậu ấy chỉ không vui vì vụ nhà Ho đang bên bờ vực bị phá sản. Thứ nhất, tất cả bọn học sinh châu Á trong trường đều đổ qua nhà Ho mua đồ. Ngu gì mà không chứ? Chính vì chiến dịch của Lilly mà giờ đưa nào cũng biết là có thể mua đồ rẻ hơn 5 xu ở đó. Vấn đề thứ hai là quanh trường không có một cửa hàng tạp hóa nào khác. Điều đó tạo ra một sự phân hóa nghiêm trọng trong chính nội bộ những đứa phản đối. Những đứa không hút thuốc thì vẫn kiên

trì hô vang khẩu hiệu, nhưng những đứa hút thuốc61c thì chỉ kí tên cho có rồi quên sạch. Chưa hết, mấy đứa nổi tiếng trong trường mình đứa nào chẳng hút thuốc, đâu ai thèm quan tâm cái khẩu hiệu đó của Lilly. Tất cả vẫn cứ kéo đến cửa hàng Ho ầm ầm để mua thuốc lá Camel như không có chuyện gì xảy ra.

Mà khi bạn đã không thể thu hút được những đứa có tiếng trong trường về phe mình, thì tức là chiến dịch của bạn sắp phá sản. Không có sự ủng hộ của những người nổi tiếng thì đừng hòng có ai gật đầu nghe theo bạn.

Bỗng anh Micheal hỏi mình một câu rất lạ, “ Em có bị phạt cấm túc không?”

Mình đã cười phá lên khi nghe thấy vậy, “Ý anh là tội vô kỉ luật ở trường á? Tất nhiên là không rồi. Mẹ em hoàn toàn về phe em. Bố em thậm chí còn đòi kiện trường mình nữa kìa”

Và anh Micheal nói, “Ồ, vậy thì nếu em không bận vào thứ Bảy tới thì anh nghĩ có khi bọn mình...”

Đúng lúc đó cô Hill bước vào và phát cho mỗi đứa một tờ câu hỏi để thu thập thông tin về cái luận văn tiến sĩ của cô về nạn bạo lực trong giới trẻ ở thành phố. Lilly than thở rằng bọn mình đâu đã trải nghiệm gì mấy cái chuyện đó đâu mà trả lời, rằng cái gọi là “nạn bạo lực trong giới trẻ” duy nhất mà bọn mình từng gặp là hồi có đại hạ giá quần bò của hãng Gap tại đường Madison.

Ngay khi nghe tiếng chuông, mình vội vàng gom sách vở chạy biến ra khỏi lớp. Mình biết tổng là anh Micheal định hỏi gì mình rồi, chắc anh ấy định rủ hôm đó dành nguyên cả ngày học phép chia số lớn đó mà. Anh ấy lúc nào chẳng nói môn toán của mình là thảm kịch của nhân loại. Nhưng mình cịu hết nổi rồi, học toán nguyên cả một ngày á? Lại còn vào ngày cuối tuần nữa chứ!

Cả một tuần đầy sóng gió, mình muốn nghỉ ngơi, mình muốn ngày cuối tuần không chia chút gì hết, và nhất là “số lớn” thì càng không!

Nhưng mình không muốn tỏ ra bất lịch sự nên chuồn đi trước khi anh ấy kịp nói hết câu là thượng sách. Không biết như thế có quá đáng không nhỉ?????

ma mon tes
ta ton tes
sa son ses
notre notre nos
votre votre vos
leur leur leurs

Bài tập về nhà:

Đại số: trang 121, các đề lẻ từ 1 đến 57

Tiếng anh:???? Hỏi Shameeka

Văn minh thế giới: trả lời câu hỏi cuối chương 9
Hình & Lượng: không có
Tiếng Pháp: pour demain, une vignette culturelle
Sinh : không có

Tối thứ Ba

Bà nói cái tên Tina Hakim Baba hợp làm bạn với mình hơn là Lilly Moscovitz. Nhưng mình nghĩ bà nói vậy chỉ ví bố mẹ Lilly là bác sĩ tâm lý, trong khi bố của Tina là một tộc trưởng người Ả Rập, còn mẹ của cậu ấy có quan hệ với Hoàng gia Thụy Điển. Rõ ràng theo bà thì gia đình nhà Tina sống đôi với người thừa kế ngai vàng Genovia đẹp hơn.

Bà còn biết gia đình Hakim Baba giàu nứt đổ đổ vách nữa chứ. Họ là chủ sở hữu của rất nhiều giếng dầu. Bà dặn hôm thứ Sáu đến nhà Tina ăn tối phải nhớ mang theo quà và mặc bộ đồ Gucci mới mua. Mình hỏi phải tặng họ thứ gì và bà nói “đồ ăn sáng”. Bà đã đặc biệt đặt làm tại nhà hàng Balducci danh tiếng và yêu cầu họ mang tới vào sáng thứ Bảy.

Làm công chúa cũng vất vả thật!

À, mình mới nhớ ra: bữa trưa hôm nay Tina mang theo một cuốn sách mới. Bà cũng hơi giống cuốn sách lần trước mình xem, chỉ có điều lần này tóc của nhân vật nữ chính màu nâu. Tên cuốn sách là *Tình yêu bí mật của tôi*, kể về một cô gái có gia đình là xã hội đen yêu thầm một chàng trai con nhà giàu. Ông chú của cô ta đã bắt cóc chàng trai đó để đòi tiền chuộc. Cô ấy đại loại là đã chăm sóc vết thương cho anh ta và giúp anh ta bỏ trốn. Và tất nhiên là chàng trai đó đã yêu cô gái điên cuồng.

Tina nói đã đọc trước kết thúc rồi, cuối cùng thì cô gái đó sống hạnh phúc bên người mình yêu, còn ông chú thì bị đi tù.

Tại sao mấy chuyện kiểu đó không bao giờ xảy ra với *mình* nhỉ?

Thứ Tư, ngày 14 tháng 10, phòng tự học

Chuyện với Lilly vẫn vậy. Chú Lars nói sẽ tiết kiệm được khối thời gian nếu lái xe thẳng tới trường mà không ghé qua nhà Lilly mỗi ngày. Chú ý nói cũng đúng.

Không khí ở trường hôm nay có vẻ là lạ. Mấy người vẫn thường tụ tập ngoài bãi cỏ buôn chuyện và hút thuốc tự dừng hôm nay quây lại thành nhóm lúi húi đọc cái gì đó. Chắc bố của ai đó trong trường vừa mới bị bắt về tội rửa tiền. Các phụ huynh trước khi làm chuyện phi pháp

đáng ra phải cân nhắc xem con mình sẽ ra sao khi họ bị bắt chứ.

Nếu mình là Chelsea Clinton chắc mình sẽ đổi tên và chuyển tới sống ở Iceland.

Mình đi thẳng vào trong trường, tỏ ra chẳng hề quan tâm đến mấy chuyện tầm phào đó. Có một nhóm người cứ nhìn mình chằm chằm. Anh Micheal nói đúng thật: vụ mình ném que kem vào người Lana đúng là đã đồn khắp trường. Nếu không sao mọi người nhìn mình chằm chằm như vậy? Hay là tóc mình hôm nay lại xù tung lên? Nhưng mình đã kiểm tra kĩ rồi mà, đâu có bị xù đâu.

Lúc mình bước vào toilet nữ gặp mấy đứa đang đi ra, vừa đi vừa rúc rích cười như bị đứt dây cót vậy.

Nhiều lúc mình chỉ ước sống trên đảo hoang. Thật đây. Ở nơi nào mà trong bán kính vài trăm dặm không có một bóng người, chỉ có mình với đại dương, bờ cát trắng và một cây dừa.

Nếu có thêm cái TV 37 inch cùng cái ăng ten chảo và máy điện tử Sony nữa thì càng tốt, phòng khi mình thấy chán.

Một vài sự thật không ai biết, ngoài mình:

1. Câu hỏi mình thường được nhận nhất tại trường Albert Einstein là "Cậu có cái kẹo cao su nào không?"
2. Loài ong và trâu đều bị thu hút vào màu đỏ
3. Ở lớp học thêm của mình, chiều lúc thầy cô phải đợi đến nửa tiếng mới có học sinh tới
4. Mình nhớ những ngày còn làm bạn với Lilly Moscovitz quá!

Thứ tư, trước giờ Đại số

Một chuyện cực kì lạ lùng đã xảy ra. Josh Richer đi tới tủ đựng đồ để cất quyển sách Lượng giác và anh ấy đã nói “ Em khỏe chứ?” VỚI MÌNH lúc mình đang loay hoay lấy quyển sách Đại số!!!!

Thề có Chúa là mình không hề tự tưởng tượng ra chuyện đó.

Khi đó mình hoàn toàn bị sốc, suýt chút nữa là đánh rơi cả cái balô. Mình chẳng biết đã nói gì với anh ấy nữa. Hình như là : “ Em khỏe”.

Tại sao Josh Richer lại nói chuyện với mình?

Sau đó anh ấy đóng cửa tủ lại, *nhìn thẳng vào mặt mình* – má ơi, anh ấy cao thật – rồi nói “ Hẹn gặp em sau nhé!”

Rồi anh ấy bỏ đi.

Phải mất 5 phút sau mình mới lấy lại được tin thần!

Mắt anh ấy màu xanh lục. Mà sao mình lại thấy rợn rùng khi nhìn vào đôi mắt ấy thế nhỉ?

Thứ tư, trong phòng cô hiệu trưởng Gupta

Mọi thứ thế là hết rồi.

Mình tiêu rồi.

Vậy đó, kết thúc rồi.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao mọi người hôm nay cứ nhìn mình chằm chằm như vậy. Vì sao họ hết thì thầm lại quay ra rúc rích cười với nhau. Vì sao mấy đứa con gái đó lại chạy ra phòng vệ sinh khi nhìn thấy mình hôm nay. Vì sao Josh Richer lại nói chuyện với mình.

Hình của mình được đang trên tờ *Post* hôm nay!!!

Tờ *New York Post* hẳn hoi. Mỗi ngày có tới cả triệu người dân New York đọc nó.

Mình tiêu rồi!

Cũng may là tấm hình đó trông mình cũng không đến nổi tệ. Ai đó đã chụp lén lúc mình rời khách sạn hôm thứ Bảy vừa rồi, sau khi ăn tối với bà và bố. Mình đang bước xuống bậc thềm chỗ cái cửa quay. Mình đang mỉm cười, chỉ có điều là không nhìn vào ống kính. Chắc hẳn đã có ai đó rình từ trước.

Phía trên bức ảnh là dòng chữ: *Công chúa Amelia*, và bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn: *Nàng công chúa của riêng thành phố New York*.

Vậy đó, tuyệt ghê chưa.

Thầy Gianini là người đầu tiên phát hiện ra sự thật này. Thầy ấy nói đã đọc tờ báo đó lúc ra ga tàu điện ngầm để đi làm sáng nay và lập tức gọi cho mẹ.

Tuy nhiên mẹ không nghe thấy tiếng điện thoại vì đang ở trong nhà tắm. Thầy G đã để lại lời nhắn nhưng mẹ có bao giờ kiểm tra tin nhắn vào buổi sáng đâu. Mấy người mẹ quen đều

không bao giờ dậy sớm, vì thế chẳng bao giờ có ai gọi cho mẹ vào buổi sáng. Lúc thầy G gọi lại thì mẹ đã tới phòng tranh. Ở đó thì càng không bao giờ mẹ nghe điện thoại vì mẹ thường thưởng thức nhạc của Howard Stern mỗi khi vẽ.

Thầy G đã không còn cách nào khác là phải gọi điện thoại tới Plaza cho bố. Thầy ý cũng gan lắm chứ, dám gọi cho bố cơ đấy. Theo những gì thầy G kể lại thì bố đã đưa ra một mớ những mệnh lệnh, nào là phải hộ tống mình ngay lập tức tới phòng cô hiệu trưởng – một nơi mà bố cho là mình sẽ được “an toàn” – cho tới khi bố đến.

Rõ ràng là bố chưa gặp cô Gupta nên mới nói thế.

Cô ấy đã đưa cho mình tờ báo và nói giọng có vẻ hơi phật ý, “Đáng ra em có thể chia sẻ với cô vụ này, Mia ạ. Khi cô hỏi em ở nhà có chuyện gì không.”

Mặt mình đỏ bừng lên, “Em sợ là sẽ không ai tin em”

Đó cũng là câu chuyện trên trang 2 của tờ Post hôm nay. Cô phóng viên Carol Fernandez nào đó đã giật tít thế này: *Câu chuyện thần tiên đã xảy ra với một cô bé New York may mắn*. Cứ như thể mình trúng xổ số không bằng và mình cần phải thấy hạnh phúc về điều đó.

Cái cô Carol Fernandez đó viết về mẹ thế này: “Nữ họa sĩ tóc đen có tư tưởng cấp tiến Helen Thermopolis” còn bố thì là: “Vị hoàng tử điển trai Phillipe xứ Genovia, người đã chiến thắng căn bệnh ung thư tinh hoàn”. Vậy đó, cảm ơn cô, Carol Fernandez, vì đã cho cả thành phố New York này biết được chuyện bố chỉ có một cái mà-ai-cũng-biết-là-gì-ấy.

Đến lượt mình, “một cô công chúa có vẻ đẹp như tượng khắc, kết quả của mối tình đại học của Helen và Phillipe” cơ đấy!!!

CAROL FERNANDEZ, Ý CÔ LÀ GÌ VẬY???

Mình KHÔNG phải là một cô gái đẹp như tượng khắc. Ừ thì mình CAO thật, QUÁ CAO là đẳng khác. Nhưng mình không hề xinh đẹp. Chắc mắt cô ấy cố vấn đề rồi khi nghĩ *mình* đẹp.

Thảo nào mọi người trong trường đều khúc khích khi nhìn thấy mình. MÌNH MUỐN ĐỘN THỔ! SAO DƯỚI SÀN NHÀ KHÔNG CÓ CÁI HỔ NÀO?

Á, bố đến rồi. Trông bố có vẻ đang rất giận thì phải

Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Anh

Thật không công bằng chút nào!

Quá bất công là đằng khác!

Có lẽ những ông bố khác sẽ tìm mọi cách đưa con mình về nhà nếu hình của chúng xuất hiện trên bìa của tờ *Post* rồi vỗ về rằng: “ Có lẽ con nên nghỉ học vài hôm, cho đến khi mọi chuyện lắng xuống”.

Có lẽ những ông bố khác sẽ nói: “Hay là con chuyển trường khác nhé. Con thấy chuyển tới sống ở Iowa thế nào? Con có muốn học ở Iowa không?”

Nhưng không. Bố *mình* thì không. Bởi vì ông là một hoàng tử. Và theo bố thì các thành viên Genovia sẽ không “về nhà” mỗi khi có chuyện. Trái lại, họ sẽ ở lại, và đương đầu với nó. “Đương đầu” – đó là cách bố muốn mình giải quyết sự vụ này!

Bố lại còn không quên nhắc cho mình nhớ là mình được trả tiền cho vụ này. Đúng vậy, 100 đôla chết tiệt! Mình được trả 100 đôla mỗi ngày để chịu đựng sự chế nhạo của mọi người như thế này đây.

Tốt nhất là những con hải cẩu nên biết ơn vì những hy sinh mà mình đã phải chịu đựng để có được 100 đôla quyền góp tổ chức Hòa Bình xanh mỗi ngày.

Giờ thì mình đang ngồi viết nhật kí trong giờ tiếng Anh đây. Xung quanh bọn nó vẫn liên tục xì xào to nhỏ về mình, lại còn chỉ trỏ như thể mình là một loại chim lạ mới được tìm thấy .Bố thì nhất quyết bắt mình phải ở lại lớp học để “đương đầu với mọi chuyện”, vì mình là một công chúa và đó là điều mà một công chúa phải làm.

Nhưng mấy đứa học sinh trường mình *quá đáng vô cùng*.

Mình đã nói với bố rằng, “Bố không thể hiểu đâu. Bọn họ sẽ cười nhạo con cho mà xem”

Nhưng bố chỉ nói, “Bố xin lỗi, con yêu. Nhưng con phải đương đầu với chuyện đó thôi. Ngay từ đầu con đã biết rồi chuyện này sẽ xảy ra mà. Tất nhiên bố không monh là sớm như vậy, nhưng thế cũng hay, không phải giấu giếm gì nữa”

Mình không hề nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra. Mình đã tưởng sẽ có thể giấu bí mật công chúa này tới cuối đời. Vậy là kế hoạch chỉ làm công chúa ở Genovia của mình đã bị phá sản. Giờ thì mình phải làm công chúa tại Manhattan này, chuyện này sẽ không dễ dàng gì đâu!!!

Mình đã nổi điên lên khi bố bắt mình phải quay lại lớp 5c và đổ lỗi lên đầu bố, rằng chính bố là người đã tiết lộ cho mẹ Carol Fernandez đó.

Bố đã nhảy dựng lên khi nghe mình nói thế, “Bố á? Bố đâu quen biết gì cô Carol Fernandez đó”. Rồi bố quay ngoắt ra nhìn thầy Gianini đầy vẻ nghi ngờ. Thầy ấy đang đứng ở góc phòng, tay đút vào túi quần, trầm ngâm và trông có vẻ rất quan tâm.

“Cái gì chứ? *Anh nghĩ là tôi sao?* Cho tới sáng nay tôi thậm chí còn *chưa bao giờ nghe nói đến cái tên Genovia*” – khuôn mặt thầy ấy giờ đã chuyển từ quan tâm sang bất ngờ.

“Bố đừng đổ lỗi cho thầy G. Thầy ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này”

Có vẻ như bố không tin lắm, ông nói giọng đầy mỉa mai, “chắc phải có ai tiết lộ chuyện này với giới báo chí chứ...”. Nhưng mình nghĩ không thể là thầy Gianini được. Vì rất nhiều chi tiết trong bài bào của Carol Fernandez đến mẹ mình còn không biết, nói gì đến thầy Gianini. Ví dụ như những cuộc du ngoạn trên không ở Miragnac, mình chưa bao giờ kể cho mẹ nghe.

Lúc mình nói ra điều đó bố chỉ nhìn thầy G bằng ánh mắt thiếu thiện chí. “Được rồi để bố gọi cho cô Carol Fernandez đó xem cô ta lấy nguồn tin từ đâu”

Và khi bố làm mấy chuyện đó thì mình trong tầm kiểm soát của chú Lars. Đúng vậy, chẳng khác gì Tina Hakim Baba, giờ mình cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh 24/24. Mình bị chế nhạo như vậy còn chưa đủ hay sao.

Giờ có cả đội cận vệ có vũ trang nữa chứ!

“Bố, con có thể tự chăm sóc mình mà” – mình tìm mọi cách để thoát ra khỏi vụ đó, nhưng bố không một chút động lòng. Ông nói mặc dù Genovia là một đất nước nhỏ, nhưng rất giàu có, vì thế ông không thể mạo hiểm để cho mình bị bắt cóc và đòi tiền chuộc. Giống như chàng thanh niên trong cuốn *tình yêu bí mật của tôi*, tất nhiên bố không hề so sánh chính xác như vậy, vì bố đã đọc truyện đó đâu.

“Bố, sẽ không có ai bắt cóc con đâu. Đây là trường học” – mình năn nỉ thế nào bố cũng không nghe. Bố lại còn xin phép cô Gupta cho mình ở lại trường nữa chứ. Tất nhiên cô ấy không phản đối rồi.

Cô Gupta còn nói “thưa bệ hạ” với bố nữa chứ. Nếu là chuyện của người khác chắc mình đã lăn ra cười rồi.

Điều an ủi duy nhất là cô ấy đã quyết định hủy án kỉ luật cho mình, vì theo cô ấy thì riêng chuyện bị xuất hiện trên tờ *Post* đã là một sự trừng phạt rồi.

Cái chính cô ấy làm vậy không phải vì thương xót gì cho mình, mà chỉ vì cô ấy thích bố thôi. Bố thì quá nhiều kinh nghiệm tong chuyện quyến rũ này rồi, có cô nào mà không mê mẩn cơ chứ.

Không biết Tina có còn muốn ngồi ăn trưa với mình hôm nay nữa không. Ít ra thì hai vệ sĩ của

bọn mình có thể trao đổi với nhau về kĩ thuật phòng vệ thông thường.

Vẫn là thứ Tư, trong giờ tiếng Pháp

Đáng ra mình phải lên bìa tờ Post thường xuyên hơn mới đúng!!!

Bỗng nhiên mình trở nên nổi tiếng khắp trường.

Mình bước vào quán ăn (mình đã bảo chú Lars phải giữ luôn đi cách mình khoảng 5 bước chân vì chú ấy liên tục dẫm vào gót giày mình) và ... ai không gặp, lại gặp đúng Lana Weinberger. Lúc mình đang đứng xếp hàng thì thấy nó bước tới, cười cười nói nói, ra vẻ thân quen với mình lắm, “ Amelia, cậu có muốn ngồi cùng bàn với tụi này không?”

Con nhỏ đáng ghét đó lại muốn làm bạn với mình cơ đấy, chỉ vì mình giờ là một công chúa.

Tina đang đứng ngay đằng sau lưng mình (chính xác hơn là chú Lars đứng đằng sau mình, tiếp đến là Tina, và cuối cùng là vệ sĩ của cậu ấy). Nhưng Lana không hề có ý định mời Tina tham gia hội của nó, bởi tờ *New York Post* đâu có gọi *Tina* là cô gái đẹp như tượng khắc. Với Lana thì những ai vừa thấp vừa mập – cho dù bố là tộc trưởng giàu có người Ả Rập đi nữa – không đủ tiêu chuẩn được ngồi cạnh nó. Vậy là chỉ có nàng công chúa có dòng máu hoàng tộc Genovia mới đủ tư cách để ngồi cạnh *Lana*.

Mình suýt phát ói khi nghe lời đề nghị trơ tráo của nó.

“Không cần, cảm ơn Lana. Tôi có người ngồi cùng rồi” – mình lạnh lùng nói.

He he, nhìn khuôn mặt sừng sốt lúc đó của nó thật buồn cười và hả hê, y như lần mình ném que kem hạnh nhân vào người nó hôm vừa rồi.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, mình và Tina cùng ngồi xuống. Nhưng cậu ấy chỉ chăm mắt vào đĩa salad, không nói tiếng nào về chuyện công chúa. Trong khi đó cả quán ăn – kể cả mấy đứa lập dị chẳng bao giờ quan tâm tới ai – đều quay ra nhìn hai đứa mình. Không khí lúc đó thật chẳng dễ chịu chút nào. Mình có cảm giác mắt Lilly cũng đang nhìn chằm chằm vào gáy mình. Cậu ấy vẫn chưa nói gì với mình kể từ lần cãi nhau trước. Mà chắc cậu ấy cũng đã biết chuyện này rồi, có gì qua mắt được Lilly đâu.

Ngồi được một lúc thì mình hết chịu nổi và đã nói với Tina rằng, “Nghe này, Tina. Nếu cậu không muốn ngồi cùng bàn với mình nữa cũng không sao. Mình hiểu mà”.

Đôi mắt to tròn của Tina ngược lên nhìn mình đầy hoảng hốt, cậu ấy nói như sắp khóc, “Sao cậu lại nói vậy chứ? Cậu không muốn chơi với mình nữa sao Mia?”

Giờ thì đến lượt mình choáng váng. “Cái gì? Tất nhiên là mình rất quý cậu. Mình chỉ nghĩ rằng có thể cậu không muốn chơi với mình nên mới nói thế. Ý mình là, cậu thấy đấy, mọi người đều nhìn chúng ta chăm chăm. Mình có thể hiểu nếu cậu không muốn ngồi ăn cùng bàn với mình.”

Tina mỉm cười buồn bã nói, “Trước giờ mọi người vẫn nhìn mình chăm chăm mà. Chỉ vì anh Wahim, cậu biết rồi đó.”

Wahim là vệ sĩ của Tina. Wahim và chú Lars đang ngồi ở bàn bên cạnh, tranh luận với nhau về việc súng của ai mạnh hơn. Wahim dùng khẩu Magnum 357, còn chú Lars dùng khẩu Glock 9mm. Người ngoài nghe vào sẽ thấy chủ đề đó vô cùng nhàm chán, nhưng có vẻ như hai người bọn họ đang thảo luận rất hăng say với nhau. Mình đã nghĩ họ sẽ tthi vật tay với nhau xem ai khỏe hơn mất.

“Cậu cũn biết mà. Mình đã quen với việc mọi người cho mình là kẻ gàn dở rồi. Mình chỉ cảm thấy thương cho cậu thôi, Mia ạ. Đáng ra cậu có thể ngồi với bất cứ ai khác trong cái quán ăn này, nhưng cuối cùng lại phải ngồi đây với mình. Mình không muốn ai phải tự ép bản thân ngồi với mình chỉ vì tội nghiệp mình không có ai ngồi cùng.”

Mình thật sự rất giận. Không phải giận Tina mà là giận tất cả mọi người khác ở cái trường Albert Einstein này. Tina Hakim Baba là một người vô cùng dễ mến, nhưng không ai nhận ra điều đó. Bởi vì họ chưa từng nói chuyện với cậu ấy, bởi vì thân hình cậu ấy không gọn gàng, bởi vì cậu ấy khá trầm tính và bởi vì cậu ấy có vệ sĩ đi kèm. Vậy mà họ lại bận tâm về những chuyện đâu đâu không biết. Họ có thể làm rùm beng cả trường chỉ vì một cái quán ngu xuẩn nào đó bán một gói khoai tây đắt hơn 5 xu, trong khi những người bằng xương bằng thịt ngày ngày lủi thủi tời trường, thu mình cô độc một góc thì lại chẳng ai thèm quan tâm chào hỏi lấy một câu.

Và ồi mình thấy tối lỗi vô cùng, vì chỉ mới tuần trước mình cũng là một người trong số đó. Mình đã luôn cho rằng Tina Hakim Baba là một đứa gàn dở. Lý do duy nhất mình không muốn ai biết thân phận thật sự của mìnhcu4ng là vì sợ bị mọi người đối xử như là với Tina. Giờ đây khi đã hiểu về Tina, mình đã thấy mình đã sai lầm thế nào khi nghĩ xấu về cậu ấy.

Mình nói với Tina rằng không hề muốn ngồi với bạn nào khác, ngoài cậu ấy. Rằng tại mình nên đi cùng nhau vì mọi người trong cái trường ngu xuẩn này đều là một lũ khùng.

Nghe vậy Tina có vẻ tươi tỉnh hơn một chút và bắt đầu kể cho mình nghe về cuốn sách mới cậu ấy đang đọc. Tên nó là *Chỉ yêu một lần*, kể về một cô gái yêu một chàng trai bị mắc bệnh ung thu giai đoạn cuối. Mình nói không thích đọc mấy truyện kiểu này nhưng Tina nói cậu ấy đã đọc trước kết thúc. Cuối cùng chàng trai đó cũng chữa khỏi căn bệnh ung thư. Nếu kết thúc vậy

thì còn được.

Lúc bọn mình đi ra cất khay, mình thấy Lilly đang nhìn về phía mình. Nhưng ánh mắt của cậu không có vẻ gì là muốn xin lỗi mình. Vì thế không có gì là lạ khi mình tới phòng học Hình & Lượng Lilly vẫn tiếp tục nhìn mình chăm chăm. Thật thú vị khi Boris tìm mọi cách bắt chuyện với cậu ấy, còn Lilly thì hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới cậu ta. Cuối cùng thì Boris cũng phải bỏ cuộc và lăm lăm xách cây violon đến phòng nhạc.

Giờ học thêm toán của mình với anh trai Lilly diễn ra như sau:

Mình: Chào anh, Micheal. Em đã làm xong hết các bài tập anh giao cho em rồi. Nhưng có điều sao không xem lịch tàu chạy để biết chuyến tàu chạy từ Salt Lake City lúc 7h sáng với tốc độ 67 dặm/h sẽ tới ga Fargo, Bắc Dakota lúc mấy giờ, đỡ phải tính toán.

Anh Micheal: Xem nào, công chúa xứ Genovia cơ đấy? Em có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nói về thân phận thực sự của mình với nhóm bạn thân của mình không? Hay là tụi anh sẽ phải tự đoán?

Mình: Em đã hy vọng sẽ không ai biết được chuyện này.

Anh Micheal: Anh không hiểu tại sao em lại muốn giấu chuyện này. Việc đó có gì xấu?

Mình: Anh đùa à? Siêu tệ!

Anh Micheal: Em đã đọc bài báo trên tờ Post sáng nay chưa, Thermopolis?

Mình: Em chẳng thèm đọc mấy thứ vớ vẩn đó. Không hiểu cái bà Carol Fernandez nghĩ mình là ai nữa, nhưng....

Đúng lúc đó Lilly nhảnh vào cuộc, có vẻ như cậu ấy không thể nhịn thêm được một phút nào nữa.

Lilly: Cậu không biết cái tước vị công chúa Genovia ấy của cậu trị giá tới 300 triệu đôla hay sao? Tính cả bất động sản và bộ sưu tập tranh quý của Hoàng gia.

Ha, vậy là cậu ấy đã đọc bài báo trên tờ Post.

Mình: Ừm...

Má ơi, những 300 đôla và mình chỉ được trả có 100 đôla mỗi ngày thôi sao?

Lilly: Không hiểu người dân đã phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi công sức để tạo ra số tài sản khổng lồ ấy.

Anh Micheal: Lil, người dân Genovia không hề phải nộp thuế thu nhập hay bất kì loại thuế nào khác, vì thế họ chẳng có liên quan gì đến số tài sản đó đâu. Mà hôm nay em mắc chứng gì thế?

Lilly: Nếu anh ủng hộ chế độ quân chủ thì tùy anh, Micheal. Nhưng em thì thấy xấu hổ thay cho những người sở hữu tới cả 300 triệu đôla dù chưa một ngày lao động đóng góp vào nó. Nhất là trong hoàn cảnh nền kinh tế toàn cầu như hiện nay.

Anh Micheal: Xin lỗi em, Lilly nhưng theo như anh được biết thì bố của Mia đã làm việc vô cùng vất vả để phục vụ cho đất nước của mình. Bác ấy đã có một cam kết mang tính lịch sử, sau khi quân đội của Mussolini chiếm đóng năm 1939, là sẽ thực hiện các quyền lợi về chủ quyền phù hợp với lợi ích chính trị và kinh tế của nước láng giềng Pháp. Đổi lại Genovia sẽ nhận được sự bảo vệ của quân đội và hải quân trong trường hợp có chiến tranh. Bố của Mia là một nhà chính trị cự giởi đấy! Những nỗ lực của bác ấy đã giúp Genovia trở thành một đất nước có trình độ dân trí cao nhất châu Âu, một trong những nước có tỉ lệ giáo dục cao nhất; với tỉ lệ tử vong ở trẻ sơ sinh, tỷ lệ lạm phát và thất nghiệp thấp nhất ở bán cầu Tây.

Mình chỉ biết trở mắt nhìn anh Micheal. Choáng thật! Tại sao bà nội không dạy cho mình những thứ như vậy trong các giờ học làm công chúa nhỉ? Những thông tin này mới thật sự cần thiết cho mình. Mình đâu cần học cách ăn súp sao cho đẹp chứ. Cái mình cần là làm sao cãi lại được trước những xỉa xói độc địa của mấy người có tư tưởng chống hoàng gia như đứa bạn thân của Lilly của mình.

Lilly (nói với anh Micheal): Anh thôi ngay đi. (rồi quay ra nói với mình): Giờ thì trong mắt mọi người cậu trở thành một cô gái nhỏ bé ngoan ngoãn rồi đó.

Mình: Mình làm gì chứ? Chính anh Micheal là người....

Anh Micheal: Thôi đi Lilly, em chỉ đang ghen tị với Mia thôi.

Lilly: Em không có!

Anh Micheal: Em có đấy! Em chỉ đang ghen tị vì bạn ấy cắt tóc mà không cần hỏi ý kiến em. Em ghen tị vì ngay khi em không chơi với Mia nữa thì bạn ấy đã gặp và quen với bạn mới. Em ghen tị vì trong suốt thời gian qua Mia giữ bí mật này mà không chia sẻ với em.

Lilly: Micheal, anh câm ngay đi!

Boris (mở hé cánh cửa ra nói): Lilly, cậu gọi mình hả?

Lilly: MÌNH KHÔNG GỌI CẬU, BORIS!

Boris: Xin lỗi (và khép cánh cửa lại)

Lilly: (đang rất tức giận) anh Micheal, sao tự dưng anh bênh Mia chăm chấp thế. Người ngoài nghe được tưởng anh thích cậu ấy đấy.

Anh Micheal: (không hiểu sao mặt anh ấy đỏ lựng lên như vậy) Thế còn cái luận điểm của em về nhà Ho thì sao? Em tưởng đấy gọi là bình thường à?

Lilly: Anh đừng có mà đánh trống lảng.

Anh Micheal: Anh chỉ nói những gì anh biết thôi

Wow, anh em nhà Lilly đúng là uyên bác thật. Bà nội nói đúng: mình cần phải nâng cao vốn từ vựng và kiến thức xã hội của mình thôi.

Anh Micheal: (quay ra nói với mình) Vậy là từ nay chú ấy (chỉ vào chú Lars) sẽ đi theo bảo vệ em mọi nơi mọi lúc hả?

Mình: Vâng.

Anh Micheal: Thật sao? Mọi nơi sao?

Mình: Mọi nơi, trừ toilet, tất nhiên rồi. Chú ấy sẽ đứng đợi ở bên ngoài.

Anh Micheal: Thế nếu em đi hẹn hò thì sao? Như buổi dạ hội cuối tuần này chẳng hạn?

Mình: Em cũng chưa nghĩ đến chuyện đó nữa vì có ai mời em đâu.

Boris: (lại ngó qua cửa nói vọng vào) Xin lỗi, mình vừa đánh đổ lọ cồn trong này, ngọt ngọt quá, mình có thể ra ngồi cùng với mọi người được không?

Mọi người trong phòng học: KHÔNG!

Cô Hill: (từ bên ngoài hành lang ngó vào) Sao lớp này ồn quá vậy? Từ phòng giáo viên cũng có thể nghe thấy tiếng của các em đấy. Boris, em làm gì trong cái phòng đựng đồ thế? Ra ngoài mau. Các em khác học bài đi.

Chắc mình phải tìm đọc bài báo trên tờ Post thôi, 300 triệu đôla cơ á? Bằng số tiền mà nữ hoàng talkshow Oprah kiếm được năm ngoái đó.

Nếu nhà mình giàu có đến thế tại sao cái TV trong phòng mình chỉ là TV đen trắng nhỉ?

Tối ngày thứ tư

Giờ thì mình hiểu tại sao bố giận dữ đến vậy với bài báo của mẹ Carol Fernandez. Khi chú Lars hộ tống mình ra cổng trường, toàn bộ sân trường Albert Einstein kín đặc phóng viên. Mình trở thành trung tâm của mọi sự chú ý, cứ như một ngôi sao nổi tiếng vậy.

Theo lời thầy Gianini thì các phóng viên tụ tập ở đây cả ngày. Xe truyền hình từ các nơi đổ về đây, từ New York One, Fox New, CNN đến Entertainment Tonight... Họ đang phỏng vấn tất cả các học sinh của trường Albert Einstein xem liệu có ai quen mình không (lần đầu tiên mình thấy may khi không được ai trong trường này nhớ tới: đồ họ tìm được ai trong trường nhớ tới cái tên Amelia, nhất là trong bộ dạng hiện nay của mình). Thầy G nói hiệu trưởng Gupta cuối cùng đã phải gọi cho cảnh sát, vì trường Albert Einstein là đất tư nhân, trong khi các phóng viên các nơi đổ về đây chặn hết các lối ra vào, hút thuốc và xả rác khắp nơi.

Nói thế chứ mấy đứa con nhà giàu vẫn thường xuyên tụ tập ở sân trường hút thuốc và xả rác bừa bãi mà có bao giờ thấy cô Gupta gọi cảnh sát bắt tội nó đâu... À mà có khi bố mẹ bọn nó đã xì tiền trả hết chi phí dọn dẹp trong tiền học rồi.

Giờ thì mình đã phần nào hiểu được cảm giác của công nương Diana. Lúc chú Lars, thầy G và mình vừa bước ra khỏi cửa phóng viên ủa ra vây quanh lấy mình, chĩa hàng chục cái mic vào mặt mình và hét lên: “Amelia, cô có thể cười lên không?”, “Amelia, cô thấy thế nào khi dùng một cái từ một cô học sinh bình thường bỗng chốc trở thành công chúa với tài sản lên tới 300 triệu đôla?”

Mấy phóng viên đó làm cho mình phát hoảng. Mà cho dù mình có muốn trả lời câu hỏi của họ, mình cũng không biết phải nói vào cái mic nào nữa. Chưa kể, mình gần như chẳng thấy gì khi mấy cái đèn flash cù chớp lia lịa vào mặt mình như thế.

Đúng lúc đó chú Lars đã phải ra tay. Chú ấy kêu mình đừng trả lời gì cả rồi vòng tay ôm một bên người mình. Nửa còn lại chú ấy nhờ đến thầy G. Sau đó mình không biết làm cách nào mà thoát ra khỏi được đám ống kính và mấy quay đó nữa. Đến lúc mình hoàn hồn lại thì đã thấy đang ngồi ở ghế sau ô tô rồi.

Cuối cùng thì những gì được huấn luyện trong quân đội Israel cũng đã có đất dụng võ. Mình đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa chú Lars và Wahim. Thì ra họ có quen chung vài người bạn. Hình như mọi người đều đến chung một trường huấn luyện để làm vệ sỹ thì phải.

Ngay khi đóng cửa xe lại, chú Lars vội nói: “Lái đi” và người tài xế nhấn ga phóng thẳng. Mình không nhận ra đó là ai nhưng mình nhận ra người ngồi ghế bên cạnh – bố chứ ai!

Ngay khi thoát khỏi cái đuôi của đám phóng viên, bố quay lại hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Ngày hôm nay của con thế nào Mia?”

Chúa ơi, bố hết chuyện để hỏi rồi sao!

Mình lơ đi như không nghe thấy gì. Thay vào đó, mình quay lại vẫy tay chào thầy G. Giờ thầy ấy đang bị nhấn chìm trong micro và máy quay. Nhưng thầy ấy không hề nói tiếng nào, chỉ đứng đó vẫy tay chào với họ và tìm đường ra ga tàu điện ngầm để về nhà.

Mình thấy tội cho thầy G quá, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình thật, mặc dù thầy ấy đang hẹn hò với mẹ mình thật, nhưng dù sao thầy ấy cũng khá dễ chịu, không đáng bị bao quanh bởi đám phóng viên như vậy.

Mình hỏi bố có thể quay lại cho thầy G đi nhờ về nhà không, nhưng bố lơ đi như không nghe thấy, giả vờ bận rộn với cái dây an toàn: “ Cái thứ quỷ quái này, chẳng bao giờ chịu nghe lời gì cả”.

Rồi khi mình quay ra hỏi bố xem từ nay sẽ đi học đâu, bố nhìn mình như thể mình bị điên vậy, và gần như hét lên với mình: “Con nói con muốn học ở trường Albert Einstein cơ mà!”

Mình nói đúng là vậy nhưng đó là trước khi bị mẹ Carol Fernandez kia phanh phui mọi chuyện.

Nhưng bố tuyên bố rằng mình không thể chuyển trường chỉ vì bị phanh phui chuyện mình là công chúa, và rằng mình phải ở lại trường Albert Einstein học, chú Lars sẽ cùng mình tới trường để bảo vệ mình khỏi đám phóng viên.

Lúc mình hỏi, “Vậy thì ai sẽ làm tài xế cho bố?” thì bố chỉ vào viên tài xế mới và cho biết anh ta tên là Hans.

“Chào cô” – người tên Hans đó gật đầu chào mình qua tấm gương chiếu hậu.

Vậy là chú Lars sẽ đi theo mình mọi lúc mọi nơi thật sao? Ngay cả khi mình tới ngủ nhà Lilly sao?(nếu bọn mình vẫn làm bạn)

Từ nay mình không bao giờ có thể đi đâu một mình nữa.

Riêng cái ý nghĩ đó đã đủ làm mình nổi điên lên rồi, mặt mình lúc đó đỏ bừng như cái đèn giao thông vậy.

“Vậy thì con không muốn làm công chúa nữa. Con sẽ trả lại cho bố hết mấy đồng 100 đôla đó. Bố hãy bảo bà quay trở lại Pháp đi. Con bỏ cuộc!”

Bố nói bằng giọng ra chiều rất mệt mỏi: “Giờ con đâu thể nói bỏ là bỏ được, Mia. Bài báo ngày hôm nay đã quyết định mọi chuyện rồi. Ngày mai mặt con sẽ xuất hiện trên toàn bộ các tờ báo ở Mỹ - mà có khi là toàn thế giới. Mọi người sẽ biết con là công chúa Amelia xứ Genovia. Con

đâu thể từ bỏ thân phận của mình?”

Trên đường về Plaza, mình đã làm cái việc mà một công chúa không nên làm – KHỐC. Chú Lars đã phải cho mình mượn khăn tay. Chú ấy thật tử tế!

Vẫn là thứ tư

Mẹ cho rằng người móm thông tin cho Carol Fernandez chính là bà nội.

Nhưng mình không thể tưởng tượng được bà lại làm mấy chuyện như vậy. Nhất là khi mấy bài học công chúa của mình đã đi đến đâu đâu.. Mục đích của những bài học đó là giúp cho mình có thể hành xử như một công chúa thực thụ. Bà chưa dạy cho mình cách đối phó với những người phản đối hoàng gia kiểu như Lilly cơ mà. Từ đầu tới giờ bà chỉ mới dạy mình cách ngồi, cách ăn mặc, cách dùng đĩa để ăn các món cá, cách xưng hô với những người lớn tuổi trong hoàn tộc, cách nói tiếng “cám ơn”, “không có gì” bằng bảy thứ tiếng, cách làm món cốc tai chanh đá hay mấy học thuyết của Marx.

Mấy cái đó thì có ích gì với mình cơ chứ?

Nói sao mẹ cũng không thay đổi ý nghĩ của mình. Bố gần như phát điên lên với mẹ nhưng mẹ vẫn nhất quyết khẳng khẳng mọi chuyện là do bà một tay sắp đặt. Mẹ còn kêu bố hãy đi mà hỏi bà mọi chuyện, khi đó sẽ biết ai đúng ai sai.

Bố đã ngoa ngoắt vặc lại, hỏi sao mẹ không nghĩ đến chuyện chính bạn trai của mẹ là người tiết lộ thông tin cho phóng viên Carol Fernandez.

Nhưng ngay lập tức, bố nhận ra là mình không nên nói những lời đó, vì khi đó trong mẹ thật đáng sợ. Mẹ chỉ như vậy khi bà thật sự nổi giận.

Môi mẹ mím chặt và rồi mẹ hét lên: “Biến... ra khỏi nhà tôi... ngay”

Tất nhiên là bố chẳng đi đâu cả, mặc dù về lý thì ngôi nhà này thuộc quyền sở hữu của mẹ. Cũng may là bà Carol đó không đăng địa chỉ nhà mình lên trên báo và điện thoại nhà mình không đăng kí trên danh bạ điện thoại thành phố nên chưa phóng viên nào đánh hơi được tới đây. Vậy là từ nay mình vẫn có thể gọi điện kêu đồ ăn Trung Quốc tới nhà mà không phải lo sợ bị mấy tờ báo lá cải đem ra phân tích xem công chúa Amelia thích món cái đến thế nào.

“Vậy sao Helen? Anh thì lại nghĩ em đang để lòng thù ghét mẹ anh làm cho mất đi lí trí” – bố thủng thẳng nói.

Mẹ gào lên: “Anh muốn biết sự thật sao Phillipe? Sự thật là mẹ anh là một...”

Mình đã quá mệt mỏi, không còn sức nghe mấy cuộc cãi vã này nữa nên đã rút gọn về phòng và chập tai nghe nhạc lên. Mình học được cách này từ mấy đứa trẻ có bố mẹ li dị trong các bộ phim truyền hình trên TV. Đĩa nhạc ưa thích của mình hiện nay là đĩa nhạc mới nhất của Britney Spears. Mình thậm chí còn không dám cho Lilly biết là mình thích Bristney Spears. Mình đã từng nằm mơ mình được là Bristney Spears và đang biểu diễn tong phòng hòa nhạc của trường Albert Einstein. Mình mặc chiếc váy màu hồng và anh Josh đã chạy đến khen ngợi ngay trước khi mình lên sân khấu.

Làm sao mình dám kể chuyện đáng xấu hổ này cho người khác nghe cơ chứ? Lilly chắc chắn sẽ lên lớp cho mình một trận về việc thần tượng một người như Bristney là tự hạ thấp chính mình. Nhưng mình biết mình có thể kể chuyện này cho Tina nghe. Cậu ấy sẽ không những hào hứng với câu chuyện của mình mà còn muốn biết trong giấc mơ ấy anh Josh có mặc quần da hay không nữa.

Mà mình đã nói về việc mấy cái móng tay giả này làm mình khó viết chưa nhỉ?

Nhưng nói gì thì nói, càng nghĩ mình càng phân vân không biết bà có phải là người bán tin cho Carol Fernandez không nữa. Vì hôm nay lúc đến Plaza tiếp tục mấy bài học làm công chúa với bà, mình vẫn không ngừng khóc. Nhưng bà không hề tỏ chút thông cảm nào với mình. Mấy giọt nước mắt này là vì...?

Sau khi mình tẩm tức kể lại cho bà nghe mọi chuyện, bà chỉ nhướn cặp lông mày được tô vẽ rất cẩn thận lên và nói “*C'est la vie*”, tiếng Pháp có nghĩa là “Đời là vậy đó”.

Trong cuộc đời này, nếu không phải là bạn trúng xổ số hay có scandal với những người nổi tiếng thì chẳng bao giờ mặt bạn được xuất hiện trên mấy tờ báo như *Post*. Mình làm gì nên tội chứ, chẳng nhẽ sinh ra cũng là tội sao?

Mình không nghĩ “Đời là vậy”.

Tiếp đó bà miên man về chuyện cả ngày nay phải tiếp hàng trăm cú điện thoại từ giới truyền thông xin phỏng vấn mình như thế nào. Và rằng mình cần phải mở một cuộc họp báo, rằng bà đã cho người ở Plaza chuẩn bị sẵn cho mình một căn phòng lớn để tiếp phóng viên rồi.

Không thể tin nổi bà làm như vậy với mình! “Cháu không muốn trả lời phỏng vấn của mấy người đó! Cháu đâu cần mọi người can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy!”

“Nếu cháu không chịu gặp gỡ giới truyền thông, trả lời những thắc mắc của họ thì họ sẽ tìm mọi cách để khai thác chuyện của cháu, bắt đầu từ việc ngày ngày quấy rầy cháu ở khắp mọi nơi, từ trường học đến nhà những nười bạn cháu, rồi tới cửa tiệm tạp hóa hoặc tiệm đĩa cháu

thường lui tới”

Rồi bà nhắc đến cái gọi là nghĩa vụ của mình trong vai trò là một công dân Genovia. Mình sẽ quảng bá được cho ngành du lịch của Genovia nếu đồng ý xuất hiện trên chương trình *Dateline*.

Mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Genovia lắm chứ. Thật đó. Nhưng mình cũng muốn những gì tốt nhất cho Mia Thermopolis nữa. Và việc xuất hiện trên chương trình *Dateline* không hề tốt lành gì với mình.

Nhưng mỗi bận tâm duy nhất lúc này của bà là làm sao để quảng bá cho hình ảnh Genovia với mọi người. Nhỡ mẹ nói đúng thì sao? Nhỡ đúng là bà là người đã tiết lộ thông tin cho Carol Fernandez thì sao?

Chẳng nhẽ bà lại làm mấy chuyện như vậy?

Cũng dám lấn chur.

Mình vừa bỏ tai nghe ra, bố mẹ vẫn chưa cãi nhau xong.

Có vẻ tối nay họ sẽ còn cãi nhau dài dài.

Thứ Năm, 15 tháng 10, trong phòng tự học

Hôm nay ảnh mình được trưng trên bìa tờ Daily News và New York Newsday, và cả New York Times nữa chứ. Họ đăng bức ảnh ở trường của mình làm mẹ không thoải mái chút nào. Vì như vậy có nghĩa là có thể ai đó tong gia đình mà mẹ đã từng gửi ảnh cho, hoặc người ở trường Albert Einstein đã tuồn những bức ảnh này ra ngoài. Mình cũng không vui lắm vì mấy bức ảnh náy được chụp trước khi Paolo sửa tóc cho mình, trông bộ dạng của mình lúc ấy trông thật lồi thoi và nhếch nhác.

Chưa bao giờ có nhiều phóng viên trước cổng trường Albert Einstein như sáng nay. Có vẻ như mấy bản tin buổi sáng thường thích đưa tin trực tiếp kiểu này. Nhưng vấn đề là nhân vật chính lại là mình!

Thật ra mình cũng tiên liệu trước là chuyện này sẽ xảy ra nên hôm nay đã chuẩn bị tinh thần, chứ không hoảng sợ như hôm qua. Theo đúng như lời bà nội yêu cầu, hôm nay mình diện một đôi boots mới tinh (phòng trường hợp cần thiết mình sẽ đá mấy người cầm micro định sấn lại gần), lại còn đeo một lỗ huy hiệu Hòa Bình Xanh và phản đối áo lông thú để ít nhất cũng gây ấn tượng đẹp trong mắt công chúng.

Hôm nay mọi chuyện diễn ra y hệt hôm qua. Chú Lars vẫn phải áp sát và đưa mình đi qua một rừng máy quay phim và máy ảnh mới vào được trường. Trong khi chạy vào trường mình còn nghe rõ mấy người hét lên: “Amelia cô có định theo gương công nương Diana trở thành nữ hoàng trong tim mọi người không?”, “Amelia giữa Leonardo DiCaprio và Hoàng Tử William cô thích ai hơn?” , “Amelia, cô có ý kiến gì về ngành công nghiệp sản xuất thịt ở nước ta?”

Mình lập tức bị ấn tượng bởi câu hỏi cuối cùng, và định quay lại trả lời, nhưng chú Lars đã lôi tuốt mình vào trong trường.

Những việc mình cần phải làm:

1. Nghĩ cách buộc Lilly phải làm lành với mình.
2. Không được nhút nhát nữa.
3. Ngừng nói dối/ hoặc nghĩ ra những lời nói dối hay hơn.
4. Không được tỏ ra quá bi quan.
5. Tập trở nên:
 - Độc lập hơn
 - Tự lập hơn
 - Chín chắn hơn

Ngừng nghĩ về Josh Richter

Ngừng nghĩ về Micheal Moscovitz

Đạt điểm cao hơn

Đạt được sự tự chủ trong tâm hồn

Thứ Năm, giờ tiếng Pháp

Hôm nay trong giờ Đại số, thầy Gianini đã tìm mọi cách nhồi mấy mớ kiến thức về mặt phẳng Đề-các vào đầu bọn mình, nhưng không ai tập trung được vì mấy chiếc xe đưa tin ở bên ngoài. Bọn lớp mình liên tục ngẩng lên nhòai người ra cửa sổ và hét vào đám phóng viên: “Hãy đi tìm những tin thực tế hơn đi!”; “Này, thích thì chụp hình tôi đi” và kèm theo một cử chỉ thô lỗ.

Thầy Gianini cố ổn định trật tự nhưng hoàn toàn bất lực. Lilly thì nhăn nhúm lại, cậu ấy tỏ ra hết sức khó chịu khi tất cả mọi người đều quay ra chống đám phóng viên trong khi không ai muốn đứng trước cửa tiệm nhà Ho và hô vang “Phản đối nhà Ho phân biệt chủng tộc”!

Sau đó, Lana Weinberger mon men ra hỏi xem mình biết thân phận công chúa từ bao giờ? Không thể tin được, con nhỏ rách việc ấy lại hỏi chuyện mình cơ đấy, không hề tỏ ra khinh khỉnh như mọi khi. Mình trả lời đại khái là khoảng vài tuần nay. Lana liền nói nếu một ngày nào đó nó phát hiện ra nó là công chúa, việc đầu tiên nó làm là lao thẳng đến Disneyworld,

nhưng mình đã ngắt lời nó, “Cậu sẽ không muốn tới Disneyworld đâu, vì cậu sẽ thấy nhớ những buổi tập của đội cổ vũ”.

Lana vẫn tiếp tục thắc mắc lý do tại sao mình không muốn đến Disneyworld vì mình hầu như có tham gia hoạt động ngoại khóa nào đâu. Rồi Lilly bắt đầu chen vào câu chuyện về Disnerworld ở Mỹ, và rằng thật ra ông Walt Disney là người theo chủ nghĩa Phát-xít...

Ở trên bục giảng thầy Gianini đang khản cổ kêu gào mọi người tập trung vào mặt phẳng Đề-các.

Không chừng mặt phẳng này còn an toàn hơn nơi chúng ta đang sống ấy chứ, vì ở trên đó ít ra là không có đám nhà báo.

Hệ tọa độ Đề-các
Chia mặt phẳng ra làm bốn phần gọi là 4 góc phần tư.

Thứ Năm, giờ Hình & Lượng

Mình đang ngồi ăn trưa cùng với Tina Hakim Baba, chú Lars và Wahim. Tina kể cho mình nghe rằng ở Ả Rập, con gái phải ăn mặc một thứ gọi là “Chadrah” (áo trùm). Nó rộng như một cái chăn và trùm kín người từ đầu đến chân, chỉ chừa một khoảng mắt để nhìn. Người ta cho rằng như vậy có thể giúp người con gái tránh được cái nhìn soi mói của cánh đàn ông. Nhưng Tina kể rằng em họ cậu ấy mặc quần bò ở dưới tấm áo trùm, và khi người lớn không có nhà, bọn nó sẽ cởi áo trùm ra và đi chơi với bạn trai hệt như chúng mình.

Nói đúng hơn là như chúng mình sẽ làm, nếu có bạn trai nào để ý.

Mình rút lại câu này. Mình quên mất là Tina đã có bạn nhảy trong dạ hội sắp tới: Dave Farouq El-Abar.

Hay là mình có vấn đề nhỉ? Tại sao chẳng có cậu bạn trai nào thích mình?

Tina đang kể chuyện về tấm áo trùm cho mình thì bỗng dưng Lana Weinberger đặt khay đồ ăn xuống bên cạnh.

Chuyện cứ như đùa, là *Lana Weinberger* đó.

Mình cứ tưởng nó đến để đòi thanh toán hóa đơn tiền giặt ủi cái áo len, hoặc tệ hơn là đổ cả lọ sốt hạt tiêu và đĩa sa lát của mình. Trái lại nó cười rất tươi nói: “Hai bạn không phiền cho mình

ngồi cùng chứ?”

Tiếp đó là một khay thức ăn lướt qua chỗ mình. Trên khay có 2 cái bánh phomat thịt, khoai tây chiên bụi, hai cốc sữa sô cô la, 1 bát ớt, 1 gói Doritos, 1 đĩa salad Pháp, 1 gói Yoo hoos, 1 trái táo và một cốc coca to. Vừa tính nhìn xem ai có thể ăn hết đồ ăn này thì thấy Josh Richter kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Mình không hề mơ, là *Josh Richter*.

Anh ấy chào mình và ngồi xuống ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Mình quay sang nhìn Tina, cậu ấy cũng nhìn lại mình rồi cả hai đưa quay sang 2 chú vệ sĩ. Nhưng hai người đó đang bận tranh luận xem liệu đạn cao su có được dùng để dẹp bạo loạn không hay chỉ được dùng gậy.

Mình và Tina chăm chăm nhìn Lana và Josh.

Cả hai đều là hot boy, hot girl của trường, nên không bao giờ chỉ có một mình. Họ đi đến đâu là có một đám tùy tùng theo đến đó. Lana thì thường dẫn theo cả đội cổ vũ của mình, ai trông cũng xinh đẹp với mái tóc dài và bộ ngực đầy đặn như Lana vậy.

Còn theo Josh là một hội nam sinh năm cuối, cùng đội bóng với anh ấy. Tất cả đều cao to và ăn nhiều thực phẩm làm từ động vật như Josh.

Đám bạn của Josh đặt khay đồ ăn xuống cạnh khay của Josh. Bạn của Lana đặt khay bên cạnh Lana. Và chẳng mấy chốc bàn ăn của bọn mình, vốn thường chỉ có 2 đứa con gái lập dị và 2 ông vệ sĩ, nay được vây kín bởi những người xanh đẹp và tài năng nhất trường Albert Einstein, nếu không nói là nhất Manhattan.

Mình liếc nhìn Lilly và thấy cậu ấy trở mặt ra như thể vừa tìm thấy chủ đề hấp dẫn cho show truyền hình của mình vậy.

Bỗng Lana hỏi mình bằng cái giọng như thân thiết với nhau lắm ý, “Mia này, cậu có dự định gì cuối tuần này chưa? Cậu có định dự dạ hội cuối tuần này không?”

Mình nói: “Để mình xem đã...”

“Bọn mình đang định tổ chức một bữa tiệc ở nhà anh Josh tối thứ Bảy này vì bố mẹ anh ấy đi vắng. Sau khi buổi dạ hội kết thúc. Cậu đến nhé.”

“Mình không...”

“Cậu ấy nhất định phải đến, đúng không anh Josh?” Josh đang dứt miếng ớt vào miệng, liền

nhồm nhoàm nói: “Tất nhiên rồi. Cô ấy phải đến chứ.”

“Nhất định sẽ rất *vui* đấy.” Lana nói. “Cậu đi nh2?”

“Rất tiếc mình không thể”.

Mấy cô bạn của Lana đang nói chuyện bỗng im bật quay ra nhìn mình trong khi đám bạn của anh Josh vẫn chăm chú ăn.

“*Không thể ư?*” Lana sững sốt hỏi.

“Đúng vậy, mình không thể.”

“Cậu nói *không thể* là sao?”

Mình đã định nói dối. Đáng ra mình có thể nói là: Lana, mình không thể đi vì còn bận ăn tối với thủ tướng Iceland. Mình cũng có thể nói là mình không thể đi vì còn bận đi du thuyền. Mình có thể bịa ra hàng tá lý do, vậy mà mình lại ngu xuẩn đi nói thật.

“Mình không thể đi được, vì mẹ mình sẽ không cho phép đâu.”

Trời đất, sao mình lại nói như thế nhỉ? Tại sao cơ chứ? Đáng nhẽ ra mình phải nói dối chứ. Nói ra những lời đó làm mình không khác gì một con dỏ hơi. Dỏ người quá! Ôi lập dị vô cùng.

Mình cũng chẳng hiểu tại sao mình lại nói thật nữa. Thậm chí đó cũng chẳng phải là sự thật *thật sự*. Ở thì đấy cũng là một nguyên nhân nhưng không phải là nguyên nhân *thật sự* khiến mình không muốn đi. Đúng là mẹ sẽ không đời nào *cho phép* mình đi dự tiệc ở nhà một cậu bạn trai khi bố mẹ cậu ấy vắng nhà kể cả khi có vệ sĩ đi cùng. Nhưng nguyên nhân thực sự chính là mình không biết *hành xử* ra sao ở những bữa tiệc như vậy. Chưa có ai mình quen từng được mời tới những bữa tiệc kiểu như vậy. Nói đúng hơn là những người mình quen, chưa đủ nổi tiếng để được mời đi dự những bữa tiệc kiểu như vậy.

Hơn nữa mọi người còn uống rượu mà mình lại không biết uống, cũng không có ai đi cùng. Thế thì mình biết *làm gì* ở đấy?

Lana hết nhìn mình rồi lại quay sang đám bạn, và cuối cùng cười phá lên. Cười RẤT RẤT TO là đằng khác.

Cũng chẳng trách nó được.

“Ôi trời đất ơi, cậu không nói đùa đó chứ?” Lana cười đến mức nói không nên lời.

Mình biết ngay Lana kiếm chuyện để làm bẽ mặt mình đây mà. Nhưng mình chẳng quan tâm

lắm, mình chỉ thấy ái ngại cho Tina Hakim Baba. Chỉ vì mình mà cậu ấy phải ngồi giữa một đám con gái nổi tiếng thế này.

“Cậu đang nói đùa đúng không?”

“Không hề”

“Cậu đâu nhất thiết phải nói *thật* với mẹ cơ chứ.” Lana nói một giọng châm chọc. “*không ai* lại đi nói *thật* với mẹ mấy chuyện đó cả. Cậu chỉ việc nói với mẹ là tới nhà một cô bạn gái nào đó. *Hiểu chưa nào*”

Ý cậu ta là nói dối? Với mẹ mình sao? Rõ ràng Lana không hiểu gì về mẹ mình. *Không ai* có thể nói dối mẹ. Đơn giản là không thể. Lại còn nói dối những chuyện như vậy ư, không đời nào.

Mình nói: “Nghe này, cảm ơn vì đã mời mình, nhưng mình thật sự không thể. Hơn nữa mình cũng không biết uống rượu...”

Trời ạ, *đó* là một sai lầm ngốc nghếch nữa.

Lúc này thì Lana gần như bị sốc, “Cậu không *uống rượu* ư?”

Thật ra khi ở Miragna mình cũng có uống rượu. Mình thường uống vào mỗi bữa tối. Nhưng đó là việc nên làm ở Pháp. Người ta không uống rượu cho vui mà uống rượu đi kèm với thức ăn. Nó làm cho món gan ngỗng thơm ngon hơn, mặc dù mình chưa bao giờ thử.

Mình nhún vai trả lời: “Chỉ là mình muốn bảo vệ sức khỏe cho bản thân, không muốn đưa nhiều chất độc hại vào cơ thể.”

Lana tỏ rõ sự khinh bỉ mồn một trên khuôn mặt, nhưng Josh Richter, miệng vẫn đang ngậm thức ăn, lại quay ra nói: “Anh tôn trọng việc đó!”

Lana há nốc mồm ngạc nhiên. Thật không thể tin được, Josh Richter nói anh ấy tôn trọng điều *mình* vừa nói. *Đùa sao?*

Xem ra anh ấy rất nghiêm túc. Cái cách anh ấy nhìn mình như thể có thể nhìn xuyên thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh đầy ma lực ấy... Như thể anh ấy *đã* nhìn thấu tâm hồn mình...

Lana không nhận ra là bạn trai cô ta đang nhìn thấu tâm hồn mình thì phải. Cô ta nói: “Trời ạ, Josh, anh uống nhiều hơn bất cứ ai trong *cả trường* này”

Josh quay sang Lana và nghiêm nghị nói: “Đúng thế, nhưng có lẽ anh cũng nên từ bỏ thôi.”

Lana cười phá lên khi nghe thấy vậy: “Phải rồi, coi xem anh bỏ nổi không!”

Josh không hề thấy chuyện đó đáng cười chút nào. Anh ấy nhìn Lana chăm chăm bằng đôi mắt xanh quẩn rũ ấy. Mình mừng là anh ấy không nhìn mình bằng ánh mắt như thế.

Mình đứng bật dậy và cầm lấy khay thức ăn, thấy vậy Tina cũng làm theo.

“Tạm biệt mọi người” – rồi bọn mình cùng bỏ đi.

Trong lúc đi cất khay, Tina hỏi: “Mấy chuyện này là thế nào vậy?”. Mình cũng chẳng biết nữa, chỉ biết chắc một điều là:

Lần đầu tiên trong đời, mình mừng vì không phải là Lana Weinberger.

Tiếp tục ngày thứ Năm, giờ tiếng Pháp

Sau giờ ăn, mình đi tới tủ để đồ để lấy sách cho giờ tiếng Pháp và gặp anh Josh ở đấy. Hình như anh ấy đang cố tình đứng đó quan sát xung quanh. Khi thấy mình đến gần, anh ấy liền đứng thẳng dậy và nói: “Chào em!”

Rồi anh ấy cười, lộ cả hàm răng trắng đều tăm tắp. Mình phải nhìn sang chỗ khác vì hàm răng đó trắng đến lóa cả mắt.

Mình chào lại anh ấy. Mình thấy hơi ngượng vì lúc này vừa chứng kiến anh ấy cãi nhau với Lana xong. Mình đoán chắc hẳn anh ấy đang đợi Lana rồi cả hai sẽ lại âu yếm nhau như mọi khi, thế nên mình cố gắng lấy đồ thật nhanh và chuồn khỏi đây để khỏi chứng kiến cảnh ấy.

Nhưng anh Josh lại bắt đầu *nói chuyện* với mình. Anh ấy nói: “Anh hoàn toàn đồng tình với việc em nói ở nhà ăn lúc này. Về việc tôn trọng sức khỏe của mình ấy mà. Anh cho rằng đó thật sự là một quan điểm rất tuyệt!”

Mình cảm thấy nóng bừng cả mặt, như một ấm nước đang sôi vậy. Mình cố gắng không làm rơi cái gì hết trong khi di chuyển quanh mấy cuốn sách trong tủ. Đáng tiếc là tóc mình bây giờ quá ngắn, không thể giấu được khuôn mặt đang ửng đỏ.

“Thế em có định đi dự dạ hội cùng ai chưa?”

Ngay lúc đó mình đánh rơi quyển sách Đại số. Mình chỉ kịp nói “Ừm...” và rồi vội chạy ra nhặt nó lên.

Trong khi đang lui cui quỳ xuống sàn nhặt mấy tờ giấy bị rơi ra khỏi sách Đại số, mình nhận ra khuôn mặt của anh Josh ở ngay sát kế bên. Anh ấy nhặt hộ mình chiếc bút chì và đưa cho mình. Mình nói cảm ơn và Thật sai lầm khi lại nhìn vào đôi mắt xanh quyến rũ đó. Nó thôi thúc mình nói: “Chưa, em chưa định đi dự dạ hội với ai hết”

Bỗng chuông reo lên.

Anh Josh nói: “Gặp lại em sau”

Mình vẫn đang sốc.

Josh Richter vừa *nói chuyện* với mình. Anh ấy thực sự đã *nói chuyện* với mình. *Hai lần.*

Lần đầu tiên trong vòng một tháng qua, mình không còn quan tâm đến chuyện có trượt môn Đại số hay không. Mình không quan tâm rằng mẹ đang hẹn hò với thầy giáo của mình. Mình không quan tâm chuyện mình là người thừa kế ngai vàng của Genovia. Mình cũng không quan tâm chuyện mình và người bạn thân nhất không nói chuyện với nhau.

Mình nghĩ có khi là anh Josh Richter *thích* mình.

Bài tập về nhà:

Đại số: ??? Chẳng nhớ gì cả!!!

Tiếng Anh: ??? Hỏi Shameeka

Văn minh thế giới: ??? Hỏi Lilly. Quên mất. Không hỏi Lilly được. Cậu ấy có nói chuyện với mình đâu.

Hình & Lượng: Không có.

Tiếng Pháp: ???

Sinh học: ???

Trời ạ, chỉ vì một anh chàng có thể thích mình mà đầu mình giờ rối tung cả lên rồi. Mình ghét bản thân quá.

Tối thứ Năm

Bà nói: “Tất nhiên cậu bạn đó thích cháu rồi. Sao lại không thích cơ chứ? Biểu hiện của cháu bây giờ rất tốt, cũng nhờ tài năng của Paolo và sự chỉ bảo của ta cả.”

Vâng, cảm ơn bà ạ. Bà cứ làm như không anh chàng nào có thể thích mình vì bản thân *mình*, chứ không phải vì đột nhiên mình trở thành công chúa, với mái tóc trị giá 200 đôla vậy.

Lúc đó mình thấy ghét bà thế!

Mình biết chẳng có gì sai khi ghét một ai đó, nhưng mình thật sự không ưa gì bà nội của mình. Ít ra là không thể thích nổi bà. Ngoài việc bà rất kiêu ngạo và chỉ nghĩ cho bản thân, bà còn khá hẹp hòi với người khác.

Giống như tối nay vậy.

Bà quyết định hôm nay ra ngoài ăn tối để bà có thể chỉ cho mình cách đối phó với cánh phóng viên. Khi mình ra khỏi khách sạn, không có nhiều phóng viên lắm, chỉ trừ vài nhà báo nhỏ từ Tiger Beat. Mình đoán là mấy nhà báo lớn kia đã về nhà ăn tối rồi (hơn nữa với cánh nhà báo sẽ chẳng có gì là thú vị khi bạn đã chuẩn bị sẵn sàng. Với họ mọi chuyện sẽ chỉ thú vị khi họ xuất hiện đúng lúc mình không ngờ tới nhất mà thôi.)

Tất nhiên mình rất mừng khi không có các nhà báo quay quanh, gào lên với hàng tá câu hỏi và đẩy mấy cái đèn flash to đùng vào giữa mặt mình.

Nhưng khi mình bước vào xe, bà nói: “Chờ một chút” rồi đi vào trong. Mình đã đoán là để quên mũ hay gì đó, nhưng lúc bà quay lại chẳng hề thấy mang gì theo.

Ấy thế mà lúc mình vừa tới trước cửa nhà hàng Bốn Mùa, tất cả các phóng viên đã tụ tập đông đủ ở đó! Lúc đầu mình đã nghĩ hẳn bên trong đang có chính khách hay nhân vật nào đó quan trọng như Shaquille O’Neal hay Madonna chẳng hạn. Nhưng rồi tất cả bọn họ bắt đầu chụp hình mình và hét lên: “Công chúa Amelia, cô cảm thấy thế nào khi lớn lên trong một gia đình không có cha, và rồi phát hiện ra cha mình có 300 triệu đôla?”, “Công chúa, cô đi giày hiệu gì vậy?”

Lúc đó mình chẳng hề mảy may sợ hãi gì cả, mình chỉ giận phát điên lên thôi. Mình quay sang bà và nói: “Làm sao mà họ biết chúng ta tới đây vậy bà?”

Bà đang loay quanh tìm điếu thuốc trong túi xách, “Mình cất cái bật lửa ở đâu rồi không biết?”

“Bà đã gọi cho họ phải không?” – Mình tức đến nỗi không thể nhìn thẳng vào mặt bà nữa, “Bà đã gọi điện, và nói cho họ biết chúng ta tới đây.”

“Đừng có trẻ con như vậy!” Bà nói, “Bà đâu có thời gian gọi cho cả lũ bọn họ chứ”.

“Đâu cần. Bà chỉ việc gọi cho một người, và tất cả sẽ kéo đến theo thôi. Tại sao bà lại làm vậy?”

Bà châm điếu thuốc. Mình ghét bà hút thuốc trong xe thể không biết. “Đây là một yếu tố rất quan trọng để trở thành người của hoàng gia Amelia ạ. Cháu cần phải học cách đối phó với cánh nhà báo”

“ Bà là người đã báo tin cho Carl Fernandez!”. Mình nói với giọng hết sức bình tĩnh.

“Tất nhiên là bà rồi” - bà thản nhiên thừa nhận, với cái giọng kiêu như thách thức xem mình làm gì được bà.

“Bà! Sao bà có thể làm thế? Bố cháu đã nghĩ là do thầy Gianini làm! Bố và mẹ cãi nhau vì việc đó. Mẹ cháu nói là bà làm, nhưng bố cháu đã không tin!”

Bà hít một hơi dài và nói: “Phillipe lúc nào cũng ngây thơ như vậy đấy”

“Cháu sẽ nói với bố, cháu nói hết cho bố nghe!”

Bà phẩy tay với điệu bộ chẳng thiết tha, ý muốn nói: *Tùy cháu.*

“Cháu nói thật đấy, cháu sẽ nói cho bố cháu biết sự thật. Bố cháu sẽ giận bà cho coi.”

“Không đâu. Cháu cần phải thực tập, cháu yêu ạ. Mẫu tin trên tờ Post chỉ là bước khởi đầu thôi. Rồi sớm muộn cháu cũng sẽ xuất hiện trên bìa tạp chí *Vouge*, và rồi...”

“Bà!” Mình hét lên “CHÁU KHÔNG MUỐN XUẤT HIỆN TRÊN TỜ TẠP CHÍ VOUGE! BÀ KHÔNG HIỂU SAO? CHÁU CHỈ MUỐN YÊN ỔN TỐT NGHIỆP LỚP CHÍNH THỒI!”

Bà có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng của mình. “Được rồi cháu yêu. Cháu đâu cần phải *hét* lên thế!”

Sau bữa tối mình không còn thấy bóng các phóng viên nữa, có lẽ bà đã nghe lời mình.

Khi mình trở về nhà, thầy Gianini đang ở đó. Mình về phòng và gọi điện cho bố. Mình nói: “Bố ơi, là bà chứ không phải là thầy Gianini tiết lộ cho Carol Fernandez biết tin đâu!” và bố trả lời : “Bố biết rồi.”

“Bố biết rồi sao?” Mình không thể tin được. “Bố *biết* thế mà không nói một lời nào sao?”

“Mia, quan hệ giữa bố và bà con rất phức tạp!”

Ý bố là bố sợ bà. Cũng không trách được bố, nhất là trước đây bà thường nhốt bố trong hầm tối.

“Bố nên xin lỗi mẹ vì những gì bố đã nói về thầy Gianini.”

Bố trả lời, nghe rất tội nghiệp: “Bố biết rồi!”

Sau đó thầy Gianini giúp mình làm bài tập về nhà. Hôm nay ở trường mình không tài nào tập trung nổi sau khi anh Josh nói chuyện với mình nên chẳng tiếp thu được những gì anh Micheal đã giảng trong lớp Hình & Lượng.

Giờ thì mình đã hơi hiểu sao mẹ lại thích thầy Gianini như vậy. Trò chuyện với thầy ấy cũng khá vui, nhất là khi xem tivi. Thầy không bao giờ dành điều khiển như mấy người bạn trai trước của mẹ. Mà thầy có vẻ cũng chẳng quan tâm đến thể thao mấy.

Khoảng nửa tiếng trước khi đi ngủ, bố lại gọi điện và đòi nói chuyện với mẹ. Mẹ về phòng và nói chuyện với bố, lúc trở ra, thấy mẹ có vẻ vui.

Giá mà mình có thể kể cho Lilly nghe chuyện Josh Richter nói chuyện với mình.

Thứ Sáu, 16 tháng 10, giờ Tiếng Anh

CHÚA ƠI!

JOSH VÀ LANA ĐÃ CHIA TAY!!!!

Chuyện này đang loan khắp trường. Josh đã chia tay với Lana tối hôm qua sau buổi tập. Hai người cùng ăn tối ở quán Hard Rock Café và anh ấy đòi lại chiếc nhẫn và Lana bị một phen bẽ mặt!!

Mình chưa bao giờ mong muốn chuyện này lại xảy ra với bất kì ai, dù là kẻ thù không đội trời chung của mình.

Sáng nay Lana không còn lượn lờ quanh tủ đồ chung của Josh như mọi ngày. Sau đó, lúc mình thấy cô ta trong lớp Đại số, trông mắt đỏ hoe và tóc tai thậm chí còn không buồn chải. Mình chưa từng thấy Lana Weinberger trong bộ dạng như thế này! Thậm chí nó còn gọi điện tới cửa hàng Bergdorf năn nỉ họ nhận lại chiếc váy dạ hội mới mua (vì đã trót xé rách) . Trong suốt giờ học, Lana cố dùng bút bôi đen dòng chữ bà *Josh Richter* trên tất cả bìa các quyển vở.

Chán quá. Mình thậm chí không biết tính các con số nguyên. Mình bị phân tâm quá rồi.

Ước gì mình:

1. Mặc áo lót cỡ 36D
2. Học giỏi toán.
3. Là thành viên ban nhạc rock nổi tiếng thế giới.
4. Vẫn được làm bạn cùng Lilly Moscovitz.
5. Là bạn gái của JOSH RICHTER.

Vẫn là ngày thứ Sáu

Không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra. Mình đang định cất sách Đại số vào tủ thì JOSH RICHTER quay sang hỏi: “Mia này, ngày mai em đi dự dạ hội với ai?”

Chỉ riêng việc anh ấy nói chuyện với mình cũng đã đủ khiến mình muốn ngất rồi, chứ đừng nói đến chuyện muốn hẹn hò với mình.

Cũng may mình còn lập bập được mấy câu: “Không có ai cả.”

Và anh ấy nói tiếp: “Sao chúng mình không cùng đi nhỉ?”

LẠY CHÚA!!! JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!

Mình quá sốc nên không nói được lời nào suốt một phút. Mình bắt đầu thở dốc, giống như hồi mình xem bộ phim tài liệu về quá trình bò được chế biến thành bánh hamburger. Việc duy nhất mình làm được lúc ấy là đứng trân trân và nhìn anh ấy (anh ấy cao thật!)

Và một chuyện thú vị đã xảy ra. Một phần nhỏ xíu trong não mình – có lẽ là phần duy nhất không bị choáng váng bởi lời mời của Josh – lại nói với mình rằng: Anh ấy chỉ mời mình đi chơi vì mình là Công Chúa Genovia.

Thực sự trong mấy giây mình đã nghĩ như thế.

Nhưng rồi phần còn lại trong não mình – tất nhiên là phần lớn hơn rất nhiều – lại nói: **THẾ THÌ CÓ SAO NÀO?**

Có thể anh ấy mời mình đi nhẩy là vì tôn trọng mình, muốn tìm hiểu mình nhiều hơn, và có lẽ, có lẽ anh ấy thích mình.

Có thể lắm chứ.

Thế nên phần não này đã thôi thúc mình trả lời không ngần ngại : “Dạ được. Chắc sẽ vui lắm.”

Sau đó Josh nói một đồng thứ như anh ấy sẽ đón mình như thế nào, chúng mình sẽ ăn tối trước hay làm gì. Nhưng mình hầu như chẳng nghe thấy anh ấy nói. Trong đầu mình chỉ có giọng nói: “JOSH RICHTER vừa hẹn MÌNH đi chơi. JOSH RICHTER VỪA HẸN MÌNH ĐI CHƠI!!!!”

Mình cảm giác như vừa mới chết đi và được lôi thẳng lên thiên đường vậy. Cuối cùng chuyện mình mong đợi cũng đã xảy ra: Josh Richter đã thực sự nhìn thấu tâm hồn mình, anh ấy đã nhìn thấy con người thật của mình. VÀ RỒI ANH ẤY ĐÃ HẸN MÌNH ĐI CHƠI.

Bỗng chuông reo lên và Josh chào mình rồi đi lên lớp, trong khi mình vẫn đứng đờ một chỗ. Chú Lars phải kéo tay mình đi.

Mình biết chú ấy không phải là thư kí riêng của mình. Nhưng cũng may là chú ấy ở đây, nếu không mình cũng không biết được là Josh sẽ đón mình lúc 7 giờ tối mai. Có lẽ lần sau mình phải học cách không bị sốc khi anh ấy hẹn mình đi chơi.

Những việc cần làm

(Mình nghĩ: chưa bao giờ hẹn hò nên mình cũng chẳng biết chính xác phải làm CÁI GÌ)

1. Mua váy
2. Làm tóc
3. Sửa móng tay (ngừng cắn móng tay giả)

Thứ Sáu, trong giờ Hình & Lượng

Không hiểu Lilly Moscovitz nghĩ cậu ta là ai cơ chứ. Đầu tiên là không chịu nói chuyện với mình. Còn bây giờ khi cậu ta chịu hạ mình nói chuyện thì tất cả chỉ là để chỉ trích mình nhiều hơn. Cậu ấy có quyền gì mà bắt mình từ bỏ cuộc hẹn đi dự dạ hội cơ chứ? *Cậu ấy* sẽ đi với Boris Pelkowski. Là *Boris Pelkowski* đó. Dù tên đó là một thiên tài âm nhạc đi nữa thì vẫn là Boris Pelkowski.

Lilly nói: “Ít nhất tớ cũng biết chắc là Boris không vừa chia tay bạn gái!”

Khoan đã, Josh Richter *không phải* vừa chia tay bạn gái. Anh ấy và Lana đã chia tay 16 tiếng trước khi hẹn mình đi chơi đấy chứ.

“Hơn nữa Boris không *chơi thuốc*”

Chắc Lilly đã tin vào mấy lời đồn đại và bóng gió nói về Josh. Lúc đó mình hỏi cậu ta đã từng *nhìn thấy* anh Josh chơi thuốc chưa thì cậu ta liếc mình một cái sắc lẹm.

Mà đúng là chẳng có *bằng chứng* nào về việc Josh chơi thuốc cả. Đúng là anh ấy qua lại với mấy người chơi thuốc; Tina Hakim Baba chơi cùng một công chúa đó thôi, nhưng điều đó đâu khiến *cậu ấy* thành một công chúa.

Lilly có vẻ không chấp nhận luận điểm của mình. Cậu ta nói: “Cậu đang cố biện minh mà thôi. Bất cứ khi nào cậu cố biện minh tức là cậu đang lo lắng.”

Mình *không* lo lắng. Mình sẽ đi dự buổi khiêu vũ lớn nhất học kì cùng với anh chàng điển trai nhất trường, và sẽ không ai có thể làm mình phiền lòng về điều đó.

Chỉ trừ một việc khiến mình cảm thấy kì lạ là trong khi Lana có vẻ rất buồn thì Josh lại không hề tỏ thái độ gì. Hôm nay lúc ăn trưa, Josh cùng đám bạn lại ngồi cùng với Tina và mình; trong khi Lana và nhóm bạn ngồi cùng với đội cổ vũ. Mình thấy sao sao ý. Hơn nữa cả Josh và nhóm bạn của anh ấy đều không nói chuyện với mình và Tina. Họ chỉ nói chuyện với nhau. Tina không thấy có vấn đề gì, nhưng mình thì thấy khá phiền. Nhất là khi Lana phải kiềm chế lắm mới không liếc sang phía bàn chúng mình .

Tina không hề nói xấu về Josh khi mình báo tin cho cậu ấy. Cậu ấy còn rất hào hứng và nói tối nay khi mình đến ngủ qua đêm, chúng mình sẽ cùng nhau thử đồ và thử kiểu tóc xem kiểu nào đẹp nhất cho ngày mai. Mình cũng chẳng còn nhiều tóc để thử, nhưng thử làm tóc cho cậu ấy cũng được vậy. Mình thấy Tina còn hào hứng hơn cả mình. Cậu ấy lúc nào cũng ủng hộ mình, không như Lilli, lúc nào cũng tìm cách mỉa mai: “Anh ta đưa cậu đi đâu ăn tối? Quán Café Harley-Davidson à?”

Mình nói: “Không” với giọng mỉa mai không kém “Quán Tavern ở Green”

“Thật lãng mạn làm sao!” – cậu ấy nói nghe phát ghét.

Mình đoán anh chàng siêu nghệ sĩ kia sẽ đưa *cậu ta* đi quanh thị trấn.

Hôm nay anh Micheal có vẻ hơn ít nói hơn mọi ngày. Anh ấy nhìn chú Lars và hỏi, “Chú cũng đi phải không?”

Chú Lars nói: “Phải”. Rồi hai người nhìn nhau rất bí hiểm như thể có bí mật gì vậy.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy anh Josh có vẻ hơi quá đáng với Lana. Đáng nhẽ anh ấy không nên lập tức hẹn hò với một cô gái khác ngay sau khi chia tay như thế. Mình cảm thấy hơi khó xử trong chuyện này.

Nhưng tất nhiên là không đến mức là không muốn đi.

Từ đây trở đi mình sẽ:

1. Đối xử tốt với mọi người, kể cả Lana Weinberger.
2. Không bao giờ cắn móng tay, kể cả móng tay giả.
3. Viết mọi thứ vào cuốn sổ này hằng ngày.
4. Ngừng xem phim *Baywatch* và sử dụng thời gian có ích hơn, ví dụ như học Đại số hay các cách cải tạo môi trường chẳng hạn.

Tối thứ Sáu

Hôm nay buổi học với bà ngắn hơn mọi khi vì mình sẽ tới ngủ ở nhà Tina. Bà có vẻ không còn để tâm chuyện mình hét lên với bà vì đám nhà báo ngày hôm qua. Bà còn rất nhiệt tình giúp mình chọn đồ mặc cho buổi tối mai. Bà gọi cho hạng Chanel và hẹn ngày mai tới mua đồ. Chuyện mua bán sẽ diễn ra nhanh gọn thôi, nhưng hẳn sẽ tốn rất nhiều tiền, nhưng bà nói không sao vì đây sẽ là lần ra mắt chính thức đầu tiên của mình với tư cách là đại diện của đất nước Genovia và mình cần phải “tỏa sáng lung linh” (theo lời của bà, chứ không phải mình!)

Mình đã chỉ rõ cho bà rằng đây chỉ là một vũ hội của trường chứ không phải dạ hội hoành tráng gì, thậm chí cũng chẳng phải là prom, chỉ là một vũ hội nhỏ để giới thiệu về các nét văn hóa ở trường Albert Einstein. Nhưng bà không quan tâm, bà chỉ chăm chăm lo là sẽ không đủ thời gian để nhuộm màu giày cho phù hợp với bộ váy của mình.

Thì ra có rất nhiều những vấn đề của con gái mà bấy lâu mình chẳng biết tí gì. Như phải mang giày hợp với váy dạ hội. Mình không biết rằng nó lại quan trọng đến thế.

Nhưng Tina Hakim Baba thì biết rõ. Chỉ cần nhìn phòng cậu ấy thì biết. Có lẽ cậu ấy có đủ tất cả các loại tạp chí phụ nữ. Tất cả đều được sắp xếp trật tự trên các giá sách ở quanh phòng. Căn phòng rộng và sơn màu hồng, giống như hầu hết các vật dụng khác trong phòng.

Phòng này nối tiếp phòng kia. Nhà cậu ấy có cả người giúp việc, 1 đầu bếp, 1 cô trong trề và một lái xe, tất cả đều sống ở đây. Chính vì thế nhà Tina có rất nhiều phòng. Cậu ấy có đến ba cô em gái và một cậu em trai, và mỗi đứa một phòng riêng.

Phòng của Tina có riêng một chiếc tivi 37 inch và một máy chơi game Sony Playstation. Hóa ra so với Tina thì trước giờ mình khổ hạnh như một thầy tu.

Sao ở đời có nhiều người luôn gặp may mắn thế nhỉ

Tina lúc ở nhà khác rất nhiều khi ở trường. Ở nhà cậu ấy rất vui vẻ và thoải mái. Bố mẹ cậu ấy cũng rất hiền. Bác Hakim Baba rất vui tính. Năm ngoài bác ấy bị đau tim, nên không thể ăn bất cứ thứ gì trừ rau và con để giảm thêm khoảng 20 pound nữa. Bác ấy liên tục hỏi mình, “Làm thế nào để gầy như cháu?” Mình đã kể cho bác ấy nghe về chế độ ăn chay nghiêm ngặt của mình. Đầu bếp nhà Hakim Baba được lệnh chuẩn bị một bữa ăn chay cho mình. Mình ăn món bột mì và rau Hungary. Món nào cũng rất ngon.

Bác gái Hakim Baba rất xinh đẹp, nhưng theo một kiểu khác, không giống mẹ. Bác ấy là người Anh và có mái tóc vàng óng. Hẳn bác ấy rất buồn khi phải dọn đến sống ở Mỹ như thế này... Trước đây bác ấy là người mẫu, nhưng đã bỏ nghề sau khi kết hôn. Giờ thì không còn được gặp lại những người bạn từ thuở còn làm người mẫu nữa.

Bác gái cao bằng mình, tức là cao hơn bác trai cả gần chục phân. Nhưng có vẻ bác trai không để ý đến chuyện đó lắm.

Lũ em của Tina rất dễ thương. Sau khi lật tung cả chồng tạp trí thời trang để tìm mấy kiểu tóc, bọn mình quyết định thử vài kiểu trên tóc của em gái Tina. Trông rất buồn cười. Bọn mình còn uốn tóc và kẹp cái cặp hình con bướm lên tóc cậu em trai Bobby của Tina. Cu cậu có vẻ rất thích thú và mặc nguyên cả bộ Người dơi chạy quanh phòng la hét ầm ĩ. Mình thấy thật dễ thương, nhưng hai bác Hakim Baba thì không. Ngay sau bữa ăn tối họ liền bảo cô trông trẻ đưa bé Bobby Hakim Baba đi ngủ ngay.

Lúc về phòng Tina khoe mình chiếc váy cậu ấy sẽ mặc ngày mai. Chiếc váy của nhà thiết kế Nicole Miller và nó đẹp vô cùng. Tina Hakim Baba trong giống một công chúa hơn bao giờ hết.

Sau đó tới giờ chiếu show truyền hình “Lilly chỉ nói lên sự thật” vào lúc 9 giờ tối thứ Sáu hàng tuần. Chủ đề tuần này là cuộc chiến chống phân biệt chủng tộc ở cửa hàng nhà Ho. Nó được quay từ trước khi Lilly hoãn kế hoạch này vì không còn thích nữa. Chương trình đưa tin rất sinh động và hấp dẫn đến mức mình nghĩ, nếu nó mà được chiếu lên cáp truyền hình thì nó nhất định sẽ ăn khách không thua gì bộ phim *Sixty min-utes*

Cuối chương trình, Lilly xuất hiện trong đoạn phim ngắn mà chắc hẳn cậu ấy đã quay sẵn từ tối hôm qua. Cậu ấy chỉ ra rằng việc phân biệt chủng tộc là một tội ác mà tất cả chúng ta phải cùng nhau chống lại. Theo lời Lilly thì trong khi chúng ta có thể bỏ thêm 5 xu cho một túi đồ không chút phân vân, thì với những nạn nhân của nạn phân biệt chủng tộc người Ác-man-ni hay Bos-ni-a, đó là bước khởi đầu của nạn diệt chủng. Lilly tiếp tục cho rằng nhờ tinh thần quả cảm, dám quyết liệt đứng lên chống lại gia đình nhà Ho của cậu ấy mà giờ đây xã hội cũng đã có thêm chút công bằng.

Không hiểu sao nhưng tự dưng mình thấy nhớ Lilly ghê gớm khi nhìn cậu ấy giơ chân lên, trong đôi dép hình con gấu, chĩa vào máy quay để tặng cho gã khùng Norman. Mặc dù Tina rất thân thiện, nhưng mình quen Lilly từ hồi mẫu giáo nên thật khó để quên cậu ấy.

Bọn mình thức tới khuya để đọc mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn của Tina. Đọc tới đọc lui, chẳng thấy quyển nào nói về nhân vật nam chính quay sang hẹn hò với nhân vật nữ chính sau khi chia tay với cô bạn gái đồng đánh cả. Thông thường thì anh ta sẽ chờ một thời gia, một mùa hè chẳng hạn, hoặc ít ra một tuần rồi mới hẹn hò tiếp. Còn những anh chàng quay sang hẹn hò ngay với nhân vật nữ chính hóa ra chỉ là để lợi dụng hoặc trả thù.

Nhưng Tina cũng nói dù cậu ấy hay đọc tiểu thuyết lãng mạn nhưng không bao giờ áp dụng vào cuộc sống thật cả. Thực sự thì ngoài đời có được bao nhiêu người mắc chứng mất trí nhớ chứ?

Nghĩ kĩ mình cũng thấy cậu ấy có lí.

Tina đang tắt đèn vì cậu ấy thấy mệt rồi. May quá. Đúng là một ngày dài!

Thứ Bảy, ngày 17 tháng 10

Vừa về đến nhà việc đầu tiên mình làm là kiểm tra xem Josh có gọi điện để hủy cuộc hẹn không.

Anh ấy không gọi.

Tuy nhiên thầy Gianini đang ở đây. Cũng may lần này thầy có mặc quần dài. Khi nghe thấy mình hỏi mẹ có cậu bạn nào tên Josh gọi điện không, thầy có vẻ sửng sốt: “Không phải em định nói là Josh Richter đấy chứ?”

Mình hơi bực mình vì nghe giọng thầy có vẻ.... ngạc nhiên.

Mình nói: “Vâng, đúng là Josh Richter ạ. Em sẽ cùng tới dự Dạ hội tối nay với anh ấy.”

Thầy Gianini rướn mày lên: “Thế còn cô bé Weinberger thì sao?”

Đúng là không thể tệ hơn khi có bố mẹ lại đi hẹn hò với thầy cô ở trường. Mình trả lời: “Hai người chia tay rồi ạ.”

Mẹ đang chăm chú quan sát mình và thầy, thật không giống mẹ mọi ngày. Mẹ hỏi: “Josh Richter là ai thế?”

Và mình nói ngay: “Đấy là người đẹp trai và dễ thương nhất trường con.”

Thầy Gianini khịt mũi nói tiếp: “Và còn nổi tiếng nhất trường nữa.”

Ngay lập tức mẹ hỏi lại: “Và cậu ta mời Mia đi khiêu vũ sao?”

Không cần nói cũng đủ thấy đến mẹ cũng không tin nổi một người như vậy lại muốn hẹn mình đi chơi.

“Vâng ạ” Mình trả lời với giọng dè chừng.

Thầy Gianini nói: “Anh không thích chuyện này cho lắm.” – rồi mẹ hỏi tại sao – “Vì anh biết rõ Josh Richter.”

Mình chưa kịp nói lời nào để bảo vệ Josh thì thầy Gianini nói tiếp: “Cậu ta lái xe với tốc độ 100 dặm một giờ” – thật vô nghĩa làm sao. Nhưng đó lại vẫn đề lớn với mẹ, vì mình chỉ lái xe với tốc độ năm dặm một giờ (là NĂM DẶM đó). Mẹ nói phải hỏi ý bố về việc này.

Tại sao phải hỏi bố kia chứ? Việc mình lái xe 5 dặm thì liên quan gì ở đây?

Thầy Gianini giải thích, “Cậu ta chạy xe quá nhanh Mia ạ.”

Chạy xe NHANH thì đã sao? Thầy và mẹ thật là cổ hủ, làm như anh Josh là phần tử nổi loạn không bằng.

Mẹ vừa nói vừa bấm điện thoại gọi tới Plaza cho bố: “Con chỉ mới là học sinh năm nhất. Dù thế nào thì con cũng không nên đi chơi với những học sinh năm cuối như vậy.”

Thật bất công!!!! Mãi mình mới có được một cuộc hẹn, thế mà bố mẹ lại như thế này đây.

Rút cuộc mình phải đứng yên một chỗ nghe bố mẹ phân tích hàng tiếng đồng hồ rằng mình còn quá nhỏ để hẹn hò, và mình KHÔNG NÊN hẹn hò, nhất là trong thời điểm mình là công chúa vừa mới công khai. Bố mẹ còn lên kế hoạch cho tương lai của mình nữa (không hẹn hò cho tới khi 18 tuổi, sống trong kí túc xá nữ ở trường đại học...). Đúng lúc đó chuông cửa reo lên và thầy Gianini ra mở cửa. Khi được yêu cầu xưng danh, một giọng nói vô-cùng-quen-thuộc vang lên: “Tôi là Clarisse Marie Grimaldi Renaldo. Còn anh là ai?”

Ở giữa phòng mẹ xem chút đánh rơi điện thoại. Là Bà Nội, bà đã đến nhà mình.

Đời mình chưa bao giờ thấy biết ơn bà về bất cứ chuyện gì, cũng chưa bao giờ thấy vui khi gặp bà. Thế nhưng hôm nay, khi bà đến nhà mình đưa mình đi mua váy, đáng nhẽ mình phải chạy ra ôm hôn bà mới đúng – hôn vào cả hai bên má. Mình phụng phịu nói, “Bà ơi, bố mẹ không cho cháu đi!”

Mình đã quên bég mất là bà chưa từng lên gác xép này. Mình cũng quen bég mất là thầy

Gianini đang ở đây. Lúc đấy mình chỉ nghĩ tới mỗi chuyện bố mẹ đang tìm mọi cách ngăn cản không cho mình đi với Josh. Mà mình biết chắc là bà có cách giải quyết chuyện này.

Và đúng là bà đã làm được.

Bà đi thẳng vào nhà, quăng cho thầy Gianini một cái nhìn khinh bỉ và quay sang hỏi mình: “*Ông ta đấy à?*”, rồi bà khịt mũi lướt qua thầy. Vừa nghe thấy tiếng bố trên điện thoại bà hét lên: “Đưa điện thoại cho tôi.”. Trong mẹ lúc ấy như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang nhảy qua hàng rào vào nhà người khác vậy.

“Mẹ à?” giọng bố có vẻ thẳng thốt. Bố cũng đang bị sốc giống mẹ. “*Mẹ đang làm gì ở đấy vậy?*”.

Với một người không mấy am hiểu công nghệ hiện đại như bà thì sử dụng chiếc điện thoại này khá đơn giản. Bà giật lấy điện thoại từ tay mẹ và nói: “Nghe này Phillipe, con gái con sẽ đi khiêu vũ với cậu bạn của nó. Ta đã phải đi 57 tòa nhà bằng xe Limo để tới đây đưa nó đi mua váy, thế nên nếu con nghĩ ta chịu để yên cho con bé không được khiêu vũ trong chiếc váy đó thì con có thể...”

Rồi bà dùng một loạt từ rất gay gắt. Nhưng bà nói bằng tiếng Pháp nên chỉ có bố và mình mới hiểu được. Mẹ và thầy Gianini thì đứng yên một chỗ. Nhìn mẹ rất tức giận, trong khi thầy Gianini có vẻ lo lắng.

Sau khi nói chuyện một hồi với bố, bà cúp máy và bắt đầu nhìn quanh cái gác xép của mình. Mình vốn hiểu bà không phải là người biết kiềm chế cảm xúc, nên không hề ngạc nhiên khi bà nói: “*Đây là nơi công chúa của Genovia lớn lên sao... trong cái nhà kho này sao?*”

Chưa bao giờ mình thấy mẹ giận đến thế.

Mẹ nói: “Bà nghe đây Clarisse, không lẽ bà còn định dạy tôi phải nuôi con mình thế nào à? Tôi và Phillipe đều quyết định con bé sẽ không đi với cậu bạn đó. Bà không thể đến đây và...”

“Amelia” bà gọi mình: “Đi lấy áo khoác mau.”

Mình chạy đi lấy áo. Khi mình quay lại, mặt mẹ đang đỏ rực lên, còn thầy Gianini thì cúi gầm mắt nhìn xuống nền nhà. Nhưng cả mẹ và thầy không ai nói tiếng nào khi mình và bà đi khỏi.

Vừa ra khỏi nhà mình sung sướng quay sang hỏi bà “Bà, bà đã *nói gì* với bố mẹ cháu thế? Bà làm thế nào mà thuyết phục được họ cho cháu đi thế?”

Nhưng bà chỉ cười rất bí hiểm và nói: “Ta có cách của ta”.

Đúng là mình không thể ghét bà tẹo nào.

Vẫn là ngày thứ Bảy

Mình đang ngồi đây trong bộ váy mới, giày mới, móng tay mới, tất da chân mới, kiểu đầu mới, thậm chí mình đã đi thẩm mỹ viện để waxing. Nói chung là mới từ đầu đến chân! Vậy mà đã 7 giờ rồi nhưng vẫn không thấy tăm hơi anh Josh đâu cả. không biết chuyện này có phải là một trò đùa không, giống như trong phim Carrie đó. Mình không đủ can đảm xem bộ phim đó. Nhưng anh Michael đã xem và kể lại cho mình và Lilly nghe. Đại khái bộ phim nói về một cô gái quê mùa được hot boy của trường mời đi nhảy. Nhưng rồi anh ta và đám bạn nhà giàu của mình đã đổ tiết heo lên người cô ta để làm trò cười mà không hề biết rằng Carrie có siêu năng lực. Kết quả là Carrie nổi điên lên và tiêu diệt sạch mọi người trong thị trấn.

Nhưng mình thì không có siêu năng lực, cho nên nếu Josh và đám bạn của anh ấy có đổ tiết heo lên người mình thì mình cũng chẳng thể trừ khử nổi bọn họ. Trừ phi mình gọi cho quân đội hoàng gia Genovia. Nhưng chuyện đó không phải là dễ, vì Genovia không hề có lực lượng không quân hay hải quân, thế thì làm sao họ đến đây được? Họ sẽ phải bay bằng máy bay dân dụng, và mua vé máy bay vào giờ chót thì ĐẮT KHỦNG KHIẾP. Đòi nào bố chịu bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy từ ngân khố quốc gia cho một việc làm vô bổ như thế này.

Nhưng nếu Josh Richter dám cho mình leo cây thì mình thề là đó không phải là chuyện vô bổ. Nhất là khi mình đã phải chịu đau như thế nào để waxing. Thú thực là mình đã khóc vì ĐAU DÃ MAN. Vì thế đừng có nói là mình không thể điều động quân đội hoàng gia Genovia nếu mình bị cho leo cây.

Mình biết thừa bố đang nghĩ Josh đã cho mình leo cây. Bố đang ngồi trong nhà bếp và giả vờ đọc tạp chí TV Guide. Nhưng mình thấy bố liếc nhìn đồng hồ suốt. Cả mẹ cũng thế. Có điều mẹ không bao giờ đeo đồng hồ, nên thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái đồng hồ có con mèo đang nháy nháy mắt ở trên tường.

Chú Lars cũng đang ở đây. Tuy nhiên chú ấy không nhìn đồng hồ. Thay vào đó chú kiểm tra lại ổ đạn để chắc chắn rằng đã mang đủ đạn theo. Mình đoán bố đã dặn chú ấy sẽ bắn Josh nếu anh ấy định tiến tới.

Rà là thế đây, bố nói cho mình đi chơi với Josh, nhưng rốt cuộc cũng phải có chú Lars đi cùng. Thật ra chuyện này cũng không tệ lắm, vì mình thực sự cũng mong chú Lars sẽ đi cùng. Nhưng mình vẫn giả vờ tỏ ra tức giận vì chuyện đó, chỉ là để bố không cảm thấy mình quá dễ dãi thôi. Ý mình là BỐ đang gặp RẮC RỐI to với bà nội rồi. Bà kể rằng trong lúc mình đang thử váy, bố nhất định không chịu đồng ý về chuyện cho mình đi chơi. Lý do khiến bố không muốn mình đi chơi với Josh là vì bố không thể chịu nổi nếu thấy mình bị Josh đá như bố đã từng làm với hàng tá cô người mẫu trên toàn thế giới.

Trời đất! Sao chưa gì bố đã tính đến điều tồi tệ nhất thế này hả bố?

Josh không thể nào đá mình đâu. Anh ấy thậm chí còn chưa hẹn hò với mình.

Và nếu anh ấy không tới bây giờ, mình có thể khẳng định, đây là MẤT MẮT LỚN đối với anh ta. Cả đời mình chưa bao giờ xinh đẹp được như thế này. Coco Chanel thật là phi thường, cái váy của mình hết sức QUYỀN RŨ: vải lụa màu xanh nhạt, cổ áo xếp li đổ về phía trước giúp ngực mình nhìn không hề phẳng, rồi thẳng đuột và mềm mại tới tận chân váy, hoàn toàn hợp tông với đôi giày cao gót màu xanh nhạt của mình. Mình thì thấy mình giống hết một tảng băng, trong khi người của Chanel thì khẳng định đây mới đích thực là vẻ đẹp của thiên nhiên kỳ mới. Váy là đã tới *mốt* tảng băng rồi.

Vấn đề duy nhất là mình không thể cho Fat Louie ăn, nếu không lông mèo màu cam sẽ dính vào người mất. Đáng nhẽ hôm qua lúc ở Rite Aid mình phải lấy mấy miếng dính về mà quên mất. Nó đành cuộn mình ngồi bên cạnh, mặt buồn thiu vì mình không thể chơi cùng. Mình phải nhặt cái tắt lên để phòng nó định “trừng phạt” mình bằng cách ăn một chiếc tắt thì chết.

Bố lại vừa nhìn đồng hồ và nói: “Hừm, 7h15 rồi. Bố không dám chắc cậu bạn này sẽ xuất hiện”

Mình phải cố giữ bình tĩnh. “Con nghĩ là tại đường tắt thôi,” Mình phải cố nói với giọng điệu bình thản, càng giống một công chúa càng tốt.

“Chắc thế” bố nói với mình. Nhưng nghe giọng bố chẳng có vẻ buồn chút nào. “Mia này, bố nghĩ bố con mình vẫn có thể đi xem *Người đẹp và Ác thú* nếu con muốn. Bố có thể lấy...”

“Bố !!” Mình hét ầm lên. “Con sẽ KHÔNG đi xem *Người đẹp và Ác thú* với bố tối nay đâu.”

Bây giờ bố mới có vẻ buồn một chút: “Nhưng con vẫn nói thích đi xem *Người đẹp và Ác thú* cơ mà...”

CẢM ƠN CHÚA chuông cửa vừa reo. Là anh ấy. Mẹ mình vừa mở cửa cho anh Josh vào. Điều kiện cuối cùng trước khi bố mẹ cho mình đi chơi, ngoài việc chú Lars đi cùng, là anh Josh phải vào gặp bố mẹ, có khi còn phải trình chứng minh thư, nhưng cũng may chắc bố chưa nghĩ đến chuyện đó.

Mình đành bỏ sổ ở nhà hôm nay vậy, vì không còn chỗ trống trong cái “bóp” của mình, hình như cái túi phẳng này được gọi như thế thì phải.

Ôi trời ơi, tay mình đang ướt đầm mồ hôi! Đáng nhẽ mình phải nghe lời bà đeo găng tay mới phải ...

Tối thứ Bảy, Nhà vệ sinh nữ, nhà hàng Tavern

Thật ra mình đã nói dối, mình vẫn mang sổ nhật kí theo. Mình đã nhờ chú Lars cầm hộ. Ít ra chú ấy cũng có đủ chỗ trong cái vali kia. Mình biết chắc trong đấy là súng giảm thanh, lựu đạn và nhiều thứ nữa, nhưng chắc vẫn có chỗ cho cuốn nhật kí thôi.

Và đúng thế thật.

Mình đang ở trong nhà vệ sinh nữ ở nhà hàng Tavern. Nhà vệ sinh ở đây không thể đẹp bằng ở khách sạn Plaza. Ở đây thậm chí không có ghế ngồi nên mình đành ngồi trên nắp toilet. Mình thấy rất nhiều bước chân đi lại loẹt quẹt phía bên ngoài cửa. Chắc hầu hết là khách mời đám cưới của một cô gái Italia tóc đen xinh đẹp với một anh chàng tóc đỏ tên là Fergus. Mình nghĩ cô ấy cần phải sửa lại lông mày. Anh chàng tên Fergus đó tặng mình bó hoa cưới khi mình bước vào phòng ăn. Anh ta nhìn chỉ tầm tuổi mình và mới chỉ vừa làm đám cưới được 1 tiếng chứ mấy. Chiếc váy này đúng là một QUẢ BOM TẤN.

Tuy nhiên, buổi tối không tuyệt vời như mình tưởng tượng. Mình đã học từ bà nội cách dùng đĩa cho phù hợp, mình cũng đã nghiêng bát súp khi ăn, nhưng đấy không phải là vấn đề.

Vấn đề chính là anh Josh.

Anh ấy trong thật hoàn hảo trong bộ lễ phục. Năm ngoái, anh ấy đã hộ tống cô bạn gái cũ, trước cả Lana, đến dự tất cả các lễ ra mắt trong thành phố. Cô ta là con gái của người đã chế tạo ra loại túi nhựa mà chúng ta thường đựng rau quả khi đi mua hàng. Đây cũng là loại túi đầu tiên có dòng chữ *Mở ở đây*, giúp bạn biết phải mở ở chỗ nào. Josh kể rằng chỉ 3 từ đấy thôi cũng giúp ông ấy kiếm được nửa tỉ đô la.

Chẳng hiểu anh Josh nghĩ gì mà kể chuyện này cho mình. Không lẽ mình thích thú mấy chuyện về ông bố của bạn gái cũ anh ấy lắm sao? Nói thật là anh ấy chẳng tinh tế một chút nào.

Cũng may anh ấy cư xử không đến nỗi nào trước mặt bố mẹ mình. Lúc bước vào nhà, anh ấy tặng cho mình một bông hoa gài áo (một bông hồng nhỏ xinh đính ruy-băng hồng rất dễ thương, chắc *ít nhất* cũng phải 10 đôla. Nhưng mình không khỏi suy nghĩ, liệu có phải ban đầu anh ấy mua bông hồng đó cho cô gái nào khác với bộ váy cùng màu không?), rồi Josh bắt tay bố. Anh ấy nói: “Thật hân hạnh khi gặp Ngài, thưa Hoàng Tử” làm mẹ cười phá lên. Đôi lúc mẹ khiến mình xấu hổ ghê gớm.

Rồi anh ấy quay sang mẹ và nói: “Cô là mẹ của Mia phải không ạ? Trời đất, thế mà cháu còn tưởng cô là người chị đang học Đại học của cô ấy.” Lời khen đó nghe hơi giả tạo, nhưng chắc mẹ vẫn thấy thích khi được nghe mấy câu như vậy. Mặt mẹ đỏ ửng lên khi đưa tay ra bắt. Giờ thì mình tin rằng mình không phải là người phụ nữ duy nhất của nhà Thermopolis bị đôi mắt xanh của Josh Richter mê hoặc.

Bố hăng giọng rồi bắt đầu hỏi Josh một loạt câu hỏi đại loại như anh ấy lái xe gì đến đây (chiếc BMW của bố anh ấy), bọn mình dự định đi đâu, mấy giờ định về nhà (Josh trả lời rằng sẽ về kịp trước bữa sáng!). Nhưng bố không thích thế chút nào, Josh liền hỏi: “Vậy Ngài muốn cô ấy mấy giờ về ạ?”

NGÀI á? Josh Richter gọi bố mình là NGÀI kìa!!!!

Rồi bố nhìn sang chú Lars và nói: “Một giờ là muộn nhất”. So với giờ giới nghiêm của mình vào cuối tuần là 11 giờ đêm thì lần này bố thực sự đã hết sức rộng rãi rồi. Chắc vì bố biết có chú Lars ở bên cạnh thì chẳng chuyện gì có thể xảy ra với mình được. Thật ra điều này đồng nghĩa với việc mình sẽ không được về muộn như mình muốn, nhưng mình chẳng dám ý kiến ý cọt gì vì nhớ lời bà dặn, một công chúa phải luôn biết thỏa hiệp.

Sau đó bố còn hỏi Josh thêm mấy câu nữa, đại loại là anh ấy định vào trường Đại học nào vào mùa thu tới (anh ấy chưa quyết định, nhưng dự định sẽ đăng kí vào tất cả các trường nổi tiếng nhất nước Mỹ), rồi anh ấy định học ngành gì (kinh doanh); rồi tới lượt mẹ hỏi anh ấy tại sao không chọn học các trường thiên về nghệ thuật? Josh nói anh ấy muốn có bằng cấp cao hơn, có thể đảm bảo mức lương tối thiểu sau này là 80 nghìn đôla một năm. Mẹ liền đáp lại là tiền không phải là thứ quan trọng nhất, ngay lập tức mình phải chen vào: “Trời ơi, muộn rồi đấy!” và lôi Josh ra khỏi cửa.

Mình cùng Josh và chú Lars đi xuống xe của bố Josh, anh ấy mở cửa trên cho mình ngồi, nhưng chú Lars liền đề nghị để chú lái xe còn Josh và mình cùng ngồi ở ghế sau để có thể trò chuyện và hiểu nhau hơn. Mình cũng nghĩ đây là một sáng kiến hay, nhưng tới khi cả hai cùng ngồi ở ghế sau mình mới vỡ lẽ thật ra cả hai không có chuyện gì để nói với nhau cả. Anh ấy vẫn chỉ quanh đi quẩn lại có mỗi câu: “Em mặc chiếc váy này trong rất xinh” còn mình thì khen lại bộ lễ phục của anh ấy, và không quên cảm ơn bông hoa gài áo nữa chứ. Sau đó thì chẳng nói thêm được câu nào suốt đoạn đường qua 20 dãy nhà.

Mình thật sự xấu hổ vô cùng! Thật sự mình không hay đi chơi cùng con trai, nhưng cũng chưa từng gặp vấn đề này với những người mình TỪNG chơi cùng. Như anh Michael Moscovitz chẳng hạn, anh ấy nói luôn mồm. Mình thật sự không hiểu sao Josh không NÓI một lời nào. Mình đã định hỏi anh ấy xem anh ấy thích ở bên ai hơn nếu ngày mai là ngày tận thế, Winona Ryder hay Nicole Kidman, nhưng thật ra mình cũng không thân với anh ấy tới vậy....

Cuối cùng thật may là Josh đã lên tiếng hỏi rằng có đúng là mẹ mình đang hẹn hò với thầy Gianini không? Đáng nhẽ mình phải nghĩ ra chuyện này. Mặc dù so với sự vụ mình là công chúa thì chuyện mẹ và thầy G hẹn hò chẳng có gì là to tát, nhưng rõ ràng mọi người trong trường cũng xì xào.

Ngay khi mình nói phải, anh Josh lập tức muốn biết mình nghĩ sao về chuyện đó.

Nhưng tất nhiên vì một số lý do khách quan, mình không thể kể cho anh ấy nghe chuyện đã thấy Thầy G mặc quần đùi đi lại trong nhà bếp nhà mình được. Chuyện này nghe không hay ho cho lắm.... Nói thế nào nhỉ... Nói chung là không thể cho anh Josh biết. Thật buồn cười! Mình đã kể chuyện này cho anh Michael mà không đợi anh ấy phải hỏi. Nhưng mình lại không thể kể cho anh Josh khi anh ấy đang nhìn sâu thẳm tâm hồn mình. Kì lạ thật!

Sau đó là một quãng đường dài im lặng và chúng mình cũng tời trước cửa nhà hàng. Chú Lars đứng chặn xung quanh để mình và anh Josh đi vào. (Chú ấy đã hứa sẽ không ăn tối cùng chúng mình. Chú sẽ chỉ đứng ngoài cửa và đảm bảo rằng sẽ không có ai dám lại gần, cứ như là Arnold Schwarzenegger vậy). Nhưng không ngờ hóa ra tất cả đám bạn của Josh đều ở đây. Mình đành phải ngồi cùng họ một lúc trong khi chẳng biết nói gì...

Nhưng cũng may, tất cả thành viên đội bóng đều tập trung ở một chiếc bàn lớn cùng mấy cô bạn trong đội cổ vũ, đầu bàn là 2 chiếc ghế trống, một cho mình, một cho anh Josh.

Phải công nhận là những người này hôm nay đều hết sức tử tế. Các cô bạn gái thì hết lời khen ngợi chiếc váy của mình, rồi hỏi thăm mình những thứ liên quan tới công chúa, nhưng mình có cảm giác kì lạ không khi sáng tỉnh dậy thấy mặt mình chềnh ềnh trên tranh nhất tở Post, hay mình đã bao giờ đội vương miện chưa... Tất cả đều hơn tuổi mình, có một số học năm cuối nên rất chững chạc. Tuyệt đối không một ai thắc mắc sao mình không có ngực, hay bất cứ thứ gì má Lana nhất định sẽ hỏi nếu cô ta ở đây.

Nhưng tất nhiên nếu Lana mà ở đây thì hẳn không thể có mình rồi.

... Cả bàn đã uống hết chai thứ 3, và Josh vẫn tiếp tục gọi thêm rượu vì anh ấy mượn được cái thẻ bạch kim của bố. Mình thật sự không thích thế chút nào. Sao người phục vụ không nói cho anh ấy biết rằng anh ấy chưa đủ 18 tuổi và đa số những người còn lại trong nhóm thậm chí còn nhỏ tuổi hơn?

Và sao Josh lại có thể ngồi đó và uống nhiều như vậy cơ chứ? Sẽ như thế nào nếu chú Lars không lái xe đưa hai đứa đến đây? Josh sẽ lái chiếc BMW của bố anh ấy trong tình trạng say xỉn thế này chắc? Sao anh ấy có thể vô trách nhiệm đến thế? Trong khi anh ấy là đại biểu đại diện cho học sinh ở trường cơ đấy!

Sau đó, Josh còn gọi thức ăn cho cả bàn mà không buồn hỏi mình một câu. Anh ấy gọi thịt thăn cho tất cả mọi người. Tất nhiên anh ấy chỉ muốn tỏ ra tử tế, nhưng vấn đề là mình không thể ăn thịt, cho dù đó là vì anh chàng quyến rũ nhất hành tinh đi chăng nữa. Mình thực sự đã hy vọng anh Josh hỏi ý mình trước khi gọi đồ ăn.

Tệ hơn nữa, anh ấy thậm chí không nhận ra rằng mình không hề đụng vào đồ ăn! Mình đang cố nhét salad và bánh mì cho đỡ đói.

Chẳng nhẽ lại chuồn ra khỏi đây và nhờ chú Lars mua cho một phần đồ ăn chay ở cửa hàng

Emerald Planet.

Điều nực cười nhất là Josh càng uống nhiều rượu, anh ấy càng đụng vào người mình nhiều hơn. Anh ấy liên tục đặt tay lên chân mình ở dưới gầm bàn. Lúc đầu mình cũng tưởng là chẳng may thôi, nhưng tới lúc anh ấy đã chạm vào chân mình 4 lần rồi. Lần cuối cùng anh ấy lại còn siết mạnh nữa chứ!

Mình không nghĩ là anh ấy đã say, nhưng thực là anh ấy đang tỏ ra thân thiện hơn lúc ở trên xe nhiều. Chắc anh ấy đỡ căng thẳng hơn khi không có chú Lars ở quanh (thật ra chú ấy đang đứng cách chỗ mình ngồi có vài mét thôi)

Mình chỉ ước gì quay trở lại lúc đầu và Josh nói với mình ngay từ đầu là có mời các bạn của anh ấy. Nếu biết trước mình có thể mời cả Tina Hakim Baba và bạn cậu ấy, có khi cả Lilly và Boris nữa. Nếu được thế thì ít nhất mình cũng có người nói chuyện cho vui hơn.

Ôi, đành vậy, chán thật.

Tối muộn ngày thứ Bảy, Phòng thay đồ nữ, Trường trung học Albert Einstein

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Mình không thể tin chuyện gì vừa xảy ra, mình không thể tin chuyện này sẽ xảy ra với MÌNH!

TẠI SAO? TẠI SAO LẠI LÀ MÌNH? TẠI SAO LUÔN LÀ MÌNH phải chịu những chuyện như thế này?

Mình đang cố nhớ lại cách bà dạy mình đối mặt với những điều làm mình căng thẳng. Thực sự là mình đang phải chịu một chuyện khủng khiếp. Mình cố thở bằng mũi như bà nội dạy. Thở vào bằng mũi và thở ra bằng mồm. Thở vào bằng mũi, thở ra bằng...

LÀM SAO MÀ ANH ẤY LẠI CÓ THỂ LÀM CHUYỆN NÀY VỚI MÌNH CƠ CHỨ???? TẠI SAO, TẠI SAO, TẠI SAO???

Mình đã có thể đánh nát mặt anh ta, mình thực sự đã có thể làm như thế. Anh ta nghĩ mình là ai cơ chứ? Không thể tưởng tượng nổi anh ta đã làm gì đâu...

Sau khi nốc cạn CHÍN chai rượu sâm panh, tức là mỗi người tầm một chai, tất nhiên trừ mình chỉ nhấp vài ngụm và ai đó đã uống cạn chai của mình, Josh và đám bạn của anh ta cuối cùng cũng quyết định đến dạ hội. Khoan đã, để xem nào, dạ hội đã bắt đầu trước đó MỘT TIẾNG và bây giờ họ mới cho rằng tới LÚC để đi.

Chúng mình đi ra ngoài chờ người phục vụ mang xe tới. Mình đã nghĩ mọi chuyện rất suôn sẻ, vì trong khi chờ, Josh còn vòng tay qua vai mình. Mình thấy ấm hẳn vì váy của mình không có tay, mặc dù mình đã cố choàng thêm cái khăn mỏng rồi...

Vấn đề duy nhất là mùi cơ thể anh Josh thật xú uế nồng nặc, không như anh Michael lúc nào cũng thơm tho mùi xà phòng. Mình thậm chí không dám ngửi nữa, nhưng thôi đành chịu khó vậy vì xét cho cùng từ đầu tới giờ mọi chuyện vẫn khá suôn sẻ. Ừ thì anh ấy không quan tâm chuyện mình ăn kiêng như thế nào, nhưng ai mà chẳng mắc lỗi. Bây giờ bọn mình sẽ cùng đi dự dạ hội, rồi anh ấy sẽ lại có thể nhìn thấu tâm hồn mình bằng đôi mắt xanh như có điện ấy, và mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Mình đã hoàn toàn sai lầm khi nghĩ thế.

Đầu tiên là chúng mình không thể vào trường vì có quá nhiều xe cộ. Mới đầu mình cũng không hiểu tại sao. Mặc dù hôm nay là thứ Bảy thật, nhưng cũng KHÔNG THỂ có nhiều xe ĐẾN NHƯ THỂ ở trước cửa trường AE. Đây chỉ là buổi dạ hội ở trường thôi mà. Mà hầu hết học sinh trong trường làm sao đã có xe riêng đến được. Mà có khi bọn mình là người duy nhất lái xe đưa tới trường không chừng.

Nhưng rồi mình đã hiểu tại sao có quá nhiều xe như vậy. Xung quanh trường có rất nhiều xe ô tô đưa tin với hàng ngàn ánh đèn chiếu rọi sáng rực đường vào trường AE. Còn có rất nhiều phóng viên đi lại xung quanh trường, hút thuốc lá, nói chuyện điện thoại trong khi chờ đợi.

Họ chờ cái gì ư?

Họ chờ mình.

Ngay khi nhìn thấy ánh đèn, chú Lars liền không ngừng chửi rủa bằng thứ tiếng gì đó, chỉ biết là không phải tiếng Anh hay tiếng Pháp. Nhưng qua giọng của chú thì có thể đoán là tiếng chửi thề. Mình rướn người lên phía trước và hỏi: “Làm sao mà họ biết được? Không lẽ bà đã báo cho họ?”

Nhưng thú thực là mình không nghĩ bà báo cho họ...

Mình dám chắc hẳn bà sẽ KHÔNG BAO GIỜ lặp lại việc gọi điện cho cách nhà báo mà không hỏi mình trước.

Nhưng thực sự là họ đã đến đây, và CÓ AI ĐÓ đã gọi cho họ, mà nếu không phải là bà thì là ai cơ

chứ?

Josh tỏ ra hoàn toàn không để tâm tới những ánh đèn hay máy quay phim xung quanh. Anh ấy nói: “Thế thì đã sao nào? Em cũng phải quen với những chuyện này đi chứ!”

Phải rồi, để mình nói cho anh ta nghe mình phải làm quan như thế nào nhé. Mình sẽ bước khỏi xe tay trong tay với anh chàng điển trai nhất trường, nhưng trong lòng hồi hộp tới mức muốn nôn hết đồng salat và bánh mì vừa ăn.

Anh Josh lại nói: “Thôi đi nào. Chúng mình sẽ tìm cách chạy vào trong trong khi chú Lars đi đậu xe.”

Chú Lars không thích cái cách đó chút nào. Chú ấy nói: “Không nên như vậy. *Cậu* hãy đi đậu xe và tôi sẽ đưa công chúa vào”

Nhưng Josh đã mở sẵn cửa từ lúc nào. Anh ta nắm lấy tay mình và nói: “Đi thôi nào. Chỉ một lần trong đời thôi đấy” rồi kéo mình ra khỏi xe.

Và tất nhiên mình như một con ngựa để yên cho anh ấy kéo đi.

Đúng thế, mình đã để Josh kéo ra khỏi xe. Bởi vì bàn tay anh ta rất đẹp, vừa to vừa ấm, có thể bảo vệ cho mình. Chuyện gì có thể xảy ra chứ? Hàng chục ánh đèn flash sẽ lóe lên, thế thì sao nào, chúng mình sẽ cùng nhau chạy thẳng vào trong như anh ấy nói. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mình liền nói với chú Lars: “Được rồi chú Lars ạ. Chú đi đậu xe đi. Cháu và anh Josh sẽ đi vào trong.”

Chú Lars nói: “Không, chờ đã công chúa...”

Đấy cũng là lời cuối cùng mình nghe được vì ngay khi vừa ra khỏi xe, Josh đã đóng sầm cửa lại.

Ngay lập tức, tất cả mọi người ngừng hút thuốc và giơ máy ảnh lên, hét ầm ĩ: “Cô ấy đấy! Là cô ấy đấy!”

Josh kéo mình chạy lên bậc thang, cảm giác lúc đó thật tuyệt. Các ánh đèn flash lóe lên từ mọi phía, làm mình lóa cả mắt. Mình chỉ có thể nhìn thấy nhữn bậc thang dưới chân, trong khi một tay phải túm lấy váy. Mình hoàn toàn phải dựa vào tay Josh.

Bỗng nhiên anh ta dừng lại làm mình còn tưởng đã tới cửa ra vào và anh ấy dừng lại để mở cửa cho mình vào. Nghe thật ngu ngốc nhưng mình cũng chỉ nghĩ được như thế. Thì ra chẳng có cánh cửa nào cả, Josh và mình đang đứng trước bàn dân thiên hạ và đám phóng viên ở phía dưới liên tục đặt câu hỏi và chớp máy lia lịa. Một số còn hét ầm lên: “Hôn cô ấy đi! Hôn cô ấy đi!”. Thật không thể tả nổi sự xấu hổ của mình lúc đó!

Rồi mình chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra thì thấy Josh vòng tay ôm chặt lấy mình và gí môi anh ta vào môi mình.

Tất cả những gì mình ý thức được lúc đó là môi anh ta gắn chặt vào môi mình và mọi người phía dưới thi nhau chụp ảnh. Nhưng cảm giác này khác hẳn những mô tả trong các cuốn sách mà Tina thường đọc, khi chàng trai hôn cô gái, cô ta sẽ cảm giác như pháo hoa đang nổ rộ xung quanh. Mình cũng NHÌN thấy ánh sáng lóe lên, nhưng không phải pháo hoa, mà là ánh đèn máy ảnh. **TẤT CẢ MỌI NGƯỜI** đều đang chụp ảnh nụ hôn đầu tiên của Công Chúa Mia.

Điên tệ nhất đây thực sự là nụ hôn đầu tiên của mình.

Nụ hôn đầu tiên của mình, và tạp chí Teen People đang chụp lại khoảnh khắc đó.

Còn một điều nữa phải nói, trong cuốn sách của Tina, sau khi cô gái nhận nụ hôn đầu tiên của mình, cô ấy sẽ thấy rạo rực trong lòng. Chính nụ hôn của chàng trai đã khơi dậy những cảm xúc trong tâm hồn cô, nhưng mình không hề cảm thấy như vậy. Tất cả những gì mình cảm thấy là xấu hổ. Nụ hôn của Josh không hề tuyệt vời chút nào, trái lại là chẳng khác. Đáng nhẽ mình phải cảm thấy **GÌ ĐÓ** khi được anh chàng mà bấy lâu nà mình hằng mong ước hôn chứ.

Nhưng tất cả đọng lại chỉ là sự xấu hổ.

Cũng như lúc trên đường đến nhà hàng, mình thật sự chỉ mong mau mau cho qua buổi tối nay. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc này bây giờ là bao giờ anh ta mới chuyện buôn mình ra đây? Mình phải làm sao nếu anh ta cứ dính lấy miệng mình như thường làm với Lana trước đây? Mình không thể để tạp chí Teen People đăng hình anh ta hôn mình được, bố sẽ giết mình là cái chắc!

Đúng lúc mình nghĩ là hết chịu nổi rồi thì Josh buông mình ra và giơ tay vẫy chào đám phóng viên rồi mở cửa đẩy mình vào trong.

Thề có chúa, tất cả những con người mình biết đều đang đứng đó trở mắt nhìn mình.

Thật đó! Trong đó có cả Tina và anh bạn Dave đến từ trường Trinity, cả hai đang nhìn mình với một vẻ ngạc nhiên hết đổi. Rồi đến Lilly và Boris trong một bộ lễ phục mà mình chưa từng thấy bao giờ. Thực ra trong cậu ấy nhìn cũng khá bảnh trai, mặc dù vẫn mang chút hơi hướng lập dị của những thiên tài âm nhạc. Lilly đang mặc một chiếc váy rất đẹp màu trắng đính hạt lấp lánh, trên tóc cài hoa hồng trắng. Chưa kể đến Shameeka và Ling Su cùng bạn nhảy của mình, còn rất rất nhiều những người khác nữa mà mình không thể nhận ra khi không mặc đồng phục. Tất cả đều trở mắt nhìn chăm chăm vào mình với vẻ ngạc nhiên. Đặc biệt là Tina, trong cậu ấy không thể hết hoảng hơn.

Thầy G, đứng bên cạnh quầy bán vé, trước cửa vào quầy ăn nơi tổ chức dạ hội, đang nhìn mình

với vẻ bàng hoàng không nói nên lời.

Nhưng mình có thể khẳng định trong số tất cả mọi người ở đây, mình mới chính là người kinh ngạc nhất. Ý mình là Josh Richter VỪA MỚI hôn mình. JOSH RICHTER vừa mới HÔN mình. Josh Richter vừa mới hôn MÌNH.

Mình đã kể là anh ta hôn mình VÀO MÔI chưa nhỉ?

Và tất nhiên anh ta làm chuyện đó trước mặt đám phóng viên của tạp chí TEEN PEOPLE!

Còn bây giờ mình đang đứng đây trong khi mọi người đang nhìn chăm chăm, bên ngoài thì có thể nghe thấy tiếng phóng viên hò hét, bên trong quầy ăn thì tiếng nhạc hip hop ầm ầm. Trong đầu mình bỗng nảy ra một ý nghĩ:

Anh ta đã bày ra chuyện này.

Anh ta đã hẹn mình đi chơi chỉ để được lên trên báo.

...

Thậm chí anh ta chia tay với Lana chỉ để có thể khoe với đám bạn rằng mình đang hẹn hò với cô gái được thừa kế 300 triệu đôla. Anh ta không hề để ý đến mình trước khi hình mình có trên bìa tờ *Post*. Lilly đã nói đúng: hôm đó ở Bigelow anh ta chỉ tình cờ cười với mình mà thôi. Anh ta có lẽ đã nghĩ cơ hội vào Harvard sẽ cao hơn nếu anh ta là bạn trai của Công Chúa Genovia.

Và mình đã bị mắc lừa một cách ngu ngốc.

Tuyệt lắm! Rất tuyệt!

Lilly nói mình không đủ quyết đoán. Bố mẹ cậu ấy cũng nói mình thiên về thỏa hiệp chứ không thích đương đầu thử thách.

Mẹ cũng nói với mình như vậy. Chính vì thế mẹ mới đưa cuốn sổ này cho mình với hy vọng mình nếu không nói với mẹ thì ít nhất mình cũng sẽ thổ lộ vào cuốn sổ.

Nếu không phải chuyện mình là công chúa bị đổ bể, có lẽ mình cũng sẽ vẫn như vậy. Không quyết đoán, sợ thử thách, một người thích thỏa hiệp. Có lẽ mình sẽ không làm những việc tiếp theo sau đó.

Mình quay sang Josh và hỏi: “Tại sao anh lại làm như vậy?”

Nhưng anh ta còn bận lúi húi mua vé: “Làm cái gì cơ?”

“Hôn em như vậy trước mặt tất cả mọi người.”

Anh ta cất vé vào trong ví. “Anh cũng không biết nữa” – Anh ta nói. “Em không nghe thấy sao? Bọn họ đều muốn anh hôn em. Thế nên anh đã làm theo. Thế thì sao nào?”

“Nhưng em không cần chuyện đó.”

“Em không cần là sao?” – Josh tỏ ra ngạc nhiên. “Ý em là em không thích à?”

“Phải”. Mình nói “Đúng là như vậy. Em không thích chuyện đó. Em không thích một chút nào. Bởi vì em biết anh hôn em không phải vì anh thích em. Anh chỉ hôn em vì em là Công Chúa Genovia.”

Josh nhìn mình như thể mình bị điên vậy.

“Điên thật”. Anh ta nói “Anh thích em. Anh rất thích em mà.”

Mình nói: “Anh không thể thích em được. Anh thậm chí không hề hiểu em. Chính vì thế em nghĩ anh mời đi chơi để có cơ hội hiểu em nhiều hơn. Nhưng anh không hề tìm cách tìm hiểu em. Anh chỉ muốn được có ảnh đăng trên tờ Extra thôi!”

Anh ta cười phá lên, nhưng mình phát hiện ra anh ta không hề nhìn mình khi nói: “Ý em là sao? Anh không hiểu về em sao? Tất nhiên là anh hiểu chứ!”

“Không, anh không hiểu. Vì nếu anh hiểu, thì anh đã không gọi món thịt nướng cho em.”

Mình nghe thấy tiếng xì xào của các bạn xung quanh. Mình đoán mọi người đều nhìn ra sai lầm nghiêm trọng của Josh. Anh ta cũng nghe thấy, và trả lời mình cũng như nói với tất cả mọi người. “Anh gọi món thịt nướng cho một cô gái, không lẽ cùng là cai tội sao? Hơn nữa đó là món thịt thăn đó chứ!”

Lilly nói với giọng mỉa mai nhất có thể: “Cậu ấy ăn chay, đồ rồng tuếch”.

Nhưng thông tin đó cũng chẳng làm Josh bận tâm cho lắm, anh ta chỉ thản nhiên nhún vai và nói: “Úi, xin lỗi em”.

Rồi anh ta quay sang mình: “Em sẵn sàng nhảy chưa?”

Nhưng mình đâu có định nhảy với anh ta. Mình không hề định làm bất cứ chuyện gì cùng với Josh, không bao giờ. Mình không thể tin là, kể cả khi mình nói như vậy mà anh ta vẫn tưởng mình còn *muốn* nhảy. Anh ta thật đúng là đồ rồng tuếch thật. Sao mình lại từng nghĩ anh ta nhìn thấu tâm hồn mình nhỉ? Sao lại thế cơ chứ?

Quá chán ngán với con người này, mình đã làm cái việc mà một cô gái có thể làm duy nhất trong tình huống này .

Quay lưng và bỏ đi.

Tất nhiên vì mình không thể quay ra ngoài, càng không muốn tạp chí Teen People chụp được hình mình khóc lóc, mình đành đi vào phòng thay đồ nữ.

Cuối cùng hình Josh cũng đã nhận ra là anh ta vừa bị đá. Đúng lúc này, các bạn của Josh cũng xuất hiện và cũng như Josh, tất cả đều ngạc nhiên: “Chúa ơi, chỉ là một nụ hôn thôi mà!”

Mình xoay ngay lại gào lên: “Đó không chỉ là một nụ hôn”. Mình phát điên lên mất. “Đó chỉ lời biện minh của anh thôi. Cả anh và tôi đều biết một điều là: chuyện đó sẽ trở thành một sự kiện trong giới truyền thông. Và anh đã lên hết mấy cái kế hoạch này sau khi thấy hình tôi trên tờ Post. Cảm ơn anh Josh ạ, nhưng tôi nghĩ tôi có thể tự quảng bá cho mình. Không phải chờ đến *anh*.”

Sau khi giật lấy cuốn sổ từ tay chú Lars, mình chạy thẳng vào phòng thay đồ nữ, và ngồi viết những dòng này.

Trời ơi! Có thể TIN được không? Nụ hôn đầu tiên của mình – nụ hôn đầu đời của mình – sẽ xuất hiện trên tất cả các tạp chí tuổi teen. Có khi cả mấy tạp chí quốc tế cũng sẽ đưa tin, vì dụ tạp chí Majesty chẳng hạn, họ luôn theo sát đời tư của các thành viên trong hoàng tộc của Anh và Monaco. Họ từng đăng cả một bài dài nói về vợ của Hoàng Tử Edward – công nương Sophia, và chấm điểm từ 1 đến 10 cho từng bộ đồ của bà. Họ đặt tựa đề cho bài báo là “Bên ngoài tủ quần áo”. Mình không nghĩ sớm muộn gì Majesty sẽ chấm điểm trang phục của mình và bạn trai mình nữa chứ. Không hiểu họ sẽ giật tít như thế nào bên dưới bức ảnh của mình và Josh nhỉ? *Nàng công chúa đang yêu* chẳng?

Eo...

Vấn đề là mình hoàn toàn KHÔNG YÊU Josh Richter. Tất nhiên là nếu có bạn trai thì cũng tốt (không, phải nói là QUÁ TỐT ý chứ)...

Nhưng vấn đề là mình thà không có bạn trai còn hơn có một người chỉ theo đuổi mình vì tiền hoặc vì bố mình là Hoàng Tử... Điều mình cần là anh ta thích mình vì *mình* chứ không vì gì khác.

Tất nhiên, bây giờ khi mọi người đều đã biết mình là công chúa thì cũng thật khó xác định anh chàng nào thích mình thật, anh chàng nào thích mình vì tài sản của mình. Nhưng ít nhất mình cũng đã biết bộ mặt thật của Josh trước khi mọi chuyện đi xa hơn.

Sao mình lại từng thích anh ta được cơ chứ? Anh ta chỉ là một tên trục lợi hèn hạ. Anh ta hoàn toàn đã lợi dụng mình! Anh ta làm tổn thương Lana để rồi tiếp cận mình. Và mình đã ngã nhào

vào cái bẫy của anh ta như một con ngốc.

Mình phải làm gì bây giờ? Khi bố nhìn thấy những bức hình này, bố sẽ TỨC ĐIÊN mất. Mình không thể nào giải thích rằng đó không phải lỗi của mình được. Có khi lúc đó mình đâm vào bụng Josh trước máy quay thì bố mới tin là mình hoàn toàn vô tội...

Nhưng cũng có khi không.

Chắc mình sẽ không bao giờ được đi chơi với một cậu bạn trai nào nữa, không bao giờ, từ giờ tới cuối đời!!!!

Khoan đã, có ai đang đứng bên ngoài nói chuyện với mình.

Là Tina. Cậu ấy muốn biết mình có ổn không. Có một người đi cùng cậu ấy nữa.

Trời ơi, mình nhận ra tiếng bước chân này, là Lilly. Là Lilly! Lilly và Tina đều muốn biết mình có ổn không!

Lilly đã thực sự chịu nói chuyện lại với mình ời. Cậu ấy không hề chỉ trích hay than phiền về thái độ của mình. Cậu ấy đã nói chuyện một cách thân tình với mình. Cậu ấy xin lỗi qua cánh cửa rằng vì đã chế nhạo mái tóc của mình, và...

Thật tuyệt! Lilly đang nhận lỗi kìa! THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC!

Cậu ấy và Tina muốn mình cùng ra ngoài chơi với các cậu ấy. Nhưng mình nói không muốn. Sẽ thật buồn cười khi mình chỉ có một mình trong khi các cậu ấy đều có bạn nháy.

Lilly nói: “Không sao đâu. Anh Michael cũng ở đây mà! Anh ấy cũng đi một mình!”

Michael Moscovitz cũng đến dự dạ hội của trường sao?? Không thể tin được. Anh ấy chẳng bao giờ đi đâu ngoại trừ đến các buổi thuyết trình về vật lý hay những thứ khác tương tự như thế!!!

Mình phải tận mắt xem mới được. Mình sẽ đi ra ngoài bây giờ.

Lát về viết tiếp.

Chủ nhật, ngày 18 tháng 10

Mình vừa có một giấc mơ kì lạ.

Trong mơ mình và Lilly không còn cãi vã nữa. Cậu ấy và Tina trở thành bạn thân, khi không có cây đàn violon bên cạnh thì Boris Pelkwoski cũng không đến nổi nào; Thầy Gianini nói sẽ nâng điểm kiểm tra chín tuần của mình từ F lên D; mình đã nhảy một điệu slow cùng anh Michael Moscovitz; và một cuộc xung đột vừa xảy ra ở Trung Đông, nên không có bức hình nào của mình và Josh xuất hiện trên báo vì họ còn bận đưa tin về tình hình chiến sự.

Vấn đề là tất cả những cái đó không phải là mơ! Tất cả đều thực sự đã xảy ra!

Bởi vì sáng nay lúc mình thức giấc, có cái gì đó ươn ướt trên mặt, mở mắt ra thì thấy hóa ra là con Pavlov nhà Lilly đang liếm má mình. Nhưng điều quan trọng là mình đang nằm trong phòng của Lilly!!!

Bị một con chó liếm khắp mặt thì đã sao? Mình chẳng quan tâm! Pavlov có thể liếm mặt mình nếu nó muốn! Bạn thân của mình đã quay lại! Mình không bị lưu ban lại lớp 9! Bố sẽ không giết mình vì đã hôn Josh Richter!

À, mình nghĩ là anh Michael thích mình!

Mình vui đến mức không viết nổi nữa.

Mình thực sự không ngờ là tất cả những niềm vui đó đang chờ đợi mình khi bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ với Lilly và Tina tối hôm qua. Lúc đó mình đã vô cùng tuyệt vọng!

Khi mình ra khỏi phòng vệ sinh, Josh đã không còn ở đó. Lilly kể lại rằng sau khi mình công khai làm bẽ mặt Josh trước bàn dân thiên hạ và chạy như bay vào nhà vệ sinh, Josh thản nhiên nhập tiệc như không có gì xảy ra. Sau đó thì cậu ấy cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nữa vì thầy Gianini đã bảo cậu ấy và Tina vào xem mình thế nào (thầy ấy cũng tử tế ra phết!). Nhưng mình thì nghĩ có lẽ chú Lars đã sử dụng đòn khóa tay tuyệt kỹ của chú ý để cho Josh một bài học, vì lúc sau gặp lại đã thấy anh ta nằm bẹp ở quầy trưng bày Pacific Islander. Anh ta không hề nhúc nhích cục cựa gì cả buổi tối, có lẽ vì mấy chai sâmpanh anh ta đã nốc.

Mình cùng Lilly và Tina đã nhập hội với Boris và Dave – dù rằng anh ta học ở trường Trinity, nhưng xem ra anh ta cũng khá thân thiện – rồi sau đó là Shameeke và cậu bạn tri Allan; Ling-Su và bạn nhảy là Clifford. Bọn mình đã trèo hết lên cái bàn có xuất xứ từ Pakistan do CLB Kinh tế cho mượn. Ngồi từ trên đó có thể nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra.

Và rồi anh Michael bất ngờ xuất hiện. Anh ta trông thật bảnh trong bộ lễ phục. Thực ra anh ấy chẳng có ai trò chuyện cùng trong buổi dạ hội hôm nay vì cô hiệu trưởng Gupta đã tuyên bố rằng internet không được coi là một nền văn hóa nên không thể có bàn riêng, và cả CLB Tin học đã vào hòa nhau tẩy chay buổi dạ hội ngày hôm nay.

Nhưng anh Michael có vẻ không quan tâm lắm việc CLB Tin học nghĩ gì vì dù sao anh ấy cũng là

bảo bối của CLB ấy mà! Anh ấy ngồi xuống cạnh mình và hỏi xem mình có sao không. Rồi anh ấy pha trò về đội cổ vũ, rằng mấy người đó chắc chẳng ưa gì bữa tiệc văn hóa đa sắc tộc kiểu này, vì bọn họ lúc nào cũng mặc những bộ đồng phục giống y chang nhau. Rồi ai đó nói về bộ phim *Star Trek: Deep Space Nine* và bọn mình đã tranh cãi rất sôi nổi về các tình tiết vụn vặt trong phim. Đúng lúc đó nhạc chuyển sang một bài slow và mọi người lần lượt tụt xuống bàn để ra nhảy.

Ngoại trừ mình và anh Michael, tất nhiên rồi. Chỉ còn có hai bọn mình ngồi trơ ra đó.

Cũng không thành vấn đề, vì mình và anh Michael lúc nào chẳng có chuyện để nói với nhau – khác hẳn khi mình đi với Josh. Bọn mình tiếp tục tranh cãi tiếp chủ đề đang dở khi nãy, và rồi thầy Gianini đi đến hỏi xem mình có ổn không.

Mình nói là mình không sao và thầy G gật gù nói vậy là thầy yên tâm rồi. Thầy còn cho biết dựa vào những điểm số gần đây của mình trong các giờ học thêm với thầy, thầy quyết định nâng điểm thi Đại Số của mình từ F lên D. Thầy ấy lại còn chúc mừng và động viên mình hãy tiếp tục cố gắng như thế nữa chứ!!!

Nhưng mình đã cho thầy biết là mọi tiến bộ gần đây trong môn đại số là đều nhờ vào anh Michael. Chính anh ấy đã khuyên mình từ bỏ thói quen viết các ghi chú về môn Đại số trong Nhật kí, dạy mình cách ghi nhớ các công thức Toán... Anh ấy đã ngượng ngùng phân bua với thầy rằng thực ra cũng chẳng giúp được gì cho mình. Nhưng thầy G không kịp nghe hết câu đã phải chạy ra nhắv nhở một số học sinh đang quậy phá các nhóm khác.

Tiếp đến là một bài hát sôi động và mọi người đã quay trở lại bàn. Tụi mình lại ngồi quây lại với nhau và nói về chương trình của Lilly mà người phụ tr1ch sản xuất chính bây giờ sẽ là Tina Hakim Baba. Hóa ra cậu ấy được cho 50 đôla tiền tiêu vặt hàng tuần và thay vì mua những quyển tiểu thuyết mới cóng, từ nay Tina sẽ đi mượn đọc ở thư viện để có thể dành tiền đầu tư hết cho chương trình "*Lilli chỉ nói lên dự thật*". Lilly đã hỏi xem mình có đồng ý làm nhân vật của chương trình tuần tới với tựa đề "Một triệu đại mới: Nhân vật hoàng gia- người đã tạo nên sự khác biệt. Tất nhiên là mình đồng ý để Lilly là người thực hiện buổi phỏng vấn công khai đầu tiên của mình rồi, miễn là cậu ấy hứa sẽ đặt câu hỏi về quan điểm của mình đối với ngành công nghiệp sản xuất thịt.

Lại một bài slow nữa và mọi người lại lũ lượt ra sàn nhảy, bỏ lại anh Michael và mình một mình trên cái bàn lớn. Ngay khi mình định hỏi xem nếu ngày tận thế xảy ra anh ấy sẽ chọn ai, Buffy The Vampire Slayer hay cô phù thủy nhỏ Sabrina, thì anh Michael hỏi mình có muốn ra nhảy không!

Lúc đó mình đã rất ngạc nhiên. Mình gật đầu ngay tắp lự mà không kịp suy nghĩ gì. Và điều tiếp theo mình biết là mình đã có một điệu nhảy đầu tiên với một người con trai mà không phải là bố mình!

Đó là một điệu *slow* !

Nhảy *slow* thật *lạ*. Không thể gọi đó là nhảy được. Chỉ là đứng yên một chỗ, tay vòng lên ôm lấy đối phương, di chuyển chân từ bên này qua bên kia sao cho đúng nhạc là được. Và hình như là không được nói chuyện – vì quanh mình chẳng thấy đôi nào nói chuyện cả. Mình nghĩ là mình đã biết lý do. Vì khi đó mọi người còn đang bận bịu với *các cảm xúc*, làm gì mà còn thời gian nói chuyện nữa. Mùi hương phát ra từ người anh Michael thật dễ chịu – đó là mùi xà phòng Ivory. Cái váy đầm bà nội chọn cho mình rất đẹp, nhưng hơi lạnh. Vì thế được đứng gần anh Michael như thế này thật thích, lại còn ấm nữa. Mà nói chung là khi đó mình không còn nghĩ ra được điều gì để *nói* nữa.

Mình nghĩ anh Michael cũng có cảm giác y như vậy. Vì lúc ngồi trên cái bàn Pakistan kia cả hai bọn mình nói luôn mồm, nói không hết chuyện. Nhưng đến khi ra nhảy thì cả hai đứa chẳng ai nói một lời nào.

Ấy thế mà ngay khi bản nhạc kết thúc anh ấy lại tiếp tục mở máy. Anh ấy hỏi mình có muốn uống trà đá kiểu Thái ở bàn Văn hóa Thái Lan không, hay muốn ăn chút bánh Nhật ở bàn CLB truyện tranh Nhật... Với một người chưa bao giờ tham gia một sự kiện nào của trường – ngoại trừ các buổi gặp mặt của CLB Tin học – như anh Michael thì ồ rằng anh ấy muốn bù lại quãng thời gian lãng phí bấy lâu của mình.

Và buổi tối cứ lặp đi lặp lại như vậy cho tới lúc tàn tiệc: mỗi khi đến bản nhạc nhanh thì cả lũ sẽ quay lại trò chuyện và khi đến các bài *slow* thì lại kéo nhau ra nhảy.

Giờ thì mình cũng không biết mình thích nói chuyện với anh Michael hơn hay là nhảy với anh ấy hơn. Nói chung cả hai đều... rất thú vị.

Theo hai cách khác nhau, đương nhiên rồi.

Khi bữa tiệc kết thúc, cả đám bọn mình leo lên chiếc Limo nhà Tina. Đám phóng viên đã không còn chờ chực ở ngoài nữa vì chiến tranh đã nổ ra và có lẽ họ đang lao tới đâu đó để lấy tin. Mình dùng di động gọi cho mẹ và xin mẹ cho ở lại nhà Lilly tối hôm qua. Mẹ đồng ý ngay lập tức, làm mình càng khẳng định là thầy G đã thông báo hết sự tình cho mẹ biết. Không biết thầy ấy có nhớ báo tin cho mẹ về chuyện nâng điểm cho mình từ F lên D không nhỉ.

Đáng ra thầy ấy nên cho mình điểm D+. Dù gì mình cũng đã luôn ủng hộ cho thầy và mẹ mà. Không có công cũng có cán mà.

Bố mẹ Lilly đã rất bất ngờ khi cả lũ 10 đứa - nếu kể cả chú Lars và Wahim là 12 – xuất hiện ở bậc thềm. Nhưng họ càng ngạc nhiên hơn khi thấy Michael, họ không hề biết là anh ấy đã ra khỏi phòng lúc nào. Và hai bác đã cho bọn mình chiếm lĩnh cả phòng khách để chơi trò End of the world. Bọn mình chơi mãi đến khuya cho tới lúc bác Moscovitz đi ra kêu mọi người hãy về nhà vì đã muộn rồi và rằng sáng mai bác ấy còn có một cuộc hẹn sớm.

Mọi người chào tạm biệt và lục đục ra thang máy, trừ mình và gia đình nhà Moscovitz. Sau khi thấy mình đã khóa cửa an toàn, chú Lars cũng đánh xe quay trở lại Plaza – nhiệm vụ của chú ấy đến đây là kết thúc. Mình đã bắt chú ấy phải hứa là không được kể cho bố nghe về nụ hôn ban tối. Chú ấy đã nói là sẽ không để lộ ra, nhưng biết làm sao được, đàn ông họ có những kí hiệu ngầm với nhau lắm. Ví dụ như chú Lars và anh Michael bắt tay nhau kiểu ăn mừng ở cửa thang máy chẳng hạn.

Tuy nhiên, buổi tối của mình vẫn chưa kết thúc ở đó. Điều bất ngờ nhất là bữa tối hôm qua chính là việc mình đã biết anh Michael hằng ngày nhốt mình ở trong phòng làm cái gì. Anh ấy đã cho mình xem, nhưng bắt phải thề là sẽ không tiết lộ với bất kì ai, kể cả Lilly. Có lẽ mình không nên viết ra đây, phòng trường hợp nhỡ có ai lấy được cuốn sổ này và đọc được. Mình chỉ có thể nói được là Lilly đã phạm thời gian để thần tượng Boris Pelkowski, vì có một thiên tài âm nhạc trong chính gia đình cậu ấy mà không biết.

Còn nữa, anh ấy chưa bào giờ trải qua một trường lớp nào!!! Anh ấy đã tự học cách đánh guitar bass và tự mình soạn nhạc! Bài anh ấy chơi cho mình nghe có tên là “Tall Drink Of Water”. Bài hát nói về một cô gái cao ráo, xinh đẹp không hề biết có một chàng trai đang yêu thầm cô ấy. Một ngày nào đó bài hát này sẽ đứng đầu trong bảng xếp hạng Billboard. Một ngày nào đó cái tên Michael Moscovitz sẽ cũng nổi tiếng như Puff Daddy. Chắc chắn đấy.

Mình không hề nghĩ mình đã mệt đến thế sau khi mọi người đã về hết. Ngày hôm qua quả là dài. Mình đã chia tay với một người ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên. Riêng việc đó cũng đã đủ mệt mỗi rồi.

Mệt là mệt vậy nhưng mình vẫn thức dậy rõ sớm nằm ôm Pavlov, lắng nghe tiếng xe cộ đi lại trên phố 5. Lần nào ngủ ở nhà Lilly cũng vậy. Tiếng xe cộ cũng không ồn lắm vì cửa sổ nhà Moscovitz đều được cách âm. Giờ đây mình cảm thấy mình quả là một người may mắn, mặc dù lúc trước cũng có nhiều việc không hay xảy ra. Thật là tuyệt vời khi cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc tốt đẹp.

Mình nghe thấy tiếng leng keng trong bếp. Chắc chị Maya đang ở trong đó chuẩn bị nước cam không hạt cho bữa sáng. Mình phải xuống coi xem chị ấy có cần giúp gì không.

Không biết sao nữa, nhưng **MÌNH THỰC SỰ ĐANG RẤT HẠNH PHÚC!**

Thật may mình không mất gì nhiều lắm để có được hạnh phúc như thế này!

Buổi tối Chủ nhật

Tự dưng hôm nay bà cùng bố tới nhà mình. Bố muốn biết buổi dạ tiệc tối qua thế nào. Chú Lars đã không nói gì với bố!!! Mình *quý* chú vệ sĩ của mình ghê. Bà nội báo cho mình biết bà sẽ đi vắng khoảng một tuần, vì thế mấy bài học làm công chúa của mình phải hoãn một thời gian. Bà nói cần phải đi thăm ai đó tên là Baden-Baden. Đó là chuyến viếng thăm hàng năm không bao giờ có ngoại lệ của bà. Có lẽ ông ấy là bạn với ông Boutros-Boutros, người mà bà hay đi chơi cùng.

Ngay đến *bà nội* cũng có bạn trai!!!

Việc bà và bố cùng lúc xuất hiện ở nhà mình làm mẹ suýt chết ngất. Nhất là khi bà nội bắt đầu lớn tiếng dạy bảo mẹ về việc để cho nhà cửa bừa bộn như thế (dạo gần đây mình bận quá, đâu có thời gian dọn dẹp gì đâu).

Để tách bà với mẹ ra, mình vội kéo bà ra xe và trên đường đi mình kể cho bà nghe mọi chuyện về Josh tối hôm qua. Bà có vẻ rất hứng thú với câu chuyện của mình bởi vì trong đó có đủ các tình tiết mà bà chờ đợi: này nhé, có phóng viên, có những chàng trai dễ thương và những tình tiết gay cấn như trong phim vậy.

Đúng lúc hai bà cháu đang nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại vào tuần sau (hehehe! Cả một tuần liền không phải học mấy cái bài học làm công chúa!!! Bà thật là đáng yêu!!!) thì cái gã mù lại đi qua, gõ gõ cái gậy xuống đường. Hắn ta lại đứng chờ ở góc phố đợi nạn nhân tiếp theo của mình xuất hiện để dắt hắn qua đường. Bà nội nhìn thấy hắn ta và cũng bị mắc lừa “Amelia, qua đó giúp chàng trai trẻ tội nghiệp kia đi!”

Tất nhiên là mình rõ mọi chuyện hơn bà. Mình nói, “Không đâu ạ”.

Bà có vẻ choáng váng khi thấy mình nói vậy. “Amelia! Một trong những đức tính quan trọng nhất của một công chúa là lòng nhân hậu vô bờ bến đối với những người xa lạ. Giờ thì hãy qua đó giúp đỡ chàng thanh niên đó mau”

Mình vùng vằng nói, “Cháu không giúp hắn đâu. Nếu bà thấy hắn cần giúp đến vậy thì bà đi mà giúp hắn”.

Và thế là bà đã băng qua đường để giúp gã mù kia. Chắc bà muốn chứng tỏ cho mình thấy lòng tốt vô bờ bến của bà đây mà. “Hãy để tôi giúp anh, anh bạn trẻ...” bà nói bằng cái giọng nghe rất giả tạo.

Gã mù lập tức bám lấy tay bà. Hắn có vẻ thích cánh tay của bà vì vừa bám lấy hắn đã vội reo lên mừng rỡ “Cám ơn bà rất nhiều”. Và họ cùng nhau băng qua đường.

Mình đinh ninh rằng tên mù này sẽ không giở mấy trò “lợi dụng” với bà vì dù sao bà cũng đã

già rồi, chẳng thẳng diên nào lại đi sàm sỡ một bà già làm gì. Thực sự là mình đã nghĩ thế, chứ không mình không đời nào để bà qua đó giúp hấn đâu .

Vậy mà điều tiếp theo mình nghe thấy là tiếng hét thất thanh của bà. Cả viên tài xế và ông hàng xóm cạnh nhà đều vội chạy lại để giúp bà.

Nhưng bà chẳng cần ai giúp cả. Bà dùng cả cái túi xách nện vào mặt gã mù, mạnh đến nỗi làm rơi cả kính của hấn. Và tất nhiên mọi người đều nhận ra một sự thật hiển nhiên là: Gã mù không hề mù.

Chắc còn lâu nữa hấn mới dám xuất hiện lại ở con phố này.

Sự vụ này làm bà bức mình hơn mình tưởng. Mình thấy hơi tội lỗi khi không cảnh báo cho bà trước về tên mù rởm kia, nhất là khi bà than phiền về con người và giao thông ở New York và rằng bà muốn mau mau chóng chóng rời khỏi cái thành phố này càng nhanh càng tốt.

Nghe bà nói thế cũng hơi tức một chút. Mình không nói New York là thành phố đẹp nhất trên thế giới, nhưng chắc chắn còn thú vị hơn nhiều Genova. Bà thật không phải khi chê bai thậm tệ như vậy về thành phố nơi cháu gái mình đang sống.

Mình kéo tay bà và nói, “Bà đi với cháu”.

Hai bà cháu quay trở lại nhà mình nhưng không vào trong nhà mà lên thẳng mái. Tòa nhà mình đang sống chỉ có 10 tầng, nhưng ững là cao so với các khu nhà xung quanh. Từ trên mái có thể nhìn thấy toàn bộ Manhattan, kể cả tòa tháp đôi. Vào ngày lễ độc lập 4/7, đứng từ đây còn có thể xem pháo hoa từ phía sông Đông và cảng biển. Chưa hết, phóng tầm mắt ra xa hơn nữa sẽ có thể thấy đường chân trời kéo dài đến vô tận.

Khi Mặt Trời lặn, cả bầu trời chuyển sang sắc tím hồng và da cam rất đẹp. Đối với mình, toàn cảnh Manhattan lúc này như một bức tranh phong cảnh rất thanh bình mà chỉ cần nhìn vào đó bạn sẽ có cảm giác mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Ví dụ như mấy cái chuyện công chúa chẳng hạn.

Hai bà cháu cứ đứng ở đó lặn yên ngắm Mặt Trời lặn. Và rồi mẹ và bố cũng trèo lên mái.

“Mẹ nghĩ con sẽ lên đây” – mẹ nói.

“Bố mẹ đã đi tìm con. Con không nên tự mình bỏ đi mà không nói tiếng nào như thế chứ?”

Mẹ trầm trồ khi thấy bầu trời lúc Mặt Trời lặn “Đẹp quá phải không anh?”. Thậm chí một chính trị gia như bố mà cũng thốt lên rằng “Anh không hề biết là có thể ngắm Mặt Trời lặn như thế này ở New York”

Và cả nhà mình 4 người cứ đứng đó ngắm nhìn mặt trời lặn.

Lúc đó trong đầu mình bỗng chợt nảy ra ý nghĩ sẽ tốt biết mấy nếu mọi người có thể bỏ qua một bên mọi thứ để cùng nhau ngắm Mặt Trời lặn như thế này. Trái tim mình tràn đầy cảm giác bình yên và rồi mình nhận ra rằng mình hoàn toàn lấy được sự tự chủ trong tâm hồn.

Ít nhất là cho tới khi mẹ kêu ầm lên: “Vì chúa, anh Phillipe, anh có cần thở mạnh đến thế không?”

Và bố quay ra vạch lại, “Anh sẽ không thở mạnh nữa chừng nào em biết cân bằng chi tiêu của mình”.

Còn bà thì lúi húi tìm khăn mùi soa trong túi xách, “Cái mùi gì thế không biết? Ta tưởng ở Manhattan đã cấm người dân nướng thịt rồi chứ.”

Thôi để cái gọi là sự tự chủ trong tâm hồn ấy qua ngày mai vậy. Giờ thì mình lo mấy việc trước mắt đã. Nghĩ đến mới nói, cũng có nhiều thứ phải lo thật!

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>